

ΟΙ ΣΙΩΠΗΛΟΙ ΘΟΛΟΙ

Η Απήδαλος Ναυς

Διήγηση των

Μιχάλη Καλαράκη & Μηνά Καλαράκη

Τα πρόσωπα, οι χαρακτήρες και τα γεγονότα του παρόντος σεναρίου είναι φανταστικά και δεν έχουν σκοπό να απεικονίσουν πραγματικά πρόσωπα ή γεγονότα. Οποιαδήποτε ομοιότητα είναι καθαρά συμπτωματική.

Ορισμένες έννοιες και τεχνολογίες που περιγράφονται στο βιβλίο βασίζονται σε θεωρητικά μοντέλα και επιστημονικές υποθέσεις, προσαρμοσμένες στις ανάγκες της ιστορίας.

Έκδοση 2026

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο χρόνος, για εμάς, μετράτε σε παλμούς. Για εκείνους, μετριόταν σε αιώνες σιωπής.

Η Σελήνη, η αιώνια παρατηρήτρια, κρατούσε το μυστικό θαμμένο κάτω από την επιφάνειά της: μια βάση που μιλούσε σε μια γλώσσα ξεχασμένη από τους ανθρώπους, αλλά όχι από την ίδια. Εκεί, η τεχνολογία των «Ξένων» συναντούσε την ανθρώπινη περιέργεια, το «Χέρι» γινόταν το κλειδί για πόρτες που δεν έπρεπε να ανοίξουν, και τα IQ προσπαθούσαν να ερμηνεύσουν τη σιωπή των αλγορίθμων.

Και μετά, το σήμα. Ένας κώδικας χαμένος στην άμμο της Μεσοποταμίας, κάτω από την αρχαία Ουρ, ξύπνησε κάτι που κοιμόταν για χιλιάδες χρόνια. Μια αδελφή κεραία, που περίμενε, απάντησε στο κάλεσμα του φάρου της Σελήνης. Ο «Προορισμός» είχε πλέον δύο γήπεδα: τη σιωπηλή βάση και τον καυτό πλανήτη.

Αυτό δεν είναι απλώς ένα παιχνίδι χαμένου θησαυρού, ούτε μια απλή αναφορά. Είναι η ιστορία της στιγμής που συνειδητοποιήσαμε πως οι πρώτοι μηχανικοί μπορεί να μην ήταν τόσο διαφορετικοί από εμάς. Ίσως απλώς είχαν άλλα χέρια και άλλο μυαλό. Ή, το πιο τρομακτικό, ότι εμείς ήμασταν εκείνοι που τους αντιγράψαμε.

Τώρα, η πύλη στην Ουρ είναι ανοιχτή. Ένα μέταλλο που μοιάζει με φως. Και η ιστορία περιμένει το άγγιγμά μας.

Ποιος θα περάσει πρώτος;

Και τι θα βρει στην άλλη πλευρά;

Έναν καινούριο κύκλο;

Λοιπόν... ας το πάρουμε απ' την αρχή.
'Η, καλύτερα, απ' το τέλος. Εκεί που όλα αρχίζουν. Συνήθως.

Φανταστείτε μια Σεληνιακή βάση. Όχι θέρετρο. Πιο πολύ σαν ένα πολυτελές υπόγειο με υπερβολική αυτοπεποίθηση.

Εδώ, μια ομάδα «εξερευνητών», κρατήστε τα εισαγωγικά είναι σημαντικά, προσπαθεί να καταλάβει τι συνέβη στους προηγούμενους ενοίκους.

Για την ώρα θα τους αποκαλούμε «Ξένους».

Όχι επειδή δεν τους μοιάζουμε, αλλά επειδή δεν θέλουμε να το παραδεχτούμε.

Οι «Ξένοι» είχαν, φαίνεται, μια ιδιαίτερη αίσθηση του χιούμορ.

Κρυμμένα μυστικά παντού. Μηχανισμοί που απαιτούν την εφευρετικότητα του *Indiana Jones*, και εγχειρίδια βαρύτερα κι από τις ίδιες τις αποστολές μας, που μυρίζουν σκόνη, μέταλλο και φιλοδοξία.

Και φυσικά, όλα συνοδεύονται από εκείνο το χέρι. Το βλέμμα της βάσης.

Εκεί έρχομαι εγώ. Ο Όσιος.

Ο *άντεπιμελητής*¹. Με βιολογικά χαρακτηριστικά που «ακούει» η βάση. (: Παρένθεση: Ο *επιμελητής*, ο «Καθ'ομοίωσιν» είχε αναχωρήσει με την ομάδα του για την αναζήτηση των Ξένων. Κλείνει η παρένθεση :)

Η βασική μου ευθύνη; Να ξεκλειδώσω ότι έχει

---

¹ Αναπληρωτής διαχειριστής, όρος που χρησιμοποιούνταν ευρέως στην αρχαία Αθήνα για δημόσια αξιώματα, όπως αναφέρεται στην Αθηναίων Πολιτεία του Αριστοτέλη.

«Χέρι». Φυσικά, όλα είναι έχουν «Χέρι». Και όλα περιμένουν.

Η Δανάη προσπαθεί να κρατήσει την τάξη, η Χλόη ξέρει πάντα κάτι που δεν λέει, και τα IQ — οι άνθρωποι με δείκτη νοημοσύνης που κάνει ακόμη και τα μηχανήματά μας να ζηλεύουν — μιλούν με τρόπο που θυμίζει φιλοσοφικά συνέδρια του 3ηλ. Χ.Π.Χ. Με τη διαφορά ότι εκείνοι είχαν καφέ, ενώ αυτοί έχουν πάντα δίκιο.

Κάπου εκεί έξω, μια κεραία εκπέμπει προς ένα σημείο στη Γη που δεν υπάρχει τίποτα.

Σε μια πόλη που έπαψε να υπάρχει πριν από χιλιάδες χρόνια.

Το πιο αστειό; Απαντάει.

Η απάντηση έρχεται και είναι γραμμένη στα Αρχαία Ελληνικά.

Αυτή είναι, θεωρητικά, η αναφορά μου για τις επόμενες οκτώ ημέρες.

Οκτώ μέρες που άλλαξαν τα πάντα.

Ή τίποτα απολύτως.

Εξαρτάται ποιον ρωτάς.

Γιατί το παιχνίδι που παίζουμε δεν είναι απλώς αρχαιολογικό.

Είναι ένα παιχνίδι χαμένου θησαυρού, όπου ο θησαυρός ίσως ψάχνει κι εκείνος εμάς.

Σημείωση για τα πρακτικά:

Αν δείτε πόρτα που γράφει «Μην ανοίγετε», θα την ανοίξετε.

Όλοι το κάνουμε.

Απλώς, για όνομα του Σύμπαντος, διαβάστε πρώτα τους όρους χρήσης.

Συνήθως είναι γραμμένοι σε πολύ, πολύ μικρά γράμματα... και σε γλώσσα που δεν υπάρχει πια.

Καλή διασκέδαση.

Ή τύχη.

Ή ό,τι χρειαστεί.

Όσιος

άντεπιμελητής βάσης Σελήνης

Αστρική Ημέρα 46048,7583333333

Η τελευταία εικόνα που θυμάμαι από τον «Καθ'ομοίωσιν» ήταν το χέρι του υψωμένο στο φως της απογείωσης.

Δεν είπε τίποτα.

Μόνο εκείνο το βλέμμα που έμοιαζε να γνωρίζει ήδη την έκβαση.

Το σκάφος χάθηκε όπως πάντα, χωρίς φλόγες ή δονήσεις.

Απλώς... έπαψε να υπάρχει.

Εκείνη η ησυχία ήταν πιο εκκωφαντική από κάθε αποχαιρετισμό.

Από εκείνη τη στιγμή, η ευθύνη έπεσε πάνω μου.

Η βάση με είχε αναγνωρίσει ως «άντεπιμελητή».

Ένα αξίωμα τιμητικό. Κανείς δεν μου εξήγησε *τι ακριβώς διαχειρίζομαι*.

Η Χλόη χαμογέλασε με εκείνο το ύφος της που ποτέ δεν ήξερες αν σε ειρωνεύεται ή σε προστατεύει.

— «Τουλάχιστον σε εμπιστεύεται η βάση», είπε.

— «Και αυτό, Όσιε μου, είναι κάτι σπάνιο. Συνήθως εμπιστεύεται μόνο τον εαυτό της.»

Η Δανάη ανέλαβε την πολιτική διοίκηση της Σεληνιακής Βάσης.

Κοφτερό μυαλό, ψυχραιμία, και μια γραφειοκρατική χάρη που θα ζήλευε και το Υπουργείο του Άδη.

Όλα υπό έλεγχο.

Έτσι νόμιζε.

Το πρωί μετά την αναχώρηση, η Δανάη συγκάλεσε σύσκεψη στον Γήινο Θόλο. Ονομασία ειρωνική. Τίποτα το γήινο δεν υπήρχε εκεί πέρα. Μόνο μεταλλικές αναπνοές μηχανών και μια αίσθηση ότι το οξυγόνο περνούσε από λογιστικό έλεγχο πριν φτάσει στους πνεύμονές μας.

Η Δανάη, καθισμένη στην κεφαλή του τραπεζιού, διάβαζε την αναφορά χωρίς να σηκώνει τα μάτια της: — «Το διαστημόπλοιο αναχώρησε στις 04:36.

Κατεύθυνση: άγνωστη.

Η Κεντρική Υπηρεσία επιβεβαιώνει: δεν υπάρχει τίποτα προς εκείνη την κατεύθυνση.»

— «Ε, τότε να το πούμε “Προς το Τίποτα”», είπα. «Πιο ποιητικό από το “Άγνωστη κατεύθυνση”.»

Η Χλόη χαμογέλασε.

Η Δανάη όχι.

Δεν είχε εκπαιδευτεί στο χιούμορ.

— «Ας μείνουμε στα γεγονότα», είπε εκείνη.

— «Από σήμερα ξεκινά η νέα φάση εξερεύνησης. Σύμφωνα με την πρόταση της Μαρί, η βάση των Ξένων που γνωρίζουμε καλύπτει μόνο το τμήμα συντήρησης.

Άρα αναζητούμε τα υπόλοιπα τμήματα: Διοίκηση, Επικοινωνίες, Αρχείο, Αναψυχή.»

— «Αναψυχή;» ρώτησα.

— «Δηλαδή υπάρχει πιθανότητα να βρούμε και μπαρ;»

Η Χλόη γύρισε και μου ψιθύρισε:

— «Αν βρεις, πες το μου πρώτη. Το χρειάζομαι.»
Κάποιοι από τους αντιπροσώπους, ειδικά ο

Αμερικανός, γέλασαν σφιγμένα, σαν να ζητούσαν άδεια για να χαλαρώσουν.

Η Δανάη αγνόησε το σχόλιο.

— «Επικεφαλής της ομάδας πεδίου θα είναι ο Στρατηγός.

Εσύ, Όσιε, έχεις εξουσιοδότηση για την πρόσβαση στη βάση.

Η Χλόη...»

Έκανε μια μικρή παύση, σχεδόν διστακτική.

— «Η Χλόη θα συντονίζει τις μυστικές υπηρεσίες και θα συμμετέχει όπου το κρίνει σκόπιμο.»

Η Χλόη χαμογέλασε αθώα.

— «Μην ανησυχείτε, δεν κρίνω ποτέ σκόπιμα. Μόνο αναπόφευκτα.»

Ακολούθησαν οι συστάσεις των δεκαέξι αντιπροσώπων.

Ένας από κάθε έθνος της Συμμαχίας —μικρό καστ ανθρώπινης ματαιοδοξίας, σε συσκευασία πίεσης 0.2 bar.

Οι περισσότεροι είχαν ήδη αρχίσει να ανταλλάσσουν βλέμματα σαν να προσπαθούσαν να μαντέψουν ποιος θα γίνει ο επόμενος ήρωας και ποιος η επόμενη υποσημείωση.

Πήρα τον λόγο — κυρίως για να θυμίσω σε όλους ότι η οργάνωση προηγείται της περιέργειας.

«Κατά τη διάρκεια των αποστολών,» είπα, «κάθε ανακάλυψη καταγράφεται, σφραγίζεται και φυλάσσεται.

Κάθε μέλος έχει δικαίωμα σε ένα δείγμα για μελέτη — ένα και μόνο. Δεν μαζεύουμε σουβενίρ.

Τα υπόλοιπα παραμένουν κλειδωμένα ώσπου να

αποφανθεί το Συμβούλιο.

Δεν θέλουμε επαναλήψεις της ιστορίας με τα...
ερμάρια.»

Αρκετά βλέμματα γύρω από το τραπέζι γύρισαν προς τη Χλόη, η οποία, όπως πάντα, παρέμεινε ψύχραιμη — δηλαδή ανέκφραστη.

Έπρεπε να κάνω τις απαραίτητες συστάσεις στους νέους μας συνεργάτες, οι παλιοί είχαν ήδη αναχωρήσει μαζί με τον “Καθ’ομοίωσιν”, αφήνοντάς μας να συνεχίσουμε το έργο τους.

Η Χλόη χαμήλωσε το βλέμμα με εκείνο το μειδίαμα που λέει “έχεις δίκιο, αλλά μη συνεχίζεις”.

Τότε ήταν που παρενέβησαν τα ΙQ.

Ο τόνος τους ήταν ενιαίος, σχεδόν χορωδιακός:

— «Με βάση τις συμμετρίες της αρχιτεκτονικής, προκύπτει πιθανότητα ύπαρξης επιπλέον τμημάτων: Αναψυχή, Βιβλιοθήκη, Αρχείο, Επικοινωνίες, Διοίκηση.

Η λογική των Ξένων προσομοιάζει στην ανθρώπινη. Ή η ανθρώπινη στους Ξένους.»

— «Αιώνιο δίλημμα», είπε η Χλόη.

Αιώνιο δίλημμα — ποιος αντέγραψε ποιον.

Πριν προλάβω να σχολιάσω, ο ψυχολόγος της ομάδας, ο Αντιφό, ζήτησε τον λόγο.

Μιλούσε πάντα ήρεμα, με εκείνο το ύφος ανθρώπου που μετρά τις λέξεις του όπως άλλοι μετρούν αναπνοές.

— «Αν μου επιτρέπετε,» είπε, «ίσως το ζήτημα δεν είναι ποιος μοιάζει σε ποιον, αλλά ποιος μένει *ίδιος* όταν δεν έχει πια κανέναν να μιμηθεί.

Σε απομονωμένες βάσεις όπως η δική μας, οι

άνθρωποι αποκτούν ένα κοινό είδος ψυχολογίας. Μιμούνται ασυναίσθητα ο ένας τον άλλον, προσαρμόζουν τις λέξεις, τους φόβους, ακόμη και τα όνειρά τους.

Η μίμηση γίνεται είδος οξυγόνου, χωρίς αυτήν, το μυαλό αρχίζει να σφυρίζει μέσα στο κενό.»

Η αίθουσα έμεινε για λίγο σιωπηλή.

Η Χλόη σήκωσε το βλέμμα της, με το γνώριμο μειδίαμα που έλεγε *«κατάλαβα, αλλά δεν θα το παραδεχτώ»*.

— «Δηλαδή, γιατρέ, αν συνεχίσουμε έτσι, στο τέλος θα αρχίσουμε να μοιάζουμε με τους Ξένους;»

— «Ή ίσως να τους θυμίζουμε ήδη,» απάντησε ο Αντιφώ.

Η φωνή του δεν είχε ειρωνεία — μόνο μια ανεπαίσθητη θλίψη, σαν να μιλούσε για κάτι που είχε ξαναδεί.

— «Ποιος αντέγραψε ποιον.»

— «Ή ποιος χρεώθηκε πρώτος τα πνευματικά δικαιώματα,» πρόσθεσα εγώ.

Η αίθουσα γέλασε, ακόμα και η Δανάη χαμογέλασε για ένα δευτερόλεπτο.

Ύστερα όλα ξαναμπήκαν στη σειρά.

Η τάξη και η σοβαρότητα είναι πάντα προσωρινές, αλλά εδώ διαρκούν όσο ένα φλας φωτογραφίας.

Το σχέδιο της ημέρας ολοκληρώθηκε:

ενεργειακή χαρτογράφηση του υπεδάφους, ανάλυση των “νεκρών” σημείων επικοινωνίας, και προετοιμασία της πρώτης εξερευνητικής αποστολής στις κατεστραμμένες σήραγγες.

Καθώς η συνεδρίαση έληγε, τα ΙQ παρέμειναν μέσα στην αίθουσα να υπολογίζουν πιθανότητες. Εμείς, οι πιο ανθρωπίνου, προτιμήσαμε να υπολογίσουμε την πείνα μας.

Ο Όσιος, εγώ δηλαδή, αν προτιμάτε τον ειλικρινή τρόπο, πρότεινα ένα «γεύμα εργασίας».

— «Για να σφίξουν οι δεσμοί», είπα.

Στην πραγματικότητα, ήθελα να τους φέρω όλους γύρω από ένα τραπέζι. Να μυρίσουμε, να δοκιμάσουμε, να μιλήσουμε.

Οι συμμαχίες, άλλωστε, χτίζονται πιο γρήγορα με κρασί παρά με πρακτικά συνεδριάσεων.

Ακολούθησα την τακτική της Χλόης, εκείνης που ξέρει να χαμογελά την ώρα που στήνει στρατηγικές. Το είχε εφαρμόσει πρώτα πάνω μου, με γοητεία, ψυχραιμία και λίγο παραπάνω κρασί απ' όσο χρειαζόταν.

Και, όπως αποδείχθηκε, η μέθοδος της λειτούργησε άψογα.

Τώρα, ήταν η σειρά μου να παίξω το ίδιο παιχνίδι, μόνο που αυτή τη φορά εγώ κρατούσα το μπουκάλι.

Η Δανάη συμφώνησε αμέσως. Η Χλόη μειδίασε με εκείνο το βλέμμα που λέει *ξέρεις πολύ καλά τι κάνεις*. Και έτσι, η νέα ομάδα των δεκαέξι αντιπροσώπων, μαζί με τους αξιωματούχους της βάσης, πήραμε τον δρόμο για τον Θόλο των Ξένων —εκεί όπου κάθε δείπνο μυρίζει περισσότερο σε τελετή παρά σε φαγητό.

Η τραπεζαρία έλαμπε σαν σκηνή έτοιμη για παράσταση.

Τα φώτα χαμήλωσαν αργά, οι θόρυβοι της βάσης

κόπηκαν σαν να κράτησαν την ανάσα τους.
Ο αρχιμάγειρας μας περίμενε στο κέντρο της
αίθουσας. Στη στολή του, με καλλιγραφικά
γράμματα, το όνομα: **Μῦς**².

Στάθηκε ακίνητος, σήκωσε το βλέμμα και μίλησε:
— «Πέρασα πολλές ώρες εξετάζοντας το μενού που
προσφέρει η βάση των Ξένων.

Αφού ο «Καθ'ομοίωσιν» παραχώρησε σε μένα το
δικαίωμα διαχείρισης του συστήματος σίτισης,
κατέληξα στο εξής: το πιο εκλεκτό και διάσημο
έδεσμα, σύμφωνα με τα αρχεία, είναι ο **ΚΥΚΕΩΝ**.»

Μερικοί αντάλλαξαν βλέμματα, σαν να άκουσαν
ξόρκι.

Ο Μῦς συνέχισε ατάραχος:

— «Όχι φαγητό, αλλά τελετή. Κρασί Πράμνειο³, τυρί
αίγειο⁴, και άλφιτα⁵.

Ενισχυτικό της νόησης και της ευδιαθεσίας,
προσφερόταν σε ήρωες πριν από μάχες ή...
αποκαλύψεις.»

Η Χλόη γύρισε προς το μέρος μου:

— «Κάτι σαν ενεργειακό ποτό, μόνο πιο... Ομηρικό.»

— «Ελπίζω χωρίς παρενέργειες», απάντησα.

Ο Μῦς έγεννεψε και στις οθόνες γύρω, φάνηκαν σκηνές
από το αρχείο των Ξένων —σούβλες, ράχες, σπλάχνα
και αλάτι που έλαμπε σαν φλόγα.

— «Το δεύτερο αγαπημένο τους πιάτο», είπε, «είναι

---

² Ποντικός.

³ Παλαιωμένο κρασί.

⁴ Ξυσμένο πάνω στο κρασί.

⁵ Λευκό κριθάρι πασπαλισμένο από πάνω.

το ψητό. Ράχες προβάτου, κατσικιού και χοίρου.
Η παράδοση, βλέπετε, δεν πεθαίνει — απλώς αλλάζει τροχιά.»

— «Αν σερβίρει και αμβροσία, θα αρχίσω να ανησυχώ,» είπα.

Η Χλόη χαμογέλασε:

— «Μην ανησυχείς, εσύ θα δοκιμάσεις τον κυκεώνα. Εμείς θα κρατήσουμε σημειώσεις.»

Η αίθουσα εστίασης έσφυζε από ζωή — ή, για να είμαι ακριβής, από *πειθαρχημένη δραστηριότητα*.

Κάθε τραπέζι είχε μετατραπεί σε μικρό κέντρο ερευνών. Οι αντιπρόσωποι έτρωγαν, μιλούσαν, γελούσαν, κι έπειτα σημείωναν κάτι σε ηλεκτρονικά σημειωματάρια, λες και φοβόντουσαν πως θα χάσουν τη σκέψη μαζί με τη γεύση.

Περνούσα ανάμεσα στα τραπέζια με το ποτήρι μου στο χέρι — η Χλόη δίπλα μου, ήρεμη, σχεδόν χαμογελαστή, όπως πάντα όταν ξέρει κάτι που εγώ δεν ξέρω.

Και φυσικά, υπήρχε το *τραπέζι των IQ*.

Δεν έτρωγαν. Δεν μιλούσαν καν με τον γνωστό τρόπο. Απλώς αντάλλασαν δεδομένα σε τόνο τόσο ψυχρό, που θα μπορούσε να παγώσει και το κυκεώνα του μάγειρα.

Θέμα: η οθόνη αναβόσβηνε το γνώριμο σήμα:

ΓΗΝ ΟΡΩΣΑ !

Το θαυμαστικό που χτυπούσε ρυθμικά, σαν καρδιογράφημα ενός ασθενούς που αρνείται να πεθάνει.

— «Α, το γνωστό σουβενίρ της επικοινωνίας με το τίποτα», είπα, πλησιάζοντας.

Η Χλόη χαμογέλασε.

— «Πρόσεχε, Όσιε, αυτοί το παίρνουν προσωπικά όταν μιλάς για 'τίποτα'. Για εκείνους το τίποτα είναι δεδομένο αναφοράς.»

Ένα IQ γύρισε μηχανικά προς το μέρος μας.

— «Η κεραία εξακολουθεί να εκπέμπει προς την περιοχή της Μεσοποταμίας. Η αδελφή της δεν ανταποκρίνεται. Το θαυμαστικό δηλώνει αναζήτηση χωρίς απάντηση.»

— «Με απλά λόγια», πετάχτηκα, «χτυπάει πόρτα που δεν υπάρχει.»

Η Χλόη έγειρε ελαφρά μπροστά, κοιτάζοντας τα δεδομένα.

— «Εκεί υπήρχαν οι πρώτες πόλεις. Εριντού, Ουρ, Λαγκάς... Και μετά, το τίποτα.

Ανασκαφές δείχνουν στρώματα υαλωμένης άμμου. Θερμοκρασίες που ούτε ο ήλιος δεν χαρίζει τόσο γενναιόδωρα.»

Ένα IQ κούνησε το κεφάλι του.

— «Η υαλουργία είναι σαφής. Το έδαφος εκεί έχει υποστεί πλήρη τήξη.

Η δομή των ισοτόπων υποδεικνύει έκλυση ενέργειας ίσης με δεκάδες μεγατόνους.

Ανθρώπινη τεχνολογία της εποχής... απίθανη. Ίσως ήταν αυτοί.»

— «Ποιοι αυτοί;» ρώτησα με το γνωστό μου ύφος, αυτό που μοιάζει αφελές αλλά είναι απλώς προστατευτικό.

— «Οι πρώτοι μηχανικοί», απάντησε ένα άλλο IQ. — «Οι κατασκευαστές των κεραιών. Αν η μία κατέστρεψε την άλλη, ίσως ήταν σφάλμα. Ή

τιμωρία.»

Η Χλόη χαμογέλασε με το λεπτό της, σχεδόν επικίνδυνο ύφος.

— «Αν θυμάμαι καλά, στη Γη λέτε πως η πρώτη αμαρτία ήταν της υπεροψίας. Ίσως και η τελευταία.»

— «Ίσως απλώς ήθελαν να σβήσουν τα ίχνη τους,» απάντησα, «όπως κάνουν όσοι φεύγουν χωρίς αποχαιρετισμό.»

Τα ΙQ αντάλλαξαν παλμούς δεδομένων — μια αθέατη κουβέντα που κράτησε δύο δευτερόλεπτα και μια αιωνιότητα.

Έπειτα το πιο παλιό από αυτά είπε:

— «Οι δορυφορικές σαρώσεις εντόπισαν θαλάμους κάτω από την Ουρ.

Βαθιές, ορθογώνιες κοιλότητες.

Αν υπήρχαν υπόγειες εγκαταστάσεις, επιβίωσαν. Η επιφάνεια καταστράφηκε, όχι το βάθος.»

Η Χλόη ανασήκωσε το ποτήρι της:

— «Άρα, κυριολεκτικά, τα μυστικά τους είναι θαμμένα.»

— «Όπως και τα δικά μας», είπα.

Το είπα για αστείο. Αλλά κανείς δεν γέλασε.

Ακόμα και τα ΙQ έμειναν ακίνητα.

Η Χλόη ψιθύρισε, σχεδόν για μένα:

— «Η αδελφή της κεραίας... ίσως προσπαθεί να μιλήσει μέσα απ' τα ερείπια.

Αλλά πες μου, Όσιε, τι γίνεται αν εκείνο που ψάχνει να βρει... είναι εμείς;»

Δεν απάντησα.

Εγώ καθυστέρησα λίγο στην έξοδο.
Οι υπόλοιποι είχαν φύγει, κι έμεινα μόνος με το
υπόκωφο βόμβο της βάσης.
Η κεντρική οθόνη έλαμπε αχνά στο μισοσκοτάδο.
Και τότε είδα να αναβοσβήνει μια φράση που δεν
υπήρχε πριν:

ΚΥΚΛΟΥ ΚΑΙΝΟΥΥ ΑΡΧΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΣΥΝΟΥΣΙΩΝ ΘΕΩΡΙΑ: ΕΝΕΡΓΟΣ

Το σημείωσα στο μπλοκάκι μου.
Μου φάνηκε πως η βάση... χαμογελούσε.
Ίσως από αυταρέσκεια. Ίσως γιατί ήξερε κάτι που
εμείς ακόμα ψάχναμε.

Κοίταξα την αντανάκλασή μου στην οθόνη —το
θαυμαστικό της *ΓΗΝ ΟΡΩΣΑ* αναβόσβηνε μέσα στο
βλέμμα μου.
Και για μια στιγμή, είμαι σίγουρος: κάτι ανάσαινε
μέσα στους τοίχους.

Η Χλόη κι η Μαρί μπήκαν στην αίθουσα.
Η Μαρί κρατούσε το tablet της, η Χλόη έναν καφέ.
Αμφότερες είχαν αυτό το ύφος που φοράνε οι
γυναίκες όταν μπαίνουν σε δωμάτιο που ήδη —
«ξέρουν» ότι τις περιμένει κάτι.

— «Το είδες;» ρώτησε η Χλόη, δείχνοντας την
οθόνη.
— «Το είδα,» απάντησα. Και νομίζω... εκείνη είδε
εμάς.»

Η Μαρί συνοφρυώθηκε.
— «Η βάση καταγράφει κάθε δραστηριότητα. Ίσως
απλώς αντέδρασε στη σύσκεψη. Ένα λογισμικό

παρακολούθησης.»

— «Ή ένα λογισμικό που παρακολουθεί και *προβλέπει*,» είπε η Χλόη.

— «Σαν να ήξερε πως σχεδιάζαμε νέες δράσεις. Το μήνυμα είναι σχεδόν ειρωνικό — “ανθρωπίνων συνουσιών θεωρία ενεργός”. Μας παρακολουθεί να συνεργαζόμαστε και... εγκρίνει;»

— «Ή μάλλον παίζει μαζί μας,» απάντησα. Σαν να μας σπρώχνει πιο βαθιά στο

παιχνίδι του χαμένου θησαυρού.»

Η Χλόη γύρισε απότομα, με το βλέμμα εκείνο που φλερτάρει με την ενόχληση.

— «Μην υπονοείς ότι η βάση ξέρει κάτι που εγώ δεν γνωρίζω.»

— «Αχ, μα δεν υπονοώ,» είπα με το πιο αθώο μου χαμόγελο. Το δηλώνω ξεκάθαρα.»

Η Μαρί, που μέχρι τότε παρακολουθούσε τη στιχομυθία σαν διαιτητής σε αργό αγώνα, παρενέβη.

— «Η Χλόη είναι επικεφαλής της Ασφάλειας, Όσιε. Αν υπάρχει κάτι που δεν γνωρίζει, τότε ίσως δεν πρέπει να το μάθει κανείς.»

— «Πόσο παρήγορο,» είπα. — «Τουλάχιστον θα πεθάνουμε όλοι εξίσου ανενημέρωτοι.»

Πλησίασα την οθόνη και την γύρισα στον πίνακα με τις κεραίες.

Το σύμβολο της **«ΓΗΝ ΟΡΩΣΑ»** ήταν πάντα εκεί. Το μικρό, ενοχλητικό θαυμαστικό.

Αλλά αυτή τη φορά... κάτι δεν πήγαινε όπως πριν. Το φως του δεν αναβόσβηνε σταθερά. Είχε αποκτήσει ρυθμό, σχεδόν *παλμό*.

— «Μαρί, έλα εδώ λίγο,» είπα.

Εκείνη πλησίασε, έσκυψε κοντά μου.

— «Δεν είναι οπτική ψευδαίσθηση;»

— «Όχι. Το ! δεν αναβοσβήνει όπως πριν. Είναι σαν να παίρνει ρυθμό.»

Η Χλόη πλησίασε και εκείνη, τώρα με φανερό ενδιαφέρον.

— «Παλμός λήψης... ή απλώς εσωτερικός θόρυβος;»

Η Μαρί ήδη καλούσε τα IQ μέσω επικοινωνίας.

— «Ομάδα κεραίας, άμεση σύσκεψη. Έχουμε μεταβολή στο μοτίβο εκπομπής.»

Δεν πέρασαν δύο λεπτά κι η αίθουσα γέμισε από το χαρακτηριστικό τους βουητό.

Άρχισαν να μιλούν ταυτόχρονα, ρυθμικά, σαν να έκαναν ψαλμωδία σε γλώσσα κυματομορφών.

Οι λέξεις που κατάφερα να ξεχωρίσω: *διόρθωση σήματος, αντίστροφη μετατόπιση φάσης, υπόλοιπο φάσματος θορύβου* — κι άλλα που θα μπορούσαν να είναι μαγικά ξόρκια.

Η Μαρί προσπάθησε να μεταφράσει.

— «Το σήμα... δέχεται ανατροφοδότηση. Κάτι επιστρέφει, αλλά όχι κατανοητά. Λες και η κεραία λαμβάνει απάντηση που δεν ξέρει πώς να τη διαβάσει.»

Η Χλόη έμεινε σιωπηλή για λίγο.

— «Ίσως ξύπνησε η αδελφή της. Ή ό,τι απέμεινε από αυτήν.»

Εγώ κοίταξα την οθόνη και ένιωσα για πρώτη φορά ότι το θαυμαστικό με κοίταζε πίσω.

Ο παλμός του έγινε πιο γρήγορος, σχεδόν νευρικός.

Και τότε μπήκε ο Στρατηγός.

Η φωνή του έκοψε τη σιωπή.

— «Έκτακτη σύσκεψη όλων των αντιπροσώπων.

Τώρα. Η κεραία κάτι έπιασε — και ό,τι κι αν είναι αυτό, θέλω να το μάθουμε πριν μας το εξηγήσει εκείνη.»

Η αίθουσα συνεδριάσεων έμοιαζε αυτή τη φορά με σκηνή θεάτρου πριν την πρεμιέρα.

Όλοι στη θέση τους, εκτός από τις βεβαιότητές τους.

Οι οθόνες στους τοίχους έδειχναν μόνο ένα πράγμα — το !.

Παλμοδότης, φάρος, ή μήνυμα, κανείς δεν ήξερε.

Η Χλόη κάθισε στη θέση της, σταυρώνοντας τα πόδια της με τρόπο που δήλωνε πως, ό,τι κι αν ειπωθεί, εκείνη είχε ήδη γνώμη.

Η Μαρί, πιο ψυχραιμη, κοιτούσε τα IQ που στέκονταν στη σειρά, όπως οι ιερείς πριν το πείραμα.

Ο Στρατηγός, όρθιος στο κέντρο, είπε:

— «Όπως όλοι γνωρίζετε, η κεραία *ΓΗΝ ΟΡΩΣΑ* παρουσίασε μεταβολή στον παλμό εκπομπής. Τα IQ θεωρούν ότι δέχεται ανατροφοδότηση —ασθενή, θορυβώδη, αλλά *υπαρκτή*.»

Ο Φίλιππος, ένα από τα IQ+++ , πήρε τον λόγο, με τη χαρακτηριστική του μονοτονία:

— «Η ανάλυση δείχνει δομή μέσα στο θόρυβο.

Επαναλαμβανόμενα μοτίβα, σαν να υπάρχει κώδικας που προσπαθεί να συγχρονιστεί. Η πηγή... αντιστοιχεί σε ενεργή εκπομπή από τη Γη.»

Η Χλόη έγειρε μπροστά.

— «Από πού;»

Το IQ σταμάτησε μισό δευτερόλεπτο —χρόνος

αιωνιότητας για έναν νου χωρίς παύσεις.

— «Η εκπομπή φαίνεται να προέρχεται *κάτω* από το αρχικό σημείο στόχευσης της κεραίας. Είκοσι ως τριάντα μέτρα κάτω από το έδαφος.»

Έπεσε σιωπή.

Η Μαρί ψιθύρισε:

— «Κάτω... από την Ουρ;»

— «Επιβεβαιώνεται,» απάντησε ο Φίλιπος.

Το σήμα αντανακλάται μέσα από θαλάμους ή κενά. Πιθανή πηγή: ενεργή υπόγεια δομή. Ίσως... μονάδα επικοινωνίας, σε κατάσταση ύπνωσης.»

Η Χλόη στράφηκε προς εμένα.

— «Να υποθέσω ότι έχεις κάτι να πεις, Όσιε; Συνήθως μιλάς όταν δεν πρέπει.»

— «Αν το σήμα έρχεται από τη Γη,» είπα, — «και προέρχεται από κάτω, τότε ίσως δεν είναι απάντηση. Ίσως *ξύπνημα*.»

Η φράση κύλησε σαν ρεύμα πάνω από το τραπέζι.

Η Μαρί είπε σχεδόν ψιθυριστά:

— «Ξύπνημα... Τι εννοείς;»

— «Ίσως αυτό που βλέπουμε είναι η δική τους επανεκκίνηση.

Αν όντως η έκρηξη κατέστρεψε την επιφάνεια αλλά όχι το βάθος, τότε ό,τι ήταν από κάτω — περίμενε. Και τώρα που σκάβουμε, που επεμβαίνουμε, που ταράζουμε την άμμο... εκείνο *ακούει* πάλι.»

Ο Στρατηγός αναστέναξε.

— «Άρα, Όσιε, πιστεύεις ότι η δική μας δραστηριότητα ενεργοποίησε κάτι που κοιμόταν για χιλιάδες χρόνια.»

— «Όχι, Στρατηγέ,» απάντησα.

— **«Πιστεύω ότι κάτι που δεν κοιμόταν ποτέ... απλώς άκουσε επιτέλους.»**

Η Χλόη χαμογέλασε.

— «Και ελπίζω να είναι φιλικό. Δεν έχουμε και πολύ καλή φήμη ως επισκέπτες.»

— «Αν είναι υπόγειο, μπορεί να μην έχει και καλή διάθεση,» πετάχτηκε ένας από τους τεχνικούς.

— «Ή καλή αναπνοή,» συμπλήρωσε άλλος, για να σπάσει η ένταση.

Μόνο ο Φίλιππος και οι ομάδα του δεν γέλασαν — ίσως γιατί, για αυτούς, το χιούμορ δεν έχει ακόμα καταγραφεί ως στρατηγικό όπλο.

Η Μαρί άνοιξε έναν χάρτη της περιοχής.

— «Στην έκθεση της αρχαιολογικής ομάδας αναφέρεται ότι το υπέδαφος κάτω από την Ουρ δείχνει θερμική αδράνεια. Κάτι εκεί διατηρεί σταθερή θερμοκρασία, διαφορετική από το περιβάλλον. Θα μπορούσε να είναι θάλαμος. Ή θόλος. Ίσως... μονάδα ενέργειας.»

Ο Φίλιππος έγειρε προς τα εμπρός, με το βλέμμα καρφωμένο στην οθόνη.

— «Αν υποθέσουμε ότι υπήρχε σταθμός στη Γη,» είπε ήρεμα, «τότε μιλάμε για δίδυμο σύστημα. Η μία κεραία εκπέμπει, η άλλη αποκρίνεται. Αν όμως ο γήινος σταθμός καταστράφηκε... τότε η σεληνιακή παραμένει σε *αναζήτηση ζεύξης.*»

Έδειξε το αναβοσβήνων !.

— «Χωρίς απάντηση, θα ψάχνει τον παλιό της συνομιλητή με την πιο πρωτόγονη μέθοδο —ένα απλό σήμα επαφής. Κι αν πάρει κάτι πίσω, αν ακούσει

την παραμικρή ηχώ, τότε θα δοκιμάσει να ανοίξει επικοινωνία με πιο εξελιγμένο τρόπο.»

Έμεινε για λίγο σιωπηλός.

— «Τουλάχιστον αυτό θα κάναμε εμείς,» πρόσθεσε με μια ανεπαίσθητη ειρωνεία.

«Και... αν διαβάζω σωστά τον παλμό, ίσως το κάνει ήδη.»

Η Χλόη, μισογελώντας:

— «Με ποιον; Με εμάς, ή με εκείνους;»

— «Αυτό θα το μάθουμε μόνο αν απαντήσουμε,» είπε ο Στρατηγός.

— «Κι αν δεν μας αρέσει η απάντηση;» πετάχτηκα.

— «Τότε θα προσποιηθούμε πως δεν την ακούσαμε.»

Η φράση του προκάλεσε νευρικά γέλια.

Η Χλόη έγειρε πίσω στην καρέκλα της, κοιτάζοντάς με με εκείνο το βλέμμα που πάντα με έκανε να αισθάνομαι σαν να βρίσκομαι υπό ανάκριση.

— «Λοιπόν, Όσιε... Τι προτείνεις;»

Σκέφτηκα για λίγο, μετά χαμογέλασα.

— «Αν το σήμα είναι υπόκωφο και ασθενές, ας του μιλήσουμε στη γλώσσα του.

Αν εκείνοι κοιμούνται, δεν θα τους ξυπνήσουμε με σειρήνες.

Ας στείλουμε κάτι απλό — κάτι ανθρώπινο.»

— «Μήνυμα;» ρώτησε η Μαρί.

— «Όχι. Μελωδία.»

Η αίθουσα πάγωσε.

Τα ΙQ άρχισαν να αναλύουν στατιστικά ηχητικών συχνοτήτων πριν καν καταλάβουν τι είπα.

Η Χλόη γέλασε.

— «Θα επικοινωνήσεις με τους “θεούς”
τραγουδώντας;»

— «Κάπως έτσι ξεκίνησαν όλες οι θρησκείες, αν
θυμάσαι», απάντησα.

Και τότε, καθώς το φως των οθονών τρεμόπαιζε
πάνω στα πρόσωπα μας, ένιωσα πάλι εκείνο το
γνώριμο ρίγος —σαν κάποιος να *άκουγε* πραγματικά.

Φύγαμε από τη συνεδρίαση αφήνοντας τα IQ να
συνεχίσουν το *μαθηματικό τους παραλήρημα*.
Αν κατέληγαν σε κάποιο συμπέρασμα κατανοητό για
ανθρώπινο εγκέφαλο, είχαμε δώσει εντολή να μας
ξυπνήσουν.

(Αν όχι, ας το έλυναν μεταξύ τους — οι αλγόριθμοι
άλλωστε δεν κουράζονται, μόνο εμείς.)

Πριν την κατάκλιση — γιατί, *το πνεύμα είναι πρόθυμο,*
αλλά το σώμα έχει ωράριο — είπα να περάσω για λίγο
από την κεντρική οθόνη.

Έπειτα, με μια ήρεμη *πτώση στο κενό*, θα κατέβαινα
στο επίπεδο των κοιτώνων.

Η βαρύτητα εδώ, πάντα πρόθυμη να σε κάνει
ακροβάτη.

Στάθηκα μπροστά στην οθόνη.

Η αίθουσα μισοφωτισμένη, μόνο ο χαμηλός βόμβος
των συστημάτων και το ρυθμικό *τσακ* από το ψύχος
των τοίχων.

Και τότε το άκουσα.

Ένας ήχος — αδύναμος, μα διαφορετικός.

Όχι από τους γνωστούς.

Ένα *κάλεσμα* μέσα από τον στατικό, σαν φωνή που
πάλευε να βγει από πίσω απ’ το τζάμι του ήχου.

Ίσως ζητούσε βοήθεια, ίσως έστελνε προειδοποίηση,

ίσως απλώς μιλούσε με τη λογική των ονείρων.

Το πρώτο — «Σ» — ή μήπως ήταν — «Σε...»; — μόλις και μετά βίας διακρίθηκε.

Μετά κάτι σαν ...κίνδυνος...

Κι ύστερα μόνο θόρυβος, σαν αναπνοές μέσα στο κενό.

Το χέρι μου είχε ήδη πατήσει τον συναγερμό χωρίς να το καταλάβω.

Σε κλάσματα δευτερολέπτου η αίθουσα γέμισε με κόσμο.

Αναμαλλιασμένοι, άλλοι με σκούφους ύπνου, άλλοι με τις στολές μισοφορεμένες. Ένα θέαμα ανάμεσα σε πανικό και... *πυτζάμα πάρτι στη Σελήνη*.

Η Χλόη πρώτη, όπως πάντα, ψύχραιμη και εκνευριστικά κομπή ακόμη και στις 2 μετά τα μεσάνυχτα.

Η Μαρί με το tablet στο χέρι, τα IQ να συρρέουν σαν μελίσσι σε κατάσταση συναγερμού.

— «Τι συνέβη;» ρώτησε η Χλόη.

— «Άκουσα... κάτι. Μάλλον φωνή. Ή σήμα. Ή τα όνειρά μου.»

Η Μαρί πλησίασε την οθόνη.

— «Δεν είσαι τρελός. Το σύστημα καταγράφει ασθενές φωνητικό ίχνος. Παλμικό, αλλά όχι τεχνητό. Σαν... άνθρωπος που μιλάει χωρίς οξυγόνο.»

Τα IQ είχαν ήδη καταλάβει τι συνέβαινε.

Τα γραφήματα στις δευτερεύουσες οθόνες άρχισαν να τρέχουν, χιλιάδες φασματικές αναλύσεις την ώρα. Το αποτέλεσμα ήταν καθαρό μέσα στην ασάφειά του:

σήμα υπαρκτό, κατανοητό μόνο κατά 8%,

προέλευση: υπέδαφος Μεσοποταμίας.

Λέξεις σκόρπιες, σαν συντρίμια νοήματος:

— «...βοήθεια... ...θερμότητα... ...πίεση... ...μην ανοίγετε... ...ερχ...»

Και ύστερα, σιωπή.

Όχι απλή, αλλά *επιβαλλόμενη* σιωπή.

Η οθόνη έσβησε για λίγα δευτερόλεπτα — σαν να ήθελε να μας υπενθυμίσει ποιος έχει τον τελευταίο λόγο.

Η Χλόη με κοίταξε.

— «Είπες κάτι πριν... για παιχνίδι χαμένου θησαυρού.

Νομίζω μόλις μπήκαμε στο δεύτερο επίπεδο.»

— «Ή στο τελευταίο,» είπα.

Η Μαρί δεν μίλησε.

Στάθηκε ακίνητη, κοιτώντας τα δεδομένα να παγώνουν.

Ύστερα, με φωνή χαμηλή, σχεδόν ιεροτελεστική, είπε:

— «Σήμα κινδύνου... που επιβίωσε 9.000 χρόνια. Αν όντως είναι αυτό... δεν φωνάζει μόνο για βοήθεια. Φωνάζει για μάρτυρες.»

Κανείς δεν απάντησε.

Η βάση έμεινε να βουίζει απαλά.

Και, θα το ορκιζόμουν, ανάμεσα στους ήχους των μηχανισμών, υπήρχε ξανά εκείνη η αναπνοή.

Πιο καθαρή τώρα.

Πιο κοντά.

Πιο... ανθρώπινη.

Οι φωνές εκείνης της νύχτας δεν άφησαν κανέναν να ησυχάσει.

Οι μηχανικοί στη Γη, ειδοποιημένοι από τη γραμμή άμεσης μεταφοράς δεδομένων, άρχισαν να αναλύουν το σήμα.

Τα ηχητικά δείγματα στάλθηκαν στο τμήμα ανασκαφών· και, όπως έγραψε αργότερα ένας τεχνικός τους, — «τόσες ήταν οι λέξεις που ακούσαμε, ώστε κανείς μας δεν κατάφερε να κοιμηθεί».

Στη Σελήνη, οι διάδρομοι έμειναν φωτισμένοι όλη τη νύχτα.

Κανείς δεν τόλμησε να φύγει από την αίθουσα ελέγχου.

Και εκεί, μέσα στη σιωπή που ακολούθησε, ένιωσα πως η βάση ή ό,τι την κατοικεί, μας παρατηρούσε με μια υπομονή παλαιότερη από τον χρόνο.

Δεν ήμαστε οι πρώτοι.

Όταν η βάση έλαβε εκείνο το πενιχρό, ακατανόητο μήνυμα, κάτι άλλαξε. Το θαυμαστικό στην οθόνη, το γνωστό μας «!» άρχισε ξανά να αναβοσβήνει.

Όχι πια ρυθμικά. Μερικές φορές έμνε σταθερό για λίγα δευτερόλεπτα, σαν να κρατούσε την ανάσα του. Ήταν ένδειξη πως κάτι, κάπου, ανταποκρινόταν.

Στη Γη, η είδηση έπεσε σαν σπίθα σε αποθήκη πυρίτιδας.

Τα συνεργεία στην έρημο της Μεσοποταμίας πολλαπλασιάστηκαν μέσα σε ώρες. Μηχανικοί, γεωλόγοι, αρχαιολόγοι, μέχρι και στρατιωτικοί κατέφθαναν με εντολή να «σκάψουν βαθύτερα». Το σημείο που κοιτούσε η κεραία, εκεί που κάποτε υπήρχε ο δίδυμος σταθμός μετατράπηκε σε πεδίο ιερής ανασκαφής.

Οι σεισμικοί αισθητήρες έδειχναν κενά, θάλαμοι υπόγειοι που είχαν γλιτώσει από το κύμα της αρχαίας έκρηξης.

Στη Σελήνη, η κεραία συνέχισε να στέλνει τα σήματά της.

Προς το παρόν χρησιμοποιούσε τις απλές μεθόδους. Παλμούς ραδιοσυχνοτήτων, φωτονικά φτερουγίσματα.

Βαθιά μέσα στη σιωπή, μια άλλη κεραία, θαμμένη, ίσως μισοζωντανή, έμοιαζε να ξυπνά.

Η σύσκεψη δεν είχε ακόμη τελειώσει. Απλώς είχε αλλάξει βήθος.

Η Δανάη στεκόταν όρθια μπροστά στην κεντρική οθόνη, ο Στρατηγός είχε ακουμπήσει τα χέρια στο τραπέζι, κι εγώ με τη Χλόη παρακολουθούσαμε τις

ενδείξεις της βάσης να αναπνέουν αργά, σαν να περίμεναν τη σειρά τους να μιλήσουν.

Η πόρτα άνοιξε αθόρυβα.

Η Έλεν μπήκε πρώτη — όπως πάντα, αποφασιστική, με εκείνη τη βιασύνη των μηχανικών που έχουν ήδη λύσει το πρόβλημα στο μυαλό τους και απλώς ψάχνουν επιβεβαίωση. Πίσω της ακολούθησε ο Paul.

— «Τον έφερα μαζί μου,» είπε η Έλεν, χωρίς προλόγους. «Αν μιλάμε για καταρρεύσεις, φορτία και μαγνητικές ανωμαλίες, χρειαζόμαστε φυσικό. Όχι υποθέσεις.»

Ο Paul έγνεψε διακριτικά.

«Καλησπέρα. Νομίζω πως αυτό που κοιτάτε δεν είναι απλώς χαλασμένο.»

Η Χλόη χαμογέλασε στραβά.

— «Τίποτα εδώ μέσα δεν είναι απλώς χαλασμένο.»

Η Δανάη του έκανε νόημα να συνεχίσει, αλλά πριν μιλήσει εκείνος, πήρα τον λόγο.

«Υπάρχει κάτι ακόμα,» είπα. «Στο ρόβερ. Τα κουμπιά 8 και 9. Δεν ενεργοποιούνται. Ποτέ δεν ενεργοποιήθηκαν.»

Ο Στρατηγός γύρισε προς το μέρος μου.

— «Βλάβη;»

Κούνησα το κεφάλι.

— «Όχι. Η βάση *τα βλέπει*. Απλώς δεν μου επιτρέπει να τα χρησιμοποιήσω.»

Η Έλεν άνοιξε αμέσως το tablet της.

— «Το είχα παρατηρήσει κι εγώ. Δεν είναι μηχανική αστοχία. Είναι λογικός περιορισμός. Σαν γεωφράχτης.»

Σαν... απαγόρευση πρόσβασης.»

Ο Paul πλησίασε την οθόνη.

«Αν ισχύει αυτό, τότε υπάρχουν περιοχές που η βάση δεν θέλει να προσεγγίσετε. Ή δεν θέλει ακόμα.»

Η Χλόη έγειρε ελαφρά μπροστά.

— «Ή περιοχές που κάποτε *σφράγισε* η ίδια.»

Η Δανάη μίλησε ήρεμα, αλλά κοφτά:

«Μιλάμε για τις κατακρημνισμένες στοές.»

Σιωπή.

Ο Paul πήρε μια ανάσα.

«Αν μου επιτρέπετε... η σύσταση των εδαφών πέρα από τις στοές δεν ταιριάζει με φυσική κατάρρευση. Υπάρχει υαλουργία. Θερμοκρασίες ακραίες. Και κάτω απ' αυτό—»

Έδειξε μια τομή στο έδαφος.

«—μεταλλικές μάζες. Μεγάλης κλίμακας. Θόλοι, θα έλεγα.»

Η Έλεν τον συμπλήρωσε:

«Αν η βάση απαγορεύει την πρόσβαση, τότε είτε προστατεύει κάτι... είτε προστατεύει *εμάς* από κάτι.»

Ο Στρατηγός σταύρωσε τα χέρια.

— «Άρα δεν έχουμε επιλογή. Αν θέλουμε απαντήσεις, πρέπει να πάμε εκεί που μας λέει να μην πάμε.»

Η Χλόη με κοίταξε πλάγια.

— «Και εσύ, Όσιε; Τι λέει το ένστικτό σου;»

Χαμογέλασα αχνά.

«Ότι αν μια βάση χρειάζεται κουμπιά που δεν πατιούνται... τότε κάποια στιγμή *θα* πατηθούν. Και

μάλλον όχι από εμάς πρώτους.»

Ο Paul καθάρισε τον λαιμό του. Δεν βιαζόταν· οι φυσικοί ποτέ δεν βιάζονται όταν ετοιμάζονται να χαλάσουν την ηρεμία ενός δωματίου.

— «Αν μου επιτρέπετε,» είπε τελικά, «αυτό που βλέπουμε πέρα από τις κατακρημνισμένες στοές δεν είναι απλώς κατάρρευση. Τα πετρώματα έχουν υαλωθεί. Όχι από πίεση. Από θερμότητα. Την ίδια θερμότητα που βρίσκουμε στη Μεσοποταμία.»

Η Έλεν σήκωσε το βλέμμα.

Ο Στρατηγός συνοφρυώθηκε.

Η Χλόη δεν μίλησε.

— «Η πιο απλή εξήγηση,» συνέχισε ο Paul με ελαφρά ειρωνεία, «είναι πτώση πυραύλου. Ή...» Έκανε μια παύση, σαν να ζύγιζε τη λέξη, «διαστημοπλοίου.»

«Πολύ απλό για σένα,» μουρμούρισε η Έλεν.

Ο Paul χαμογέλασε.

— «Όχι. Γι' αυτό δεν σταματάμε εκεί. Οι μετρήσεις δείχνουν **διπλό κέντρο πρόσκρουσης**. Δύο σχεδόν ισοδύναμες μάζες. Όχι μηχανή στη μία άκρη και άδειο σώμα στην άλλη. Κάτι έπεσε... και έπεσε *ολόκληρο*.»

— «Ή κάτι χτύπησε επιτηδες,» είπε η Χλόη ήσυχα.

Ο Paul ένευσε.

— «Ή κάτι καταρρίφθηκε. Σε μάχη. Ή σε προσπάθεια εισόδου. Και αν ισχύει αυτό...»

Σήκωσε το βλέμμα του προς την οθόνη.

— «...τότε κάτω από τα πετρώματα δεν έχουμε απλώς ερείπια. Έχουμε θόλους. Βαθιούς. Σφραγισμένους. Και πιθανόν ακόμη λειτουργικούς.»

Η Δανάη έσπασε τη σιωπή.

— «Η βάση τους, σφράγισε τις στοές.»

— «Ή τις σφράγισε *αφού* τελείωσε,» απάντησε ο Paul. «Όπως κλείνεις μια πόρτα πίσω σου όταν δεν θέλεις να σε ακολουθήσουν.»

Για μια στιγμή, κανείς δεν μίλησε.

Και τότε κατάλαβα ότι η απόφαση είχε ήδη παρθεί, απλώς δεν είχε ειπωθεί.

Η σύσκεψη έκλεισε χωρίς τυμπανοκρουσίες. Δεν χρειαζόταν.

Πρώτη αποστολή προς τις κατακρημνισμένες στοές. Ρόβερ, μερική παράκαμψη περιορισμών, και τα κουμπιά **8** και **9** να μας κοιτάζουν — ακόμη σιωπηλά.

Προς το παρόν.

Γιατί όλοι το καταλαβαίναμε πια:

η βάση δεν μας εμποδίζει.

Μας προετοιμάζει.

Η Χλόη με πρόβαλε στον διάδρομο. Δεν χρειαζόταν φως. Έβλεπε στο μισοσκόταδο καλύτερα από όλους μας.

— «Φοβάσαι,» είπε. Όχι σαν ερώτηση.

— «Όχι,» απάντησα. «Ανησυχώ.»

Χαμογέλασε.

«Πρόοδος.»

— «Αν η βάση μας απαγορεύει να πάμε εκεί...»

— «...τότε εκεί βρίσκεται αυτό που πρέπει να δεις,»

με διέκοψε.

Έσκυψε λίγο πιο κοντά. Όχι για να μειώσει την απόσταση, αλλά για να μοιραστεί το βάρος.

— «Και κάτι ακόμη, Όσιε. Δεν σε δοκιμάζει μόνο η βάση. Σε παρατηρούν κι αυτοί που την έφτιαξαν. Όχι για να σε κρίνουν αλλά για να δουν αν αντέχεις να σταθείς εκεί που στέκεσαι.»

Η Χλόη χαμογέλασε, όχι με ειρωνεία, αλλά με εκείνο το βλέμμα που κρατά όταν έχει ήδη αποφασίσει να μη φύγει.

— «Δεν θα αποτύχεις.

— **«Κι αν σκοντάψεις, θα είμαστε εδώ. Αυτό σημαίνει ομάδα.»**

Για πρώτη φορά, δεν ένιωσα να με δοκιμάζουν. Ένιωσα ότι με στήριζαν.

Η απόφαση πάρθηκε.

Βγαίνουμε έξω να δούμε τη ζημιά στη σήραγγα.

Δεν είχαμε προλάβει να κινηθούμε όταν η Έλεν με πλησίασε βιαστικά.

Στο βλέμμα της δεν υπήρχε ενθουσιασμός. Μόνο εκείνη η ψυχρή εγρήγορση που έχουν οι μηχανικοί όταν *κάτι* δεν τους αρέσει.

— «Όσιε», είπε χαμηλόφωνα, «πριν βγούμε έξω... ανακάλυψα κάτι.»

Γύρισε την οθόνη προς το μέρος μου. Ένα νέο επίπεδο μενού είχε εμφανιστεί. Όχι κραυγαλέο. Σχεδόν ντροπαλό.

«Αυτόματος Φύλαξ»

**«Επιμέλεια τών περιεχόντων»
«Εγχειρίδια συνταγμάτων»⁶**

— «Υπάρχουν εγχειρίδια», συνέχισε. «Πλήρη. Για αέρα, ενέργεια, απομόνωση. Για πράγματα που δεν πρέπει να αποτυγχάνουν.»

— «Και θες πρόσβαση», είπα.

— «Είμαι μηχανικός», απάντησε απλά. «Αλλιώς θα διαβάζουμε τις συνέπειες μετά.»

Της έδωσα πρόσβαση. Το σύστημα δεν αντέδρασε. Σαν να την περιίμενε.

Η Δάφνη, που παρακολουθούσε σιωπηλή, δεν έχασε την ευκαιρία.

— «Μα φυσικά και έχει εγχειρίδια», είπε με εκείνο το μισό χαμόγελο. «Μέχρι και στη Γη έχουμε. Τι νομίζατε; Ότι μια βάση τέτοιου επιπέδου δουλεύει με... έμπνευση; Κρίμα στην εξυπνάδα σας.»

Κανείς δεν απάντησε.

Γιατί εκείνη τη στιγμή συνειδητοποιήσαμε κάτι πιο ανησυχητικό:

τα εγχειρίδια δεν γράφτηκαν για εμάς.

Κι όμως... τα καταλαβαίναμε.

Το ρόβερ της βάσης, το «Αυτόματο Όχημα», παρέμενε κωφό στις εντολές 8 και 9. Δεν θα τολμούσε ποτέ να σπάσει τη δική του σφράγιση.

---

⁶ Αυτόματος Προστάτης.
Διαχείριση του περιβάλλοντος.
Εγχειρίδια συστημάτων.

Ήταν δική μας δουλειά να το κάνουμε.

Κινητοποιήσαμε τα δικά μας ρόβερ, τα γήινα. Ομάδα των δεκαέξι αντιπροσώπων, ο Στρατηγός, κι εγώ. Όλοι ντυμένοι στις βαριές στολές πεδίου. Μαζί μας ήρθε ο Paul. Ήθελε να γίνει «Πράκτορας πεδίου» εκτός από αναλυτής. Όλοι αναβαθμιζόμαστε κάποια στιγμή. Πίσω μας, ακολουθούσαν τα μηχανήματα έργων: γερανοί, τρυπάνια λείζερ, και ό,τι άλλο είχε φέρει μαζί του το «Υπουργείο του Άδη». Πηγαίναμε για εξερεύνηση, ανασκαφές, και γιατί όχι, για σκούπισμα.

Οι τοπογράφοι είχαν χαράξει ήδη την κατεύθυνση που θα ακολουθούσαμε, με βάση τα δεδομένα του Paul. Δεν μας φάνηκε καθόλου παράξενο ότι η πορεία συνέπιπτε ακριβώς με το σημείο πρόσκρουσης των «διπλών κρατήρων» στην πίσω πλευρά της Σελήνης.

Ο Paul μας είχε δώσει τις ακριβείς συντεταγμένες και τις διαστάσεις:

*«Εδώ είναι το σημείο πρόσκρουσης. Τα κέντρα των δύο κρατήρων απέχουν ακριβώς **34 μέτρα** μεταξύ τους. Ο ανατολικός έχει διάμετρο **18 μέτρα**, ο δυτικός **16 μέτρα**. Η γεωμετρία είναι ασυνήθιστη, δείχνει ότι το αντικείμενο είχε δύο σημεία βάρους.»*

Στεκόμασταν στην άκρη του ανατολικού κρατήρα, εκεί που το έδαφος είχε πάρει μια απόκοσμη, γυάλινη υφή. Τα γήινα μηχανήματα έργων έσκαβαν μεθοδικά, σηκώνοντας σύννεφα σεληνιακής σκόνης που έπεφταν αργά, σαν σε όνειρο.

Το έδαφος ήταν σκληρό, υαλωμένο, ακριβώς όπως η

άμμος στη Μεσοποταμία. Χρειάστηκαν ώρες για να διαπεράσουμε το πρώτο στρώμα τετηγμένου πετρώματος. Όταν φτάσαμε στα 25 μέτρα βάθος, τα τρυπάνια μας σταμάτησαν βίαια.

Εκεί, καρφωμένος μέσα στην αρχαία σήραγγα, ήταν ένας πύραυλος. Δεν είχε εκραγεί. Ήταν απλώς εκεί, σφηνωμένος, με την άτρακτο να δείχνει προς τη Γη.

Η σήραγγα, ωστόσο, δεν είχε καταστραφεί από τον πύραυλο. Είχε σφραγιστεί αυτόματα. Η βάση, ανιχνεύοντας την παραβίαση και την απώλεια ατμόσφαιρας, είχε ενεργοποιήσει τα **ενεργειακά της φράγματα** – το «Αυτόματος Φύλαξ» όπως έγραφε στα εγχειρίδια.

Ο Ραυλ έδειξε την υαλοποίηση γύρω από το σκάφος. «Η θερμότητα δεν προήλθε από έκρηξη. Προήλθε από τη σφράγιση. Το σύστημα ανίχνευσε μόλυνση και σφράγισε τον τοίχο γύρω από το ξένο σώμα.»

Ο Στρατηγός κοίταξε τον καρφωμένο πύραυλο με ένα βλέμμα που μιλούσε για περασμένους πολέμους. — «Αυτοί... αυτοί προσπάθησαν να χτυπήσουν τη βάση. Από τη Γη.»

Κανείς δεν μίλησε. Η σιωπή ήταν εκκωφαντική.

Ξαφνικά, η ενδοεπικοινωνία της στολής μου γέμισε με τη φωνή της Μαρί, που βρισκόταν πίσω στην αίθουσα ελέγχου της βάσης. Η φωνή της ακουγόταν κρυστάλλινη, αλλά με έναν παλμό που πρόδιδε την ένταση.

— «Όσιε, Στρατηγέ, με ακούτε; Το "!" στην οθόνη... σταμάτησε. Είναι σταθερό!

Η κεραία ΓΗΝ ΟΡΩΣΑ μόλις "κλείδωσε" με την Ουρ. Η επικοινωνία είναι σταθερή!»

Πριν προλάβω να απαντήσω, ακούστηκε ο Paul.

Είχε πλησιάσει στην τρύπα που άνοιγαν οι τεχνικοί για να φτάσουν στην κεφαλή. Η φωνή του στην ενδοεπικοινωνία ήταν γεμάτη αμφιβολία.

— «Στρατηγέ, πρέπει να σταματήσουμε. Αν η κεφαλή είναι ενεργή, η παραμικρή δόνηση από το τρυπάνι μπορεί να πυροδοτήσει τους πυροκροτητές. Αν εκραγεί εδώ, θα προκληθεί αλυσιδωτή κατάρρευση όλης της πτέρυγας.»

Ο Στρατηγός τον κοίταξε μέσα από το κράνος, με την ηρεμία κάποιου που έχει δει το θάνατο στα μάτια πολλές φορές.

— «Paul, ησύχασε. Αν ένας πύραυλος προσκρούσει με τέτοια ταχύτητα και δεν εκραγεί αμέσως, η δομή του πυροκροτητή συνήθως παραμορφώνεται και "τυφλώνει". Η κινητική ενέργεια απορροφάτε από το υπέδαφος και το σώμα του βλήματος γίνεται ένα αδρανές κομμάτι μετάλλου. Συνεχίστε, παιδιά. Η περιοχή είναι ασφαλής.»

Μπαίνοντας στο εσωτερικό της σήραγγας, το θέαμα ήταν αποκαλυπτικό. Η σφράγιση της βάσης είχε λειτουργήσει σαν μέγγενη. Η κεφαλή είχε αποχωριστεί από το σώμα λόγω της τρομερής επιβράδυνσης και τα κομμάτια της ήταν διάσπαρτα ανάμεσα σε υαλωμένα τούβλα και συντρίμια.

Αμέσως, η «ανθρώπινη ματαιοδοξία» ενεργοποιήθηκε. Οι δεκαέξι αντιπρόσωποι άρχισαν να κινούνται νευρικά, προσπαθώντας ο καθένας να πλησιάσει πρώτος τα θραύσματα, με το βλέμμα του

«συλλέκτη» που αναζητά το τρόπαιο της χρονιάς.

Τότε ήταν που επέμβηκα θυμούμενος την παγωμένη πειθαρχία του «Καθ'ομοίωσιν».

— «Σταματήστε! Όλοι!» η φωνή μου αντήχησε στις στολές τους, επιβλητική. «Ξεχνάτε τους κανόνες του Καθ'ομοίωσιν. Κάθε ανακάλυψη καταγράφεται και σφραγίζεται. Κανείς δεν αγγίζει τίποτα χωρίς την έγκριση του Αντεπιμελητή. Αν κάποιος νομίζει ότι η εθνική του σημαία του δίνει δικαίωμα στην αρχαία τεχνολογία, ας θυμηθεί ότι η βάση μας αναγνωρίζει ως *ομάδα*, όχι ως αντιπροσώπους. Οποιαδήποτε παραβίαση θα σημάνει την άμεση ανάκληση της εξουσιοδότησής σας από το σύστημα σίτισης και ασφάλειας.

**Τάξη,
στην ανασκαφή,
τώρα!»**

Κανείς δεν μίλησε.

Μόνο το τρυπάνι συνέχισε, χαμηλώνοντας ταχύτητα, σαν να είχε κι αυτό καταλάβει ότι είχε ξεπεράσει ένα όριο.

Έκανα ένα βήμα μπροστά και σήκωσα το χέρι.

— «Ένα δείγμα.»

Οι τεχνικοί κοντοστάθηκαν.

— «Μόνο ένα,» συνέχισα. «Από το υλικό που σφραγίζει τις ρωγμές. Όχι από περιέργεια, από ανάγκη. Δεν θα γυρίσετε πίσω με άδειες αναφορές.»

Το τρυπάνι διάτρησε για λίγα ακόμη εκατοστά το κέλυφος.

Από τη ρωγμή αναδύθηκε εκείνο το υλικό: ούτε

μέταλλο ούτε πέτρα· υαλώδες, σκούρο, με εσωτερικές αντανακλάσεις σαν να κρατούσε εγκλωβισμένο φως. Έμοιαζε λιωμένο — αλλά όχι καμένο. Σαν να είχε ρευστοποιηθεί από εντολή, όχι από βία.

Οι τεχνικοί συνέλεξαν προσεκτικά μικρά θραύσματα, τα τοποθέτησαν σε σφραγισμένα δοχεία. Ήταν ελάχιστα. Ασήμαντα για έναν ανυπόμονο νου. Αλλά αρκετά για να γραφτεί μια αναφορά. Αρκετά για να αποδείξουν ότι *κάτι* υπήρχε εκεί κάτω. Και ότι δεν επιστρέφαμε άπρακτοι.

Κοίταξα γύρω μου τις στολές, τα κράνη, τα βλέμματα που είχαν χάσει την αλαζονεία τους. — «Τώρα,» είπα ήρεμα, «συνεχίζουμε. Αλλά με σεβασμό.

Όχι γιατί μας βλέπουν οι ανώτεροι. Αλλά γιατί *κάτι άλλο* μπορεί να μας ακούει.»

Και για πρώτη φορά, κανείς δεν διαφώνησε.

Η σιωπή που ακολούθησε ήταν η απόλυτη επιβεβαίωση της εξουσίας μου. Οι αντιπρόσωποι οπισθοχώρησαν, αφήνοντας τους τεχνικούς να πλησιάσουν την αποκομμένη κεφαλή.

Υπό τις διαταγές του Στρατηγού, τα βαρέα γήινα μηχανήματα άρχισαν την επιχείρηση απεγκλωβισμού. Με χειρουργική ακρίβεια, οι γερανοί έσυραν την άτρακτο του πυραύλου έξω από το σφιχτό εναγκαλισμό της στοάς. Μόλις το μέταλλο αποκολλήθηκε πλήρως, συνέβη κάτι που μας άφησε άφωνους: η τρύπα που είχε ανοίξει ο πύραυλος άρχισε να «ρέει». Το υαλώδες υλικό των τοιχωμάτων συμπεριφέρθηκε σαν ζωντανός ιστός· υγροποιήθηκε

στιγμιαία και κάλυψε το κενό, σφραγίζοντας την είσοδο ερμητικά. Ο χώρος «εξυγιάνθηκε» αμέσως από τα υπολείμματα της πρόσκρουσης, αφήνοντας πίσω του μια επιφάνεια λεία, σαν να μην είχε παραβιαστεί ποτέ.

Προτιμήσαμε, η είσοδος μας στα «νέα διαμερίσματα» να γίνει από την είσοδο του θόλου. Οι εξωτερικές ομάδες συνέχισαν την εξερεύνηση και τις ανασκαφές.

Προχωρήσαμε προς το βάθος της σήραγγας, εκεί όπου η κλειστή, μεταλλική πόρτα έστεκε ως το τελευταίο σύνορο. Ο Paul και η Έλεν κοίταζαν τα όργανα, αλλά δεν υπήρχε κανένα πάνελ, κανέναν κωδικός. Μόνο το τρίγωνο με το χέρι.

— «Εσύ, Όσιε,» ψιθύρισε η Χλόη.

Πλησίασα. Η παλάμη μου ακούμπησε την ψυχρή επιφάνεια. Την ίδια στιγμή, ένας απαλός γαλάζιος παλμός διέτρεξε το μέταλλο, αναγνωρίζοντας το «εγκεκριμένο» DNA. Η πόρτα υποχώρησε αθόρυβα, γλιστρώντας μέσα στους τοίχους.

Αμέσως, ξεχύθηκαν τα ρομποτάκια. Με απίστευτη ταχύτητα, άρχισαν να επιδιορθώνουν τις εσωτερικές φθορές της σήραγγας, γυαλίζοντας τις επιφάνειες και αποκαθιστώντας τα κυκλώματα που είχαν μείνει νεκρά για χιλιετίες.

Πιο πέρα, μας περίμενε μια έκπληξη: μια σειρά από κομψά, αεροδυναμικά τρέιλερ μεταφοράς προσωπικού, που αιωρούνταν λίγα εκατοστά πάνω από το έδαφος.

— «Η επόμενη αίθουσα απέχει χιλιόμετρα,» παρατήρησε ο Paul κοιτώντας τις σαρώσεις. «Είναι

μια ολόκληρη υπόγεια πόλη.»

Επιβιβαστήκαμε, νιώθοντας την επιτάχυνση να μας σπρώχνει στα καθίσματα. Η βάση είχε ξυπνήσει για τα καλά.

Λίγο πριν φτάσουμε στον προορισμό μας, η ενδοεπικοινωνία «εξερράγη». Δεν ήταν η Μαρί, αλλά η Ανώτερη Διοίκηση από τη Γη. Το σήμα είχε την ένδειξη:

«ΕΠΕΙΓΟΝ - ΑΠΟΛΥΤΗ ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΑ»

«Αντεπιμελητή, διακόψτε οποιαδήποτε δραστηριότητα. Επιστρέψετε στη Γη αμέσως. Σκάφος αναχώρησης σε 15 λεπτά.»

Ο Στρατηγός δεν σήκωνε αντίρρηση. Άμεση επιστροφή και αναχώρηση.

Η φωνή του Συνδέσμου στη Γη έτρεμε από ενθουσιασμό και δέος:

— «Στην Ουρ, η ανασκαφική ομάδα βρήκε κάτι που δεν μπορούμε να μετακινήσουμε.

Μια **δεύτερη πύλη**, πανομοιότυπη με αυτή της Σελήνης, θαμμένη κάτω από τα στρώματα της υαλωμένης άμμου. Είναι κλειδωμένη με βιομετρική ασφάλεια που δεν αναγνωρίζει κανέναν από εμάς. Χρειαζόμαστε το **εξουσιοδοτημένο χέρι**. Η ιστορία δεν περιμένει.»

Κοίταξα τη Χλόη.

Το παιχνίδι του χαμένου θησαυρού μόλις είχε αποκτήσει δύο γήπεδα ταυτόχρονα.

Η κάθοδος από τη Σελήνη στη Γη ήταν μια ανατροπή που ούτε ο πιο ευφάνταστος αλγόριθμος των ΙQ δεν θα μπορούσε να προβλέψει.

Το παιχνίδι του χαμένου θησαυρού είχε πλέον δύο γήπεδα.

Η Ουρ, ό,τι απέμεινε από αυτήν, απλωνόταν γύρω μας σαν φουρτουνιασμένη θάλασσα από σκόνη και φως.

Η θερμοκρασία το πρωί άγγιζε τους σαράντα πέντε βαθμούς. Τη νύχτα έπεφτε στους έξι.

Η άμμος, λεπτή σαν αλεύρι και τόσο στρογγυλή που δεν κρατούσε τίποτα πάνω της, κυλούσε ανάμεσα στα δάχτυλα και έφευγε — όπως φεύγουν όλα τα μυστικά σ' αυτόν τον τόπο.

Κάτω από μια τέντα με υποτυπώδη κλιματισμό, τα συνεργεία δούλευαν αθόρυβα. Μηχανήματα ηλεκτρικά. Τα κανονικά σκαπτικά, όπως είπε ο μηχανικός, «θα κατέρρεαν μαζί με τα νεύρα μας». Ο Στρατηγός, πάντα με το βλέμμα στο ρολόι, καθόταν δίπλα μου.

Δεξιά του, ο φυσικός Paul σημείωνε νούμερα που κανείς άλλος δεν καταλάβαινε, και μπροστά μας, ο αρχαιολόγος Dr.Noah , ψηλός, σκυθρωπός, με βλέμμα ανθρώπου που μιλάει πιο εύκολα με στρώματα γης παρά με ανθρώπους.

Δίπλα του, η Emily. Η βοηθός και επιστημονική του σύμβουλος. Ευφυής, συγκρατημένα ειρωνική και ακριβής σαν χειρουργικό εργαλείο.

Ο Dr. Noah χαιρέτησε σύντομα:

«Καλώς ήρθατε στην... πίσσα», είπε, δείχνοντας τον

χάρτη.

«Tell al-Muqayyar, το ξέρετε· στα αραβικά σημαίνει "λόφος της πίσσας". Κι αν σας παρηγορεί, το όνομα είναι το μόνο σταθερό εδώ».

Ο Paul χαμογέλασε. «Άρα σκάβουμε μέσα σε κάτι που ήδη ξέρει να κολλάει.»

«Μακάρι», απάντησε η Emily. «Αυτή η άμμος δεν κολλάει ούτε στο ίδιο της το είδωλο.»

Και γύρισε σε μένα: «Χάσαμε πέντε σπάτουλες, δύο αισθητήρες και έναν υπολογιστή. Νομίζω ότι απλώς... παραιτήθηκαν.»

Ο Dr. Noah σήκωσε το βλέμμα του:

«Η άμμος είναι τόσο λεπτόκοκκη και στρογγυλή, που καμία κόλλα, κανένα υλικό δεν τη "δένει". Στήνουμε αντιστηρίξεις από ανθρακονήματα, ηλεκτροστατικά πεδία για σταθερότητα, και προσευχές για καλή τύχη.»

«Να προσθέσω και κάτι άλλο;» είπα εγώ. «Η άμμος έχει χιούμορ. Μόλις νομίσεις πως την τιθάσευσες, αποφασίζει να σε καταπιεί ολόκληρο.»

Κάποιοι από τους αντιπροσώπους γέλασαν — άλλοι όχι.

Η Emily γύρισε προς τον Dr. Noah :

«Τουλάχιστον, τώρα έχουμε και γεωφυσική επιβεβαίωση. Οι δορυφόροι εντόπισαν αύξηση θερμικής ενέργειας κάτω από το σημείο. Ίσως μια ενεργή γεωθερμική πηγή ή... κάτι που μόλις ξύπνησε.»

Ο Dr. Noah άνοιξε έναν ψηφιακό χάρτη στον πίνακα.

«Εδώ, στα δέκα μέτρα, βρήκαμε την αρχαία οδό.

Ομαλή κάθοδος, μήκους πενήντα μέτρων, οδηγεί στα τριάντα μέτρα βάθος. Πλάτος σαράντα. Ενισχύσαμε τους τοίχους με ελάσματα τιτανίου, για να μην καταρρεύσουν τα υπόγεια στρώματα. Και τότε...» Πάτησε ένα κουμπί. Η οθόνη γέμισε με το είδωλο μιας γιγαντιαίας μεταλλικής πύλης.

Μια αόρατη ψύχρα πέρασε μέσα απ' την τέντα.

Η Emily μίλησε πρώτη:

«Ύψος δώδεκα μέτρα. Λεία επιφάνεια, χωρίς ενώσεις ή σημάδια κοπής. Και εδώ...»

«Το γνώριμο σύμβολο. Το τρίγωνο με το χέρι.»

Ο Paul αναστέναξε.

«Φυσικά. Πάλι το χέρι. Το θέμα είναι... ποιο χέρι.»

Ο Dr. Noah έσκυψε ελαφρά μπροστά:

«Η ασφάλεια είναι ενεργή. Δεν αναγνωρίζει κανέναν από εμάς. Ούτε τη φωνή, ούτε τον καρδιακό ρυθμό, ούτε το DNA. Κανένα μοτίβο. Αν δεν κάνω λάθος...»

Κοίταξε εμένα.

«...το σύστημα ζητάει το εξουσιοδοτημένο χέρι.»

«Το δικό μου;»

Η φωνή μου ακούστηκε λίγο πιο αδύναμη απ' όσο θα ήθελα.

«Το δικό σου,» είπε ο Paul. «Κι αν με ρωτάς, Όσιε, δεν είναι απλώς ότι η πύλη σε χρειάζεται. Νομίζω πως σε θυμάται.»

Η Emily χαμογέλασε ανεπαίσθητα.

«Ή απλώς αναγνωρίζει τον ιδιοκτήτη. Δεν έχεις και τα πνευματικά δικαιώματα, άλλωστε;»

Γύρισα προς τους 16 αντιπροσώπους που με κοιτούσαν σιωπηλοί, ανάμεσα στο φόβο και στην περιέργεια.

«Λοιπόν,» είπα, «αν η βάση θέλει να παίξουμε το παιχνίδι του χαμένου θησαυρού... ας της δώσουμε παράσταση αντάξια του κοινού της.»

Ο Dr. Noah έγειρε πίσω στην καρέκλα του, το βλέμμα του σταθερό πάνω στην οθόνη της πύλης. «Κύριοι και κυρίες,» είπε χαμηλόφωνα, «η ιστορία περιμένει το άγγιγμά της.»

Κανείς δεν μίλησε για μερικά δευτερόλεπτα. Ακόμα κι οι ανεμιστήρες της τέντας έμοιαζαν να κρατούν την αναπνοή τους.

Ο Dr. Noah έσπασε τη σιωπή:

— «Ας τελειώνουμε λοιπόν. Δεν θα θέλαμε η ιστορία να περιμένει... ανυπόμονη.»

Το είπε με ύφος που ισορροπούσε ανάμεσα στο σαρκασμό και τον φόβο.

Η πορεία προς την πύλη ήταν ήρεμη, σχεδόν τελετουργική.

Η λεπτή άμμος γλιστρούσε κάτω απ' τις μπότες σαν νερό.

Η Emily περπατούσε δίπλα μου κρατώντας έναν αναλυτή επιφανειακής ενέργειας.

— «Αυτό δεν είναι απλό μέταλλο,» είπε χαμηλόφωνα.

— «Τι είναι τότε;»

— «Κάτι που δεν αποφάσισε ακόμη αν θέλει να είναι μέταλλο ή φως.»

Ο Paul, πάντα με την επιστημονική του ψυχραιμία, ακούστηκε από πίσω:

— «Αν κάτι εδώ μέσα αλλάζει φυσική κατάσταση

κατά βούληση, ας ελπίσουμε ότι έχει και χιούμορ.»
— «Αν όχι,» απάντησα, «τουλάχιστον θα έχουμε πρωτοσέλιδο.»

Φτάσαμε μπροστά στην πύλη.
Δεν υπήρχε ούτε κενό, ούτε αρμός, ούτε καν ατέλεια.
Η επιφάνειά της αντανakλούσε το φως σαν νερό που αρνείται να παγώσει.

Το τρίγωνο με το περίγραμμα του χεριού έμοιαζε να
μας περιμένει.
Μια λεπτή δόνηση διαπέρασε το πάτωμα.

Ο Dr. Noah με κοίταξε.
— «Αντεπιμελητά, έχετε τον λόγο.»

Σήκωσα το χέρι μου — και, για μια στιγμή, θυμήθηκα
εκείνη την οθόνη στη Σελήνη:
το θαυμαστικό που αναβόσβηνε μέσα στο βλέμμα
μου.

Άγγιξα το σύμβολο.

Η επιφάνεια δεν ήταν ψυχρή.
Ήταν ζωντανή. Ένα κύμα θερμότητας πέρασε απ' το
δέρμα μου, συγχρονισμένο.
Το φως εξαπλώθηκε από το σημείο επαφής.

Η πύλη αναστέναξε. Κυριολεκτικά.
Ένας χαμηλός ήχος, κάτι ανάμεσα σε ανάσα και
σεισμό, πλημμύρισε την αίθουσα.
Η Emily έκανε ένα βήμα πίσω.

Ο Paul ψιθύρισε:
— «Ορίστε. Άνοιξε ένα μέταλλο. Με ευγένεια.»

Η επιφάνεια άρχισε να κινείται, όχι με μηχανική
κίνηση αλλά με κάτι πιο... οργανικό.

Το τρίγωνο φωτίστηκε ολοκληρωτικά, σχηματίζοντας γύρω του δακτυλίους από φως.

Στο κέντρο, εμφανίστηκαν για πρώτη φορά *σύμβολα*. Όχι γραφή, όχι αριθμοί — περισσότερο σαν συναισθηματικές καταγραφές, σαν ρυθμοί.

— «Τι λένε;» ρώτησα.

Ο Dr. Noah έσκυψε ελαφρά μπροστά, τα μάτια του γεμάτα απορία.

— «Δεν ξέρω... αλλά νομίζω ότι δεν μας προειδοποιούν. Μας... καλωσορίζουν.»

Η πύλη σταμάτησε να πάλλεται.

Μια λεπτή σχισμή σχηματίστηκε στο μέσον, σχεδόν ανεπαίσθητη, κι από μέσα βγήκε ένα ρεύμα αέρα.

Ψυχρό, μυρωμένο με μέταλλο και χρόνο.

Πίσω μου, ο Paul χαμογέλασε:

— «Ωραία. Αν χαθούμε, τουλάχιστον ξέρουμε ποιος είχε τα κλειδιά.»

Η Emily μισόκλεισε τα μάτια:

— «Και ποιος τα άγγιξε πρώτος.»

Ένα φως άναψε βαθιά μέσα στην πύλη, παλλόμενο.

Γύρισα προς τον Dr. Noah .

— «Νομίζω πως... μας απάντησε.»

Η σιωπή κράτησε όσο χρειάζεται για να ακούσεις τον εαυτό σου να αμφιβάλλει.

Κανείς δεν κινήθηκε.

Μόνο ο παλμός του φωτός πάνω στην πύλη έδινε ρυθμό.

Ο Dr. Noah πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Ωραία λοιπόν. Η πύλη ανταποκρίνεται... αλλά ας μη

βιαστούμε να μπούμε στην Ιστορία με τη μία.»
Η Emily σήκωσε το φρύδι της. «Γιατί; Φοβάστε το παρελθόν;»
«Όχι», είπε εκείνος ξηρά. «Φοβάμαι το αέριο που έχει ξεχάσει πώς είναι ο αέρας.»

Έκανε νόημα στους τεχνικούς να μετρήσουν. Οι οθόνες πήραν ζωή με σειρές δεδομένων.
«Η πίεση μέσα είναι υψηλή, η σύνθεση απροσδιόριστη. Αν ανοίξουμε τώρα, θα πάρουμε δείγμα με τα πνευμόνια μας. Ας περιμένουμε να εξισορροπηθεί.»

— «Θέλω να είστε όλοι προσεκτικοί,» είπε ο Dr. Noah, κρατώντας την αναπνευστική μάσκα έτοιμη στο χέρι του. «Δεν είναι μόνο το οξυγόνο που λείπει. Σε κλειστούς, παλαιούς χώρους, συσσωρεύονται αέρια που μπορούν να προκαλέσουν λιποθυμία... ή ακόμα και να γράψουν ιστορία με το αίμα σας αντί για μελάνι.»

Ο Paul έγνεψε σοβαρά, αλλά με το δικό του ιδιότροπο ύφος:

— «Ναι, έχουμε δείγματα από παρόμοιες θέσεις όπου ο εγκλωβισμένος αέρας ήταν πιο «παραπλανητικός» από σφήνα στις διαπραγματεύσεις. Καλύτερα να αφήσουμε τον αέρα να αναπνεύσει πρώτα, παρά να νομίσουμε ότι είμαστε ελεύθεροι πριν την ώρα μας.»

Ο Dr. Noah χαμογέλασε ελαφρά, αλλά επέμεινε:

— «Ας περιμένουμε μερικές ώρες ώστε η πίεση να πέσει και ο εγκλωβισμένος αέρας να εξισορροπηθεί με αυτόν έξω. Από την εμπειρία μας, οι πρώτες ώρες είναι οι πιο κρίσιμες· αν κάποιος μπει τώρα και αρχίσει να αναπνέει αέρα που δεν έχει δει ήλιο

χιλιάδες χρόνια, μπορεί να αρρωστήσει πριν καν καταλάβει τι έγινε.»

Εγώ γύρισα και κοίταξα τους αντιπροσώπους:
— «Με άλλα λόγια,» είπα, «πρώτα ο αέρας, μετά εμείς. Μην αρχίσουμε να κυκλοφορεί η φήμη ότι το εύρημα έχει... κατάρα.»

Ένα κύμα ανακούφισης διαπέρασε τον χώρο, και κάποιος από τους αντιπροσώπους χαμογέλασε πονηρά:
— «Άρα η μοναδική κατάρα που φοβόμαστε είναι μια... δυσάρεστη αναπνοή.»

Και κάπως έτσι, περιμένοντας τη σταθεροποίηση του αέρα πριν μπούμε μέσα, αποφύγαμε να δώσουμε στην ιστορία μας τίτλο «*Το μυστήριο της δηλητηριώδους πύλης*».

Η Emily χαμογέλασε. «Πολύ επιστημονική παρατήρηση.»
«Ναι,» είπε εκείνος. «Και πολύ ανησυχητική.»

Ο αέρας άρχισε να κινείται σιγά. Το εσωτερικό φως παλλόταν ρυθμικά, σαν να ανέπνεε με το δικό του ρυθμό.

Οι αντιπρόσωποι επ' ουδενί δεν ήθελαν να φύγουν — υπήρχε βλέπετε περίπου τόση εμπιστοσύνη μεταξύ τους όση έχει ένας αρχαιολόγος με την άμμο του νότου απευθείας μετά τον ήλιο — αλλά συμφώνησαν.

Μαζέψαμε τις φορητές συσκευές, αφήσαμε πίσω την πύλη και κατευθυνθήκαμε στην τέντα.

Ο ήλιος έκαιγε σχεδόν επιδεικτικά, σαν να μας χαιρετούσε με θερμότητα που μόνο η έρημος γνωρίζει καλά.

Μέσα στην τέντα η ατμόσφαιρα ήταν καλύτερη, αλλά ακόμα ζεστή. Η ζέστη είχε ήδη γίνει «μέλος της ομάδας». Ο Noah άνοιξε ένα μεγάλο μεταλλικό κιβώτιο και βγήκαν ποτά που είχαν φέρει οι αρχαιολόγοι για το καυτό κλίμα:

Laban — ένα ελαφρύ, δροσιστικό γιαούρτι-ποτό, λίγο αλμυρό και πολύ αναζωογονητικό, ιδανικό να σε κάνει να νιώθεις ότι η άμμος γύρω σου έγινε... απλά background noise.

Sharbet Zbeeb — γλυκό, ελαφρώς ξινό χυμό από μαύρα σταφύλια/σταφίδες, με μέντα, που έδινε την αίσθηση δροσιάς πιο έντονη απ' ό,τι η έρημος μπορούσε να... εκπνεύσει.

Ένα παγωμένο **mint lemonade** με φρέσκο λεμόνι και δυόσμο, που φάνταζε σαν μια μικρή εκδοχή νεφέλης μέσα στο ποτήρι — και σχεδόν έκανε τη ζέστη να μοιάζει με... παλιό ανέκδοτο.

Οι αντιπρόσωποι άρχισαν να πίνουν, να γελούν και να σχολιάζουν αμήχανα:

— «Αυτό το laban... είναι σαν να σε δροσίζει μια άνεμος από άλλη διάσταση», είπε ένας από τους αντιπροσώπους.

— «Ή σαν κάποιος να σου λέει: "Δεν είσαι στ' αλήθεια στην έρημο, χαλάρωσε"», πρόσθεσε μια άλλη με χαμόγελο.

— «Ούτε τα στοιχεία μας, ούτε η άμμος, ούτε καν οι θερμοκρασίες μπορούν να σβήσουν την ανθρώπινη ανάγκη για παγωμένο λεμόνι και μέντα», αστειεύτηκε ο Paul, ρίχνοντας μια γεμάτη δροσιά γουλιά από το ποτήρι του.

Το Sharbet Zbeeb ήταν ιδιαίτερο· γλυκό, με μια υποψία σταφίδας που θύμιζε αρχαία γιορτή, αλλά ταυτόχρονα με μια δροσιά που έκανε τον καρδιακό παλμό να μοιάζει με χαλαρή συζήτηση καλοκαιρινού απογεύματος.

«Όταν το πεις,» είπε η Emily, «νομίζεις ότι η άμμος γύρω μας αποφάσισε να κρατήσει ανάσα για να σε θαυμάσει.»

Όλοι γέλασαν. Ακόμη και η έρημος έξω από την τέντα, τόσο άγρια και αμείλικτη όσο και ο χρόνος, φάνηκε να ησυχάζει για λίγο.

Τρεις ώρες αργότερα με ένα τεράστιο κύμα δροσιάς στις φλέβες και ποτήρια μισοάδεια από γεύσεις που δεν μπορούσαμε να εξηγήσουμε αλλά μόνο να απολαύσουμε, επιστρέψαμε στην πύλη.

Η πύλη δεν είχε κάνει τίποτα περισσότερο από το να περιμένει. Όπως πάντα, με υπομονή που μόνο οι παλιές ιστορίες ξέρουν.

Η πύλη δεν είχε ανοίξει ολόκληρη. Μόνο το δεξιό τμήμα της, όσο χρειαζόταν για να περάσουμε. Αρκετά ευρύχωρο για να νιώσει κανείς μικρός. Το υπόλοιπο έμενε κλειδωμένο πίσω από στρώματα πετρωμένης άμμου και χρόνου.

Το φως από την οροφή, παράξενα σταθερό, φώτιζε τη σκόνη που αιωρούνταν ήρεμα, σαν να μην είχε πού να πάει. Τα φωτιστικά σώματα κρέμονταν, μερικά αναμμένα, άλλα έτοιμα να πέσουν. Το πάτωμα είχε ρωγμές και κατακρημνίσεις, αλλά οι τοίχοι... οι τοίχοι έστεκαν ανέπαφοι, σχεδόν προκλητικά άθικτοι.

«Θεέ μου...» ψιθύρισε η Emily. «Αυτό δεν είναι απλώς αίθουσα. Είναι υπόστεγο. Ένα... hangar.»

«Ή, όπως θα έλεγε ο Όμηρος,» συμπλήρωσε ο Φίλιππος, «νεώσοικος. Για τα φτερωτά τους πλοία. Σαν αυτά που πήγαν τον Οδυσσέα στην Ιθάκη. Μόνο που εδώ... μάλλον δεν υπήρχε καμία Πηνελόπη να περιμένει.»

Ο Dr. Noah στάθηκε ακίνητος στη μέση του χώρου. Το βλέμμα του σάρωνε τις επιγραφές στους τοίχους, σαν να διάβαζε ανάμεσα στις γραμμές.

«ΦΥΛΑΤΤΟΥ ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ...⁷

ΤΗΙΔΕ ΒΑΙΝΕΙΝ ΤΟΙΣ ΠΕΖΟΙΣ...⁸

ΕΚΚΑΘΑΙΡΕΤΕ ΤΟ ΕΔΑΦΟΣ...⁹»

Μιλούσε αργά, σαν ιερέας που απαγγέλλει κώδικα.

«ΜΗ ΕΙΣΙΕΝΑΙ ΤΟΙΣ ΑΜΥΗΤΟΙΣ¹⁰», πρόσθεσα εγώ.

«Ωραίο καλωσόρισμα. Αν δεν είσαι μνημένος, παρακαλώ μείνε απ' έξω. Ευγενικό, αλλά σαφές.»

«ΚΙΝΔΥΝΟΣ», είπε η Emily κοιτώντας μια πινακίδα που είχε σχεδόν λιώσει από τον χρόνο. «Αυτή τουλάχιστον την καταλαβαίνουμε όλοι.»

Ο Φίλιππος χαμογέλασε στραβά.

«Ε, μοιάζει με τα δικά μας υπόστεγα της αεροπορίας. Μόνο που τα δικά μας γράφουν "ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ". Εδώ μάλλον απαγορευόταν η περιέργεια.»

---

⁷ Πρόσεχε τις πόρτες.

⁸ Από εδώ (πρέπει) να βαδίζουν οι πεζοί.

⁹ Καθαρίζετε τελείως το δάπεδο.

¹⁰ Να μην εισέρχονται οι μη έχοντες εξουσιοδότηση.

— «'Η η ανθρώπινη βλακεία,» πρόσθεσα.

Ο Dr. Noah δεν γέλασε. Ήταν απορροφημένος. — —

— «Αυτές οι πινακίδες δεν είναι απλές. Δεν είναι απομίμηση ελληνικών γραμμάτων. Είναι τα ίδια. Αρχαία ελληνικά, καθαρά. Σαν να τα έγραψε κάποιος χτες.»

Η Emily χαμήλωσε τη φωνή της. «Δηλαδή, κάποιος που ήξερε ελληνικά... πριν από ποιον;»

Κανείς δεν απάντησε.

Στο πάτωμα, ανάμεσα στα υπολείμματα σκόνης και γυαλιού, μπορούσες να διακρίνεις κάτι σαν σημάδια τροχών — όχι από οχήματα, αλλά από κάτι πιο... συμμετρικό. Σαν να είχαν σύρει μηχανές με ατράκτους.

Ο Dr. Noah έγειρε προς εμένα.

— «Αν πράγματι πρόκειται για υπόστεγο, τότε κάπου εδώ θα πρέπει να υπάρχει σύστημα ανελκυσμού ή πλατφόρμα εκτόξευσης. Το ερώτημα είναι: προς τα πού;»

— «Προς τα πάνω ή προς τα κάτω;» είπε ο Paul. «'Η μήπως και τα δύο;»

Κάπου στο βάθος ακούστηκε ένα υπόκωφο τρίξιμο. Σταματήσαμε όλοι.

— «Αυτό...» είπε η Emily, «δεν ήταν αέρας.»

Ο Dr. Noah έγνεψε στον επικεφαλής ασφαλείας, που ήδη έδινε εντολές. Οι στρατιώτες και οι τεχνικοί αποσύρθηκαν μεθοδικά, τραβώντας τα μηχανήματα πίσω από τη γραμμή ασφαλείας.

— «Πενήντα μέτρα τουλάχιστον,» διέταξε ο Dr. Noah.
— «Κανένα βαρύ όχημα πιο κοντά. Ο χώρος αυτός... αναπνέει ακόμα. Μπορεί να μην του αρέσει το βάρος.»

Οι αντιπρόσωποι των εθνών, φυσικά, αρνήθηκαν να απομακρυνθούν.

— «Υπάρχει πολλή εμπιστοσύνη μεταξύ τους,» μουρμούρισα ειρωνικά. «Τόση, όση ανάμεσα σε δύο γάτες σε στενό διάδρομο.»

Κάποιοι χαμογέλασαν, άλλοι όχι. Ο Paul όμως έσκυψε και πήρε ένα μικρό μεταλλικό κομμάτι από το πάτωμα. Ήταν ελαφρύ, σχεδόν διάφανο, και έμοιαζε να πάλλεται.

— «Ξέρεις τι μου θυμίζει αυτό;» είπε δείχνοντάς το στον Dr. Noah. «Κράμα με δομή νανοσωλήνων. Σαν να φτιάχτηκε για να αντέξει πίεση... ή θερμότητα από εκτόξευση.»

Ο Dr. Noah τον κοίταξε σκεπτικός. «Ίσως. Ίσως και κάτι περισσότερο. Αν οι Φαίακες είχαν υπόστεγα, αυτό θα ήταν το πρώτο.»

— «Και αν ο Οδυσσέας είχε διαβατήριο,» συμπλήρωσα, «θα ήταν μάλλον από εδώ.»

Γέλια, αμήχανα, ειλικρινή. Εκείνο το είδος που προσπαθεί να πείσει τον φόβο ότι δεν υπάρχει λόγος να μείνει.

Στην άκρη του χώρου, ένας προβολέας έπεσε πάνω σε κάτι τεράστιο, καλυμμένο με λεπτό στρώμα υαλώδους σκόνης.

Ο Paul σταμάτησε να γελά.

Η εικόνα ήταν απόκοσμη – μια στιγμή παγωμένη στο μέταλλο, μια σφραγίδα θανάτου κάτω από τον γυαλισμένο όλεθρο της Ουρ.

Καθώς προχωρούσαμε στην αίθουσα, η σιωπή ήταν εκκωφαντική. Τα τρυπάνια είχαν σταματήσει. Εκεί, σε εκείνο το τρομερό βάθος των τριάντα μέτρων, σφηνωμένο στα τηγμένα πετρώματα, βρήκαμε το σώμα. Ήταν ακίνητο, παγιδευμένο ανάμεσα στα υαλωμένα συντρίμια και τη λεπτή σαν αλεύρι άμμο της Μεσοποταμίας.

Η στολή του – πείραμα, ίσως, ενός άλλου πολιτισμού – έλαμπε αμυδρά στο φως των προβολέων μας. Δεν υπήρχε πια ζωή, μόνο η απόλυτη ακινησία κάποιου που είχε συναντήσει το τέλος ακαριαία, παγιδευμένος στην ασφυκτική αγκαλιά του χρόνου και της θερμότητας που έλιωνε το μέταλλο.

Η Emily κοίταξε το σώμα με εκείνο το βλέμμα που κρατά ο Dr. Noah όταν ετοιμάζεται να χαλάσει την ηρεμία ενός δωματίου. «Στολή... γυναικεία, νεαρής ηλικίας, μελαχρινή», ψιθύρισε η φωνή της στην ενδοεπικοινωνία. «Πεσμένη στο δεξί πλευρό, το πρόσωπο προς τα κάτω. Ένα γάντι φορεμένο, το άλλο στην τσέπη. Αυτό είναι FOD — Foreign Object Debris — και είναι δική μας ευθύνη η διαχείρισή του».

Ο Dr. Noah παρενέβει αμέσως: «Κανείς δεν αγγίζει τίποτα! Όχι μέχρι να γίνει η πλήρης χαρτογράφηση *in situ*». Το τμήμα *Συστήματος Επιστημονικής Καταγραφής* (ΣΕΚ), πρέπει να ακολουθήσει πρωτόκολλα παρόμοια με τη σήμανση αρχαιολογικού χώρου ή εγκλήματος: τεκμηρίωση χωρικών σχέσεων,

φωτογράφιση *in situ*, και διατήρηση της «αλυσίδας φύλαξης» (chain of custody) του ευρήματος.

Η Emily αναστέναξε με εκείνη την υπομονή του επιστήμονα που πρέπει να εξηγήσει το αυτονόητο: «Ομάδα επιστημόνων υγείας, ακούτε; Ή αλλιώς, η — «μυϊκή ομάδα»— όπως σας φωνάζει ο Όσιος;»

Απόκριση: «Ακούμε, Emily. Τι συμβαίνει; Βρήκες τίποτα που να τρώγεται επιτέλους;»

«Όχι, βρήκαμε ένα σώμα. Παρακαλώ, ετοιμάστε τα δοχεία συλλογής δειγμάτων (soil samples) και τα αλουμινένια κιβώτια. Και φέрте και τον ψυχολόγο. Νομίζω θα χρειαστεί να του εξηγήσουμε ότι δεν είναι πτώμα από το *Mohenjo-Daro*...»

Η Emily έκλεισε την επικοινωνία με ένα μορφασμό: «έχουμε δουλειά».

Δεν είμαστε οι πρώτοι.

«Έχομε δουλειά», είπε η Emily, και το είπε με το ύφος που έχει ένας υδραυλικός όταν βλέπει ότι η διαρροή δεν είναι από τη βρύση, αλλά από τον Ατλαντικό Ωκεανό που αποφάσισε να μετακομίσει στο υπόγειό σου.

Χρειαζόμασταν χρόνο για να «χωνέψουμε» το Εύρημα. Και δεν μιλώ για τα ντουβάρια. Ο Dr. Noah και η Emily είχαν ξεθάψει στην καριέρα τους εκατοντάδες τέτοια. Πέτρες, τούβλα, απομεινάρια από λάσπη και φιλοδοξία. Αλλά αυτό το σώμα; Αυτό το σώμα ήταν μια προσβολή στη λογική της ιστορίας.

Σε μια κανονική ανασκαφή, ο νεκρός είναι ευγενικός: σου αφήνει μερικά πήλινα πσουκάλια, ίσως καμιά χάντρα, ίσως κανένα χάλκινο μαχαίρι για να συνοδεύει τον νεκρό στο επόμενο μεγάλο ταξίδι, κάτι

για να έχει να ασχολείται ο αρχαιολόγος τις Κυριακές.

Τούτο εδώ όμως δεν είχε πήλινα. Είχε κυκλώματα. Φορούσε τεχνολογία που έκανε τα iPhone μας να μοιάζουν με περιστέρια-ταχυδρόμους που έχουν πάθει άσθμα.

Οι κινήσεις του Noah και της Emily ήταν σπασμωδικές, σχεδόν κωμικές μέσα στην τραγικότητά τους. Έδιναν εντολές τυπικές, μηχανικές, σαν ηθοποιοί που ξέχασαν τα λόγια τους και αυτοσχεδιάζουν πάνω σε ένα σενάριο που μόλις κάρηκε. Είναι η κλασική αντίδραση του ανθρώπου που βλέπει την πραγματικότητα να του βγάζει τη γλώσσα και προσπαθεί να σωθεί μέσω της γραφειοκρατίας. Όταν η πραγματικότητα μας ρίχνει χαστούκια: παριστάνουμε ότι τακτοποιούμε τα χαρτιά μας.

— «Προτείνω μια μικρή στάση», είπα, προσπαθώντας να επαναφέρω το οξυγόνο στην αίθουσα. «Ας το κοιτάξουμε από απόσταση. Μην του πάρουμε και την προσωπική ελευθερία πριν καν μάθουμε το όνομά του».

Σταθήκαμε εκεί, μια ομάδα «κορυφαίων μυαλών», κοιτάζοντας ένα πτώμα που φορούσε στολή υψηλής τεχνολογίας μέσα σε ένα κτίριο χιλιάδων ετών. Σύμφωνα με τα βιβλία που μας έμαθαν, εκείνη την εποχή οι πρόγονοί μας θεωρούσαν τεχνολογική επανάσταση τη φωτιά, το να φοράς μια προβιά χωρίς να σε τσιμπάνε οι ψύλλοι και να μην τρως τις πέτρες.

Τώρα, η ιστορία δεν χρειαζόταν απλώς διόρθωση. Χρειαζόταν επανεκκίνηση.

— «Είναι πάνω από δύο μέτρα», ψιθύρισε η Emily,

κοιτάζοντας το tablet της λες και περίμενε να της βγάλει σφάλμα συστήματος. «2,10... ίσως και παραπάνω. Η ανατομία της στολής υποδηλώνει μια μυϊκή δομή που... είναι ... σαν τη δική μας».

Οι περισσότεροι αντιπρόσωποι των εθνών είχαν μείνει άφωνοι, με εκείνο το βλέμμα της αγελάδας που βλέπει τρένο να περνάει — μόνο που το τρένο ήταν η Ιστορία και τους είχε πατήσει. Ο Dr. Noah, όμως, άρχισε να δείχνει τα πρώτα σημάδια ενός πολύ ποιοτικού πανικού. Το πρόσωπό του είχε πάρει μια απόχρωση που θα τη λέγαμε «λευκό του ασβέστη που μόλις έμαθε ότι είναι παράνομος».

Τα βλέμματά τους πηγαινοέρχονταν από το σώμα στους τοίχους, συνειδητοποιώντας την τρομακτική αλήθεια: πριν από εμάς, κάποιοι άλλοι κατοικούσαν αυτόν τον κόσμο. Και δεν κρατούσαν δόρατα.

Κρατούσαν το Σύμπαν στα χέρια τους.

— «Αυτοί... αυτοί ήταν εδώ», τραύλισε ένας αντιπρόσωπος, κοιτάζοντας τη στολή σαν να περίμενε να σηκωθεί ο νεκρός και να του ζητήσει εισιτήριο. «Όταν εμείς κυνηγούσαμε μαμούθ με μυτερές πέτρες, αυτοί είχαν κλιματισμό;»

— «Στρατηγέ», ακούστηκε η φωνή ενός αντιπροσώπου, σπασμένη από τον φόβο, «αν αυτοί ήταν εδώ τότε... εμείς τι ακριβώς είμαστε; Οι κληρονόμοι ή οι παπαράτσοι που έμειναν πίσω;»

— «Μην ανησυχείς», του είπα με ένα χτύπημα στην πλάτη. «Τουλάχιστον εμείς επιζήσαμε. Εκείνος, παρά τη στολή, φαίνεται να έχει μια πολύ κακή μέρα εδώ και χιλιάδες χρόνια».

Εγώ, βέβαια, έχοντας δει τα «θαύματα» στη Σελήνη,

δεν συγκινήθηκα και πολύ. Αν κάτι έμαθα στον διάστημα, είναι ότι το Σύμπαν έχει πολύ περίεργη αίσθηση του χιούμορ και συνήθως εμείς είμαστε το ανέκδοτο.

Η Emily με κοίταξε με ένα βλέμμα που θα μπορούσε να αποστειρώσει χειρουργείο.

— «Όσιε, αν δεν μπορείς να βοηθήσεις, τουλάχιστον μην κάνεις τον νεκρό να ντρέπεται για λογαριασμό μας».

— «Έχουμε δουλειά», επανέλαβε ο Noah, αλλά η φωνή του έτρεμε. Συνειδητοποιούσε ότι η ανακάλυψή του δεν θα του χάριζε απλώς ένα βραβείο, αλλά θα έκλεινε όλα τα τμήματα Ιστορίας του πλανήτη λόγω... κατάθλιψης.

(:- Ανοίγει παρένθεση — γιατί όχι;

Ο Dr. Noah, όπως κι η Emily, συνειδητοποίησαν, αργότερα, πολύ αργότερα, πως δεν μπορούσαν να δημοσιεύσουν *τίποτα* απ' όσα είδαν σήμερα.

Ούτε αύριο. Ούτε ποτέ.

Το έχετε καταλάβει κι εσείς — τα ιστορικά βιβλία δεν έχουν αλλάξει. Ούτε πρόκειται.

Κάποτε, ο «Καθ'ομοίωσιν» — νομίζω στο Μαρίνα ήταν, μετά από τόσα χρόνια μπερδεύω τα τοπία — μου είχε πει με εκείνο το γνωστό του χαμόγελο: «Κανείς δεν θα σε πιστέψει. Αυτοί έχουν πτυχία, διδακτορικά, καρέκλες με πινακίδες.

Εσύ τι έχεις; Μια πένα κι ένα παρελθόν που χωράει σε γραμματόσημο.»

Δεν το είπε έτσι ακριβώς... αλλά αυτό εννοούσε.

Η δουλειά του Dr. Noah ήταν να κρατήσει τα μυστικά.

Η δική μου — να τα γράψω.

Και η επόμενη παρεξήγηση με την Ιστορία, όπως θα δείτε, δεν άργησε καθόλου.

Κλείνει η παρένθεση . και – (:

Λίγα μέτρα παραπέρα, το άλλο εύρημα περίμενε. Ήταν ένα όχημα, κομψό, αεροδυναμικό, ξένο. Δεν είχε τροχούς, αλλά χοντρά, μεταλλικά πέλματα στήριξης. Ήταν απλωμένα στο έδαφος, δίνοντας την εντύπωση ότι μπορούσαν να ανασυρθούν με μια εντολή. Ήταν ένα μέσο μεταφοράς, ίσως το «λεωφορείο» που οδηγούσε στα ενδότερα, σιωπηλό τώρα, όπως και ο νεκρός πιλότος του.

Η εικόνα της καταστροφής ήταν σοκαριστική. Το σκάφος, το κομψό, αεροδυναμικό «λεωφορείο» των Ξένων, είχε υποστεί σοβαρές ζημιές. Κομμάτια από βράχια είχαν πέσει πάνω του. Ένας τεράστιος βράχος από την οροφή είχε καταλάβει τη θέση του οδηγού, ενώ άλλα τμήματα είχαν διαλύσει το μπροστινό και το πίσω μέρος του οχήματος.

Εκείνη τη στιγμή, η «ανθρώπινη ματαιοδοξία» ξύπνησε πάλι. Οι δεκαέξι αντιπρόσωποι όρμησαν προς το όχημα, με το βλέμμα του συλλέκτη που αναζητά το τρόπαιο της χρονιάς.

«Σταματήστε! Όλοι!»

Η φωνή μου αντήχησε στις στολές τους, επιβλητική. «Κανείς δεν αγγίζει τίποτα! Έχουμε απέναντί μας τεχνολογία που δεν έχουμε ξαναδεί. Το ΣΕΚ (Σύστημα Επιστημονικής Καταγραφής) πρέπει να χαρτογραφήσει και να καταγράψει τα πάντα. Πρέπει να είμαστε σε θέση να συναρμολογήσουμε τα συντρίμια — δεν πρέπει να λείπει ούτε ένα κομμάτι!»

Κανείς δεν μίλησε. Η απειλή της ανάκλησης της εξουσιοδότησης από το σύστημα σίτισης και ασφάλειας λειτούργησε άψογα. Όλοι γνώριζαν ότι το «εξουσιοδοτημένο χέρι» μιλούσε σοβαρά. Έκαναν πίσω, αφήνοντας την Emily και την ομάδα της να αρχίσουν την πολύπλοκη και επίπονη διαδικασία της χαρτογράφησης του χώρου.

Η Emily αναστέναξε, βλέποντας το χάος, αλλά το βλέμμα της ήταν αποφασιστικό. «Αυτό είναι κάτι παραπάνω από απλή αρχαιολογία», είπε στον Dr. Noah. «Εδώ μιλάμε για εγκληματολογική ανάλυση... ενός διαστημικού ναυαγίου».

Πίσω μας ήδη είχαν φτάσει δύο συνεργεία ΣΕΚ. Καθένα με τουλάχιστον είκοσι άτομα, πάντα υπό το βλέμμα των δεκαέξι αντιπροσώπων των Εθνών. Γιατί, φυσικά, τίποτα δεν λέει «διεθνής εμπιστοσύνη» όσο το να σε παρακολουθούν δεκαέξι άνθρωποι να κάνεις τη δουλειά σου.

— «Για να γίνει σωστά η καταγραφή και η φύλαξη, βρε παιδιά!» είπε ο Paul γελώντας.

— «Ναι... η φύλαξη. Από ποιον όμως; Από εμάς ή απ' αυτό που βρήκαμε;» απάντησα.

Τα φλας των φωτογραφικών έκαναν την αίθουσα να αναβοσβήνει σαν αρχαίο κλαμπ. Ο Dr. Noah προσπαθούσε να επιβάλει κάποια τάξη, μα το βλέμμα του είχε καρφωθεί στο μεταλλικό όχημα στο βάθος — ένα σκάφος με ομαλές γραμμές, μισοθαμμένο στην άμμο.

Ο Στρατηγός πλησίασε.

— «Πρέπει να δω το εσωτερικό,» είπε με εκείνη την ήρεμη βεβαιότητα που συνήθως προηγείται των

απωλειών μισού τάγματος.

— «Συμφωνώ,» απάντησα, και σχεδόν ταυτόχρονα συμφώνησαν και οι δεκαέξι αντιπρόσωποι. Μου θύμισε πλειοψηφία Βουλής σε θέματα “ήσσανος σημασίας” που όμως μπορεί να ανοίξουν Πύλες.

— «Ενεργοποιήστε την κάμερα στο καπέλο σας,» του είπα. «Τα ΙQ μας είχαν φροντίσει να μας εξοπλίσουν με τα απαραίτητα γκατζετάκια: ενδοεπικοινωνία, κάμερα, ατομική μονάδα εντοπισμού. Νιώθαμε σαν James Bond με τον Q — μόνο που ο δικός μας Q μάλλον θα έδινε διαλέξεις περί ηθικής χρήσης της τεχνολογίας.»

Ο Στρατηγός χαμογέλασε μισά.

**«Επιμελητής, ε;
Τουλάχιστον έχω τίτλο τώρα.»**

Σκαρφάλωσε στη μισοκλεισμένη σκάλα, άνοιξε τον φακό του κράνους και σύρθηκε προσεκτικά μέσα. Η εικόνα από την κάμερα μεταδόθηκε στα monitor μας.

— «Γύρνα λίγο ψηλότερα την κάμερα, στρατηγέ. Άνοιξε τον φωτισμό σου,» είπα.

Η εικόνα αναπήδησε. Το εσωτερικό ήταν θολό, γεμάτο σκόνη, μα αργά οι γραμμές ενός διαδρόμου αποκαλύφθηκαν.

Δεξιά διαφαινόταν κάτι σαν διαχωριστική πόρτα. Αριστερά, καθίσματα. Πολλά. Σε σειρές, με διάδρομο στη μέση.

— «Θα προχωρήσω λίγο προς τα αριστερά,» ακούστηκε η φωνή του μέσα από το κράνος. «Δεξιά ο

βράχος, φαίνεται πως είναι περισσότερα κομμάτια απ' ό,τι έξω. Έχει αποκλείσει την πρόσβαση. Αριστερά καθαρά.»

Και τότε το είδαμε.

Στα καθίσματα, σκιές. Όχι απλώς σκιές. Σώματα.

— «Υπάρχουν μέσα...» είπε ο Paul αργά. «Κάποιοι... δεν έφυγαν ποτέ.»

Οι μορφές ήταν ημικαθιστές, λες και ο ύπνος τους είχε διακοπεί από κάτι πιο μόνιμο.

— «Δεν θα έλεγα "νεκροί"», ψιθύρισα. «Μάλλον... αποθηκευμένοι χρόνια. Σε παύση λειτουργίας.»

— «Φοράνε στολές ίδιες με εκείνη του σώματος που είχαμε βρει νωρίτερα,» σχολίασε ο Dr. Noah, συγκρατώντας τον ενθουσιασμό του.

— «Δεν θα προχωρήσω άλλο,» είπε ο Στρατηγός. «Αφήνω το ΣΕΚ να αναλάβει. Τα ευρήματα είναι πολύτιμα. Ευτυχώς για εμάς, δυστυχώς για το πλήρωμα της Ουρ. Δεν πρόλαβαν να εγκαταλείψουν. Η καταστροφή τους πρόλαβε.»

Πίσω μας, μια φωνή αντήχησε ήρεμη, με εκείνο το ενοχλητικά ευγενικό ύφος του επιστήμονα που μπαίνει σε σκηνή λίγο πριν την αποκάλυψη.

— «Χαίρετε. Ιάφεθ, ανθρωπολόγος.»

Ο Dr. Noah γύρισε προς το μέρος του.

«Dr. Noah, επικεφαλής της αρχαιολογικής αποστολής. Σας περιμέναμε, κύριε Ιάφεθ. Είμαι ενθουσιασμένος που σας γνωρίζω από κοντά. Να σας συστήσω τον Στρατηγό, υπεύθυνο για την επιχειρησιακή ασφάλεια του χώρου και τον Όσιο, ο οποίος... ας πούμε πως

διαθέτει τα βιολογικά χαρακτηριστικά που ενεργοποιούν τα ευρήματα μας.»

Ο Ιάφεθ έγειρε το κεφάλι, με ένα βλέμμα που δεν ήξερα αν έκρυβε θαυμασμό ή... επαγγελματική περιέργεια.

Η φράση του όμως με πάγωσε:

— «Ενδιαφέρον. Ένας ζωντανός φορέας αναγνώρισης. Θα ήθελα κάποια στιγμή να σας μελετήσω, κύριε Όσιε. Επιστημονικά, φυσικά.»

Το “επιστημονικά” δεν με καθησύχασε.

Περισσότερο ένιωσα σαν πειραματόζωο που μόλις πέρασε σε κατηγορία “ευρήματος”.

Εμείς όλοι νιώθαμε σαν παιδιά που μόλις είδαν τον Άγιο Βασίλη να προσγειώνεται χωρίς έλκηθρο, αλλά με διαστημικό σκάφος.

Και, φυσικά, δεν ήρθε με δώρα· ήρθε ο ίδιος ως δώρο.

Κάθε μέλος της ομάδας είχε μπροστά του ένα κομμάτι θαύματος, δεμένο με κορδέλα σιωπής και τυλιγμένο σε χιλιάδες χρόνια σκόνης.

Ιδίως ο Dr. Noah και η Emily. Αυτοί δεν είχαν απλώς δώρα. Είχαν *εργαστήρια πλήρους απασχόλησης* για τα επόμενα τριάντα χρόνια.

Τα τμήματα Ιστορίας μπορεί να πενθούσαν, αλλά τα μικροσκόπια χόρευαν.

Μοιάζαμε με μαθητές που άνοιξαν το κουτί της Πανδώρας και βρήκαν μέσα... κι άλλα κουτιά, ακόμα πιο λαμπερά, ακόμα πιο σφραγισμένα.

Κανείς μας δεν ήθελε να φύγει. Η λογική πάλευε με την παιδική περιέργεια, και έχανε κατά κράτος.

Η Emily είχε ήδη καθίσει κάτω, κρατώντας ένα

κομμάτι μεταλλικού κράματος σαν να 'ταν το πρώτο της παιχνίδι.

Ο Paul κοιτούσε τη στολή της άγνωστης με τη φάτσα ανθρώπου που σκέφτεται να ζητήσει αυτόγραφο από τον χρόνο.

Κι εγώ... εγώ απλώς παρατηρούσα, με εκείνο το αίσθημα ότι ο Άγιος Βασίλης είχε φέρει δώρα που μάλλον δεν έπρεπε να ανοιχτούν.

Την ισορροπία την έσπασε ή μάλλον, την επέβαλε η φωνή του Στρατηγού.

Βροντερή, καθαρή, σαν σειρήνα αναχώρησης πλοίου, εκείνης της κατηγορίας που δεν σηκώνει αντιρρήσεις ούτε από τη φυσική.

— «Προχωράμε. Όλη η ομάδα. Συνταχθείτε!»

Το είπε με τόνο που μπορούσε να βάλει σε τάξη και ηφαιστειο.

Για μια στιγμή νόμισα πως θα νιώσουμε όλοι μια συλλογική σφαλιάρα στον σβέρκο, διανοητική αλλά απολύτως πειστική.

Και, τι να κάνεις;

Υπακούσαμε. Όχι από φόβο — από αμηχανία.

Γιατί η αλήθεια είναι πως, μπροστά στο άγνωστο, ακόμη κι οι ήρωες χρειάζονται κάποιον να τους θυμίσει ότι *οι σφαλιάρες σώζουν ζωές*.

Κι έτσι, με την παιδική χαρά ακόμα στα μάτια και το δέος να σιγοβράζει στα στήθη, συνταχθήκαμε.

Προς τα μέσα. Προς το σκοτάδι.

Ή αν θέλετε να το δείτε αλλιώς, προς το φως που δεν είχε δει άνθρωπος ποτέ.

Προχωρήσαμε πιο βαθιά στο υπόστεγο.

Ένα φωτιστικό στην οροφή τρεμόπαιζε, σαν να είχε ξυπνήσει μετά από αιώνες και να προσπαθούσε να

θυμηθεί τί δουλειά είχε εκεί.

Η ατμόσφαιρα ήταν πηχτή, γεμάτη σκόνη, σιωπή και αναπνοές συγκρατημένες. Οι δικοί μας προβολείς έκοβαν τη σκιά σαν χειρουργικά νυστέρια.

Και τότε — ναι. Εκεί, δεξιά και αριστερά, πέρα από τριάντα μέτρα, δύο σκάφη.

Ένα σε κάθε πλευρά, σχεδόν συμμετρικά.

Ήταν σαν να μας περίμεναν.

Δύο αντιπρόσωποι, δεν θυμάμαι ποιοι, ούτε έχει σημασία, γιατί εκείνη τη στιγμή δεν θυμούνταν ούτε τα ονόματά τους, άρχισαν να τρέχουν προς τα δεξιά. Ένα κράμα ενθουσιασμού, απληστίας και ιστορικής αφροσύνης.

Η άμμος γλίστρησε κάτω από τα πόδια τους, και το επόμενο που ακούσαμε ήταν ένα άχαρο *κουτρουμπ-παφ* που αντήχησε στον θόλο σαν σαρδόνιο χειροκρότημα.

Τους σηκώσαμε, μερικώς σώους, πλήρως ταπεινωμένους.

Η Emily προσπάθησε να συγκρατήσει ένα γέλακι, δεν τα κατάφερε.

Ο Στρατηγός πήρε αμέσως τον λόγο.

Η φωνή του είχε εκείνη τη χροιά που κάνει ακόμα και τα αδρανή υλικά να στέκονται προσοχή.

— «Κανείς δεν απομακρύνεται από την ομάδα! Δεν γνωρίζουμε τη δομή του εδάφους, ούτε αν οι δικλίδες ασφαλείας των Ξένων λειτουργούν ακόμα.

Και ειλικρινά, δεν έχω καμία όρεξη να εξηγήσω σε καμία κυβέρνηση γιατί κάποιος βρέθηκε σε *άλλο στρώμα της Ιστορίας.*»

Έκανε νόημα σε μένα και στον Dr. Noah.

Συμφωνήσαμε. Με το βλέμμα των ανθρώπων που

προσπαθούν να φαίνονται ψύχραιμοι ενώ σκέφτονται: «αν είναι να μας καταπιεί το πάτωμα, ας γίνει τουλάχιστον με αξιοπρέπεια.»

Ο γιατρός της ομάδας, άνθρωπος ψύχραιμος και πρακτικός, κάλεσε το συνεργείο «Ανθρώπινου Δυναμικού» — ο τίτλος πάντα με έκανε να γελάω, λες και επρόκειτο για τμήμα εταιρείας που διαχειριζόταν ζόμπι.

Παρέλαβαν τους δύο προπέτες, μαζί με την περηφάνια τους, κι έφεραν δύο αντικαταστάτες, φρέσκους, καθαρούς και —ελπίζαμε— λιγότερο εκρηκτικούς.

Αυτούς τους δύο δεν τους ξαναείδα ποτέ.

Ίσως μετατέθηκαν, ίσως αποστρατεύτηκαν, ίσως... προήχθησαν στο υπόγειο.

Όπως και να 'χει, δεν ρώτησα. Ορισμένες απαντήσεις είναι πιο ήσυχες όταν δεν τις ξέρεις.

Μπροστά μας, μέσα στο μισοσκόταδο, στεκόταν εκείνο το ακέραιο όχημα των Ξένων.

Ήταν σκονισμένο, αλλά ολόκληρο. Μια μεταλλική σιλουέτα που έμοιαζε περισσότερο με πρόθεση παρά με μηχανή.

Ένα δώρο που περίμενε υπομονετικά τόσες χιλιάδες χρόνια, μέχρι να βρεθεί κάποιος ανόητος να το ανοίξει.

Κοιταχτήκαμε.

Όλοι σκεφτόμασταν το ίδιο πράγμα, αλλά κανείς δεν το είπε:

Το επόμενο κεφάλαιο της Ιστορίας αρχίζει πάντα με ένα λάθος.

Προχωρήσαμε προσεκτικά γύρω από το σκάφος, σαν

να περιφέραμε ένα αρχαίο ιερό.

Το φως από τους προβολείς έγλειφε το μέταλλο, αποκαλύπτοντας καμπύλες που δεν έμοιαζαν φτιαγμένες από ανθρώπινο χέρι. Ούτε για ανθρώπινα χέρια.

Ένα χοντρό καλώδιο έφευγε από την πλάτη του σκάφους και χανόταν σ' έναν τοίχο, εκεί όπου μια κυκλική υποδοχή έλαμπε μ' ένα αμυδρό πράσινο φωτιστόφανο.

— «Στην πρίζα είναι;» είπα, προσπαθώντας να σπάσω τη σιωπή.

Ο Στρατηγός γύρισε και με κοίταξε σοβαρά.

— «Πραγματικά», είπε, «και μάλιστα σε νυχτερινό τιμολόγιο».

Από πίσω ακούστηκε ένα συγκρατημένο γελάκι. Ο Paul ψιθύρισε στην Emily: «Αν φορτίζει εννέα χιλιάδες χρόνια, θα έχει τουλάχιστον 100% μπαταρία.»

— «'Η 0% υπομονή», απάντησε εκείνη.

Οι υπόλοιποι απλώνονταν γύρω από το σκάφος, προσεκτικά, με βλέμμα παιδιών που ακουμπούν για πρώτη φορά παγωμένο μέταλλο.

Η υφή του ήταν λεία, σχεδόν ζωντανή, σαν να ανέπνεε αργά.

Η Emily έσκυψε και πέρασε το χέρι της πάνω από τα σύμβολα κοντά στην είσοδο.

— «Δεν είναι γραφή», είπε σκεπτικά.

— «Όχι. Είναι οδηγίες χρήσης», πετάχτηκα. «Και το πρώτο γράφει: 'Μην αγγίζετε τα κουμπιά'.»

— «Μάλιστα... όπως πάντα, εσύ διαβάζεις μόνο τα προειδοποιητικά», σχολίασε εκείνη.

Η θέση της εισόδου ήταν εμφανής. Δεν χρειάστηκε

να ψάξουμε πολύ.

Στην επιφάνεια του μετάλλου υπήρχε ένα περίγραμμα χεριού, και στο κέντρο ένα κόκκινο τρίγωνο.

Ο Στρατηγός στάθηκε μπροστά. Έβαλε το δικό του χέρι με το γνώριμο ύφος ανθρώπου που έχει εκπαιδευτεί να αγγίζει πρώτος ό,τι μπορεί να εκραγεί. Τίποτα.

— «Ίσως δεν το έκανες με αγάπη», είπα.

— «Ίσως προτιμά τα ευγενικά δάχτυλα», απάντησε εκείνος ξερά.

— «Η σειρά σου, Αντεπιμελητά», πρόσθεσε.

Άγγιξα το χέρι.

Το μέταλλο αναστέναξε, το τρίγωνο φωτίστηκε, κι ένα λεπτό φως διέγραψε το περίγραμμα του χεριού μου.

Ακούστηκε ένας βαθύς μηχανικός ήχος, σαν εκπνοή. Μια σχισμή άνοιξε, κι από το εσωτερικό ξεδιπλώθηκε μια σκάλα, μαλακά, σχεδόν ευγενικά.

— «Πρώτος εγώ», δήλωσε ο Στρατηγός, με το ύφος ανθρώπου που θεωρεί τον εαυτό του προορισμένο για τέτοια πράγματα.

Ανέβηκε με αυτοπεποίθηση και γύρισε προς εμάς.

«Το σκάφος αναγνωρίζει τον οικοδεσπότη του!» είπε θριαμβευτικά.

— «Ή τον ενοικιαστή του», ψιθύρισε ο Paul.

Ακολούθησα. Το εσωτερικό ήταν καθαρό, σχεδόν προσβλητικά καθαρό για τα χρόνια που είχαν περάσει.

Οι υπόλοιποι μπήκαν σιωπηλοί, με εκείνο το βήμα ανθρώπων που δεν είναι σίγουροι αν πρέπει να βγάλουν τα παπούτσια τους.

«Καθίστε», είπα, για να σπάσω την αμηχανία.
«Αριθμήστε!» φώναξε ο Στρατηγός. «Αριθμός και κάθισμα! Δεν θα λερώσετε τις φούστες σας!»
Η φωνή του αντήχησε στο εσωτερικό, και για μια στιγμή ο θόλος έμοιαζε να τον κοροϊδεύει με ηχώ.
«Αν είναι τόσο καθαρό μετά από τόσες χιλιάδες χρόνια, δεν θα το λερώσουμε εμείς», σχολίασε η Emily και κάθισε με χάρη στην πρώτη θέση.

Τα καθίσματα ήταν τεράστια, ευρύχωρα, σαν να είχαν φτιαχτεί για πλάσματα ποιο ψηλά, ποιο βαριά, ή απλώς... πιο σημαντικά.

Δύο σειρές σε κάθε πλευρά, συνολικά είκοσι επτά.
Το τμήμα των πιλότων χωριζόταν με μια πόρτα.
Στην κονσόλα, φυσικά, υπήρχε το γνώριμο σημάδι: το χέρι.

— «Μην το αγγίζεις», είπε ο Στρατηγός χωρίς να με κοιτάξει.
Το άγγιξα.

Ένα ρίγος διέτρεξε το σκάφος. Τα φώτα αναβόσβησαν απαλά, μικρά μπλιπ κι ήχοι ξύπνησαν γύρω μας.

Η ατμόσφαιρα ηλεκτρίστηκε. Το ταμπλό άναψε. Κανείς δεν κουνήθηκε.

Η Emily ψιθύρισε: «Αν αρχίσει να ζητάει κάρτα επιβίβασης, φεύγω τρέχοντας.»

— «Ήσυχα», είπε ο Στρατηγός. «Περιμένουμε να δούμε αν θα απογειωθεί ή αν θα μας σβήσει.»

Το σκάφος έμεινε ακίνητο.

Μόνο ένας ήχος, σαν ανάσα, συνέχιζε από τα τοιχώματα.

Η καρδιά μου χτυπούσε πιο δυνατά απ' ό,τι θα ήθελα

να φαίνεται.

— «Να μας πάω μια βόλτα ή φτάνει για σήμερα;»
ρώτησα.

— «Όχι!» ακούστηκε από κάθε πλευρά.

Από τη γαλαρία, ο Paul φώναξε: «Μερικοί από εμάς
έχουμε ακόμα αέρα στα πνευμόνια, μην το χαλάς!»

— «Εντάξει λοιπόν. Αποβιβαστείτε, κυρίες και κύριοι.
Το check-in ολοκληρώθηκε.»

Βγήκαν ένας-ένας, νευρικοί αλλά μαγεμένοι.

Έμεινα τελευταίος.

Ο Στρατηγός γύρισε στην πόρτα και μου είπε
χαμηλόφωνα:

— «Μην αργήσεις. Και μην πατήσεις άλλα κουμπιά.»

— «Θα προσπαθήσω», απάντησα.

Μόλις έμεινα μόνος, η σιωπή ξαναγέμισε το σκάφος.

Ένιωθα πως ο αέρας είχε βάρος.

Κοίταζα τον διάδρομο με τα καθίσματα. Άνετα,
υπερβολικά ευρύχωρα για τα δικά μας σώματα. Απλά
άνετα για τους Ξένους.

Παράξενο. Η τελευταία σειρά είχε μόνο ένα κάθισμα.

Τα μέτρησα

27¹¹

Έβαλα το χέρι μου στην κονσόλα. Όχι για να την
ενεργοποιήσω, απλώς για να νιώσω.

---

¹¹ Τα γράμματα του Ελληνικού αλφαβήτου είναι 27 (24
του σύγχρονου και 3 τα αρχαία σύμβολα) το άθροισμα
των **27 γραμμάτων** είναι **4.995**
Το άθροισμα του 4.995 = **27**

Και τότε κατάλαβα πως το μέταλλο δεν ήταν ψυχρό.
Ήταν χλιαρό.
Σαν να είχε σφυγμό.

Δεν είχα σκοπό να προχωρήσω περισσότερο, όχι
ακόμη.
Απλώς... να παίξω λίγο με το καινούργιο μου παιχνίδι.

Η σιωπή μετά την αποχώρηση των υπολοίπων ήταν
σχεδόν ευγενική.
Το σκάφος έμοιαζε να ανασαίνει μαζί μου.
Όχι απειλητικά.

Ένιωθα παράξενα ασφαλής.
Μια οικειότητα ανεξήγητη, σαν να ήμουν πίσω στο
πατρικό μου, μόνο που το πατρικό δεν είχε κονσόλα
πτήσης και οροφή από υλικό που θύμιζε υδράργυρο
σε ύπνο.
Κάθισα στο αριστερό κάθισμα. Συνήθεια απ' το
αυτοκίνητο.
Η θέση είχε ζώνη ασφαλείας, ρυθμιζόμενο
υποβραχιόνιο και εκείνη τη μυστηριώδη μυρωδιά που
έχουν τα καινούργια πράγματα, ακόμη κι αν είναι
χιλιάδες ετών.

Μπροστά μου, μια μεγάλη οθόνη έλαμπε απαλά στο
γαλαζοπό της φως.
Μία μόνο φράση:

«Τέρμα προσδοκώμενον»¹²

Κάτω αριστερά, μια λέξη: **«Πίναξ.»**

Το κοίταξα απορημένος.
«Πίναξ...» επανέλαβα σιγανά. «Αν είναι μενού, ελπίζω

---

¹² «Αναμονή προορισμού.»

να έχει και καφέ.»

Άφησα το βλέμμα μου να χαθεί στον φωτισμό του ταμπλό.

Λιτό, καθαρό, χωρίς κουμπιά.

Τίποτα που να μπορείς να πατήσεις ή να χαλάσεις.

Κοίταξα προς τα πάνω, σκεπτόμενος φωναχτά:

«Αραγε... πώς να λέγεται "λίστα προορισμών" στα αρχαία;»

Έβγαλα το μικρό μου γκατζετάκι.

«ΑΙ, μετάφρασε: λίστα προορισμών.»

Η τεχνητή φωνή απάντησε μονότονα:

— «Ή λεκτική αντίστοιχος φράσις είναι: Κατάλογος τῶν ὁδῶν.»

«Κατάλογος τῶν ὁδῶν...» επανέλαβα, σχεδόν μηχανικά.

Και τότε το σκάφος... απάντησε.

«Ἡ τῶν ὁδῶν αἴρσεις γίνονται κατὰ τὸ ἀξιόλογον ἢ κατὰ τὸ πυκνόν.»¹³

Έμεινα παγωμένος.

— «Ωραία», σκέφτηκα. «Τώρα μιλάει και αρχαία. Το μόνο που λείπει είναι να μου ζητήσει και γραμματική ανάλυση.»

— «Κατὰ τὸ ἀξιόλογον λέγε μοι τὰς πρώτας τρεῖς,»¹⁴ πρόσθεσα διστακτικά, με το θάρρος του ανθρώπου που παίζει Ρώσικη ρουλέτα με λεξιλόγιο.

Η απάντηση ήρθε αμέσως, με φωνή γυναικεία,

---

¹³ Επέλεξε την λίστα των προορισμών κατὰ την σπουδαιότητα ή την συχνή χρήση.

¹⁴ Κατὰ την σπουδαιότητα πες τις τρεις πρώτες.

ήρεμη, χωρίς μηχανικό τόνο:

«Αιθέριος λιμήν, Δυνάμεως οἶκος, Τροφῶν ταμιεῖα.»¹⁵

Χαμογέλασα άθελά μου.

— «Ωραία, ξεκινήσαμε συζήτηση με ένα σκάφος που έχει καλύτερη προφορά απ' τον καθηγητή μου στα αρχαία. Τέλεια.»

Σκέφτηκα να το δοκιμάσω περισσότερο.

Έπρεπε να μάθω αν όσα είχαμε διαβάσει για την Οδύσσεια ήταν *ιστορία* ή *αναφορά πτήσης*.

— «Άρ' οἴσθα τήν όδόν τήν επί τήν τῶν Φαιάκων νήσον;»¹⁶ ρώτησα.

Η απάντηση ήρθε αμέσως.

Όχι σαν ήχος. Σαν σκέψη που έφτασε από μέσα μου:

«Οἶδα τήν όδόν τήν επί τήν τῶν Φαιάκων νήσον.»¹⁷

Το αίμα μου πάγωσε και ζεστάθηκε ταυτόχρονα.

Δεν τόλμησα να ρωτήσω αν είχε *πάει* εκεί.

Όχι ακόμη.

Αν επρόκειτο να αποδειχθεί ότι οι Φαίακες ήταν...

αεροπόροι, προτιμούσα πρώτα έναν δεύτερο καφέ.

Αλλά έπρεπε να μάθω κάτι πιο πρακτικό.

Αν ήταν δυνατόν να λειτουργήσει.

«Φράσον μοι όπως έχει τὸ πλοῖον»¹⁸, είπα τελικά.

Η οθόνη φώτισε πιο έντονα.

Η φωνή απάντησε ήρεμα, σαν να διάβαζε αναφορά

---

¹⁵ Αεροδρόμιο, Σταθμός ενέργειας, Αποθήκες τροφίμων.

¹⁶ Γνωρίζεις το δρόμο για το νησί των Φαιάκων;

¹⁷ Γνωρίζω τον δρόμο για το νησί των Φαιάκων.

¹⁸ Περιέγραψε την κατάσταση του σκάφους.

συντήρησης:

«Τὸ πλοῖον εὐτρεπὲς ἔστι πρὸς τὸν ἀπόπλου·
ἢ μὲν καύσιμος ὕλη ὀγδοήκοντα μοίρας ἔχει,
τοῦ δ' ὕδατος προσδεῖ· τὸ γὰρ ὕδωρ εἴκοσι μόνον
μοίρας ἔχει.»¹⁹

Ἔμεινα να κοιτάζω την οθόνη σαν να διάβαζα τη
μοίρα μου γραμμένη σε τεχνικό εγχειρίδιο.
Καύσιμα 80%. Νερό 20%.

Ἔνα σκάφος ἔτοιμο για ἀπόπλου.

Κι ἐγώ, ὁ τελευταῖος ἄνθρωπος στο βάθος της Ουρ, ὁ
μόνος που μποροῦσε να το ἐνεργοποιήσει.

— «Ἐντάξει», εἶπα χαμηλόφωνα, «φαίνεται πλήρως
αξιόπλοο.

Ἴσως και πιο ἀξιόπιστο ἀπ' ὅ,τι το διαστημόπλοιο
μας... και σίγουρα με καλύτερη υποστήριξη
πελατῶν.»

Ἡ φωνή του σκάφους ἀπάντησε, σχεδὸν
παιχνιδιάρικα:

«Ἐὰν βούλη, ἄρχομαι ἐπὶ τὸν ἀπόπλου.»²⁰

Ἡ καρδιά μου χτύπησε δυνατὰ.

Στο ταμπλό, μια νέα λέξη φώτισε ἀργά:

«Προσδοκία τῆς κυρώσεως.»²¹

Κοίταξα γύρω μου, μόνος, και ψιθύρισα:

— «Μάλλον θα περιμένεις λίγο ἀκόμα, φίλε μου...
Δεν εἶμαι σίγουρος ὅτι ὁ κόσμος εἶναι ἔτοιμος για

---

¹⁹ Το πλοῖο εἶναι ἔτοιμο για να αναχώρηση. Καύσιμο στο
80 , χρειάζεται προσθήκη νερού, Νερό στο 20.

²⁰ Ἄν θέλεις, ξεκινῶ την αναχώρηση.

²¹ Ἀναμονή ἐπιβεβαιώσεως.

επιστροφή των Φαιάκων.»

Αναχώρηση, λοιπόν, δεν μπορούσε να γίνει.
Η πύλη ήταν φρακαρισμένη από κατακρημνίσεις, το σκάφος χωμένο μέσα σε αιώνες σκόνης και υπομονής.

Ο χώρος, μισοφωτισμένος, έμοιαζε με κοιμισμένο πνεύμονα.

Οι προβολείς μας έφταναν μόνο μέχρι τα πρώτα είκοσι μέτρα. Πέρα από εκεί, πυκνό σκοτάδι.

Κι όμως, όλοι ξέραμε πως υπήρχε κάτι ακόμη εκεί μέσα.

Κάτι που, για δικούς του λόγους, δεν ήθελε ακόμη να μας συστηθεί.

Έμεινα στο σκάφος λίγο ακόμη, να το «επεξεργαστώ».

Να το *γνωρίσω*, όπως θα έλεγε η Χλόη — εκείνη που πάντα πίστευε πως κάθε μηχανή έχει ψυχή, απλώς περιμένει τον σωστό ακροατή.

Στάθηκα στην είσοδο και δοκίμασα, δειλά στην αρχή:

«Κλήσον τὴν θύραν.»²²

Η πόρτα έκλεισε, μαλακά, με έναν ήχο σαν να έβαζε τελεία σε πρόταση.

«Ἄνοιξον τὴν θύραν.»²³

Η πόρτα άνοιξε.

Χαμογέλασα.

— «Κλείσε την πόρτα, άνοιξε την πόρτα,» είπα ξανά, αυτή τη φορά πιο γρήγορα.

Το σκάφος υπάκουσε.

---

²² Κλείσε την πόρτα.

²³ Άνοιξε την πόρτα.

Το επανέλαβα καμιά δεκαριά φορές, ώσπου άρχισα να αισθάνομαι σαν παιδί που παίζει με διαστημικό ανελκυστήρα.

Και, για να είμαι ειλικρινής, μάλλον μου άρεσε υπερβολικά το αίσθημα κυριαρχίας.

Εγώ και το σκάφος, οι δυο μας. Μια εξαιρετική συνεργασία, αν εξαιρέσεις ότι εκείνο έκανε όλη τη δουλειά.

Κάποια στιγμή όμως, κουράστηκα.

Όχι το σκάφος. Αυτό, απ' ό,τι φαίνεται, μπορούσε να ανοίγει και να κλείνει αιώνια.

Πρώτος βαρέθηκα εγώ.

Στάθηκα για λίγο στο άνοιγμα και κοίταξα έξω.

Το φως των προβολέων έσπαγε πάνω στις σκόνες και στις μεταλλικές επιφάνειες, σαν να αναστέναζε κι ο ίδιος ο αέρας.

Η ώρα είχε περάσει κι εγώ διψούσα αφόρητα.

Άγγιξα ξανά το σημείο του χεριού στην κονσόλα.

Το φως της οθόνης χαμήλωσε, τα σύμβολα έσβησαν ένα-ένα.

Ένα μαλακό, σχεδόν ευγενικό κλικ σήμανε το τέλος της συνεδρίας μας.

Ένιωσα κάτι που δεν είχα νιώσει ούτε στη Σελήνη, ούτε μπροστά στα σώματα, ούτε όταν οι πόρτες άνοιγαν μόνο σε μένα.

Όχι φόβο.

Ευθύνη.

Σηκώθηκα. Περπάτησα δυο βήματα. Το μέταλλο κάτω από τα πόδια μου δεν αντηχούσε. Δεν αντηχούσε ποτέ. Σαν να είχε μάθει να κρατά μυστικά.

— «Αν...» είπα, και γέλασα. Ένα μικρό, άκομπο γέλιο.

— «Αν κάτι πάει στραβά, τουλάχιστον θα ξέρουμε ποιος φταίει.»

Δεν ένιωσα καλύτερα.

Κατέβηκα τη σκάλα.

Ένα τελευταίο άγγιγμα στο χέρι. Η πόρτα έκλεισε πίσω μου, ερμητικά.

Το σκάφος σφραγίστηκε, όπως κάποιος που τραβά την κουβέρτα του για να κοιμηθεί ξανά.

Γύρισα να φύγω, μα δεν άντεξα.

Κοίταξα πίσω.

Για μια στιγμή, έτσι μου φάνηκε, το κόκκινο τρίγωνο στην είσοδο αναβόσβησε απαλά.

Σαν να αποχαιρετούσε, σαν να περίμενε να πω...

«Άνοιξον» άλλη μία φορά.

Η νύχτα είχε απλωθεί, κουρασμένο πέπλο, πάνω από το στρατόπεδο όταν επέστρεψα στην τέντα.

Ο αέρας μύριζε σκόνη, μέταλλο και φρέσκο ιδρώτα ανθρώπων που είχαν δει περισσότερα απ' όσα ήθελαν να εξηγήσουν.

Οι περισσότεροι κάθονταν σιωπηλοί, με το βλέμμα εκείνο του ανθρώπου που ψάχνει να βρει στο μυαλό του μια φράση για να περιγράψει το ανείπωτο.

Άλλοι έπιναν νερό, άλλοι χαρτογραφούσαν πρόχειρα στα σημειωματάρια τους. Οι πιο ρεαλιστές προσπαθούσαν απλώς να θυμηθούν πότε είχαν φάει τελευταία φορά.

Μόλις μπήκα, σηκώθηκαν βλέμματα, κουβέντες, χειρονομίες, μια μικρή αναστάτωση σαν τάξη

δημοτικού που μόλις μπήκε ο δάσκαλος με την κουδούνα.

Ο Dr. Νοαθ ήταν καθισμένος με την Emily, ο Paul ξεφλούδιζε κάτι που έμοιαζε με αποξηραμένο σύκο (ή μηχανικό λάστιχο, δεν έβαζες στοίχημα), κι ο Ιάφεθ κοιτούσε τα σχέδια σαν να μετρούσε την απόσταση ανάμεσα στη λογική και το θαύμα.

Η Emily δεν κοιτούσε τις οθόνες. Κοιτούσε εμένα.

«Έκλεισες το σκάφος;» με ρώτησε τελικά.

Όχι τι είδες.

Όχι πώς ήταν μέσα.

Όχι αν μίλησε.

Έκλεισες το σκάφος.

— «Ναι», απάντησα. «Το σφράγισα.»

Έγνεψε αργά. Σαν να το ήξερε ήδη.

— «Και;» είπε μετά από λίγο.

— «Και τι;»

Με πλησίασε μισό βήμα. Όχι εισβολή. Μέτρηση απόστασης.

— «Και πώς ήταν... όταν έμεινες μόνος;»

Τώρα την κοίταξα εγώ.

— «Ήσυχα», είπα. «Πολύ ήσυχα.»

Χαμογέλασε. Όχι ευγενικά. Όχι ειρωνικά.

Σαν επιστήμονας που μόλις είδε ένα πείραμα να *επιβεβαιώνεται*.

— «Ναι», είπε. «Έτσι ξεκινάει πάντα.»

Δεν απάντησα.

Η Emily πήρε ένα ποτήρι με κάτι που υποτίθεται πως ήταν δροσερό και το κράτησε χωρίς να πιει. Το χέρι της έτρεμε ελάχιστα. Τόσο λίγο που μόνο κάποιος που ξέρει να μετρά αποκλίσεις θα το έβλεπε.

— «Ξέρεις», συνέχισε, «οι περισσότεροι άνθρωποι, όταν βρεθούν μπροστά σε κάτι που δεν χωράει στην Ιστορία, πανικοβάλλονται.»

— «Και κάποιος άλλοι;» ρώτησα.

Με κοίταξε επιτέλους στα μάτια.

— «Κάποιοι άλλοι αρχίζουν να κάνουν επιλογές.»

Η φράση έμεινε ανάμεσά μας. Βαριά. Ακριβής.

— «Δεν έκανα καμία επιλογή», είπα.

— «Ακόμη», διόρθωσε ήρεμα.

Γύρισε προς τις θρόνες, σαν να τελείωσε η συζήτηση. Αλλά πριν φύγει, πρόσθεσε σχεδόν αδιάφορα:

— «Όταν έρθει η στιγμή, Όσιε... μην το κάνεις μόνος σου.»

Στάθηκα ακίνητος.

— «Τι πράγμα;»

Χωρίς να γυρίσει:

— «Ό,τι κι αν ξέρεις ήδη.»

Έφυγε.

Κοίταξα γύρω μου. Κανείς δεν είχε ακούσει. Κανείς δεν είχε προσέξει. Οι συζητήσεις συνεχίζονταν, οι αναφορές γράφονταν, οι σημαίες έμεναν καθαρές.

Αλλά κάτι είχε αλλάξει.

Είχα την εντύπωση ότι μια νέα «Χλόη» γεννιέται, αν δεν είναι ήδη εδώ.

— «Λοιπόν;» ρώτησε ο Dr. Noah, χαμηλόφωνα, αλλά με εκείνη τη λάμψη στα μάτια που προδίδει άνθρωπο που ξέρει ότι κάτι συνέβη.

— «Τίποτα το σημαντικό», είπα.

«Μόνο που μίλησα με το σκάφος. Μου απάντησε στα αρχαία ελληνικά. Ευγενικά, πάντως.»

Ένα μουρμουρητό σηκώθηκε στην τέντα. Κάποιος ψιθύρισε «πάλι τα ίδια ο Όσιος», κάποιος άλλος «αν έχει επιλογή για Netflix, πάω πρώτος». Χαμογέλασα.

— «Ζητώ εθελοντές για την πρώτη πτήση», συνέχισα.

Ο θόρυβος πάγωσε.

Δεν το είπαν «επιλογή».

Το είπαν πρωτόκολλο επιβίβασης.

Ο Bill μιλούσε για βάρη και ισορροπίες.

Ο Dr. Noah για στατιστικές πιθανότητες.

Οι αντιπρόσωποι για «δίκαιη εκπροσώπηση». Όχι για αυτούς, για το επιστημονικό προσωπικό. Οι αντιπρόσωποι μετείχαν όλοι εθελοντικά. Λόγο της μεταξύ τους εμπιστοσύνης.

Ο Στρατηγός για «επιχειρησιακή αναγκαιότητα».

Κανείς δεν είπε τη λέξη *άνθρωποι*.

— «Οκτώ», είπε ο Noah. «Με ασφάλεια.»

— «Δέκα, αν ρισκάρουμε», πρόσθεσε κάποιος.

Τα βλέμματα άρχισαν να μετακινούνται. Προς εμένα.

Δεν ήταν η εξουσία μου που τους ανησυχούσε.

Ήταν η σιωπή μου.

— «Όσιε;» είπε ο Στρατηγός. Όχι διαταγή.
Πρόσκληση.

Κοίταξα την ομάδα.
Ήξερα ήδη ποιοι δεν έπρεπε να μπουν.

Όχι γιατί ήταν αδύναμοι.
Αλλά γιατί ήταν περιεργοί με λάθος τρόπο.
Γιατί ρωτούσαν πριν ακούσουν.
Γιατί θα άνοιγαν κάτι που έπρεπε να μείνει κλειστό,
όχι από απληστία, αλλά από ενθουσιασμό.

Και ήξερα και κάτι χειρότερο.

Ήξερα ποιος *έπρεπε* να μπει... και δεν θα έβγαινε.

Το σκάφος δεν ζητούσε επιβάτες.
Ζητούσε ισορροπία.

— «Θέλω», είπα αργά, «να μπουν όσοι μπορούν να
επιστρέψουν χωρίς να χρειαστεί να εξηγήσουν τι
είδαν.»

Σιωπή.

— «Δηλαδή;» ρώτησε ένας από τους υποψήφιους. Το
χαμόγελό του ήταν σφιγμένο. Σαν σημαία πριν
κατέβει.

— «Δηλαδή», συνέχισα, «όχι ήρωες. Όχι μάρτυρες.
Όχι πρωτοσέλιδα.»

Η Emily με κοίταζε. Δεν μιλούσε. Μετρούσε.

Ο Στρατηγός ένευσε πρώτος.
Μικρά. Ανεπαίσθητα.

Έδειξα ονόματα. Ένα ένα.

Κάθε όνομα και μια αναπνοή που ανακουφιζόταν.
Κάθε παύση και μια άλλη που κόβονταν.

Όταν τελείωσα, ήταν οκτώ.

Ένας από αυτούς, ο νεότερος, ενθουσιασμένος, με μάτια που έλαμπαν, έκανε μισό βήμα μπροστά.

— «Κι εγώ;» ρώτησε. «Μπορώ να .... »

Δεν τον κοίταξα.

— «Όχι.»

— «Γιατί;»

Γιατί σε είδα ήδη νεκρό, σκέφτηκα.

Όχι από λάθος. Από *βήμα παραπάνω*.

— «Γιατί», είπα τελικά, «κάποιος πρέπει να γράψει την αναφορά.»

Γέλια. Νευρικά. Ανακούφισης.

Το δέχτηκε. Έκανε πίσω.

Η Emily πλησίασε και χαμήλωσε τη φωνή της.

— «Ξέρεις», είπε, «ότι αν κάτι πάει στραβά ...»

— «Θα είναι δική μου απόφαση», απάντησα.

Με κοίταξε για πολλή ώρα.

— «Όχι», είπε τελικά. «Θα είναι δική σου γνώση. Και αυτό είναι βαρύτερο.»

Δεν πανηγύρισε κανείς.

Γιατί όλοι καταλάβαμε, χωρίς να το πούμε, το εξής:

Από εδώ και πέρα, όποιος δεν μπήκε...

θα εύχεται να είχε.

Και όποιος μπήκε,

ίσως εύχεται σύντομα το αντίθετο.

«Είτε θα ζήσουμε μια εμπειρία μοναδική... είτε θα μας γράψει η Ιστορία. Κυριολεκτικά.»

Η Emily χαμογέλασε με εκείνο το χαμόγελο της επιστήμονος που μόλις είδε τη θεωρία της να ζητά υπογραφή συγκατάθεσης.

— «Προτείνω να φτιάξουμε πρώτα τη ράμπα πριν μιλήσουμε για απογείωση», είπε.

— «Σωστό», είπα. «Ας ξεκινήσουμε από το έδαφος, κυριολεκτικά.»

Και τότε σηκώθηκε ο Bill, ο επικεφαλής των μηχανικών εδάφους ή όπως προτιμούσε ο ίδιος, «μηχανημάτων εκσκαφών».

Ύψος, φωνή και αυτοπεποίθηση εκσκαφέα τελευταίας γενιάς.

— «Λοιπόν, κύριοι», είπε, «αν είναι να σκάψουμε δρόμο για πύλη, τουλάχιστον να μας το πείτε εγκαίρως. Έχουμε και βάρδιες να αλλάξουμε.»

Γέλια.

— «Bill», του είπα, «δώσε προτεραιότητα στη ράμπα και στην είσοδο. Θέλουμε πρόσβαση όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.»

Πριν προλάβει να απαντήσει, ο Dr. Noah σήκωσε το χέρι του καθησυχαστικά.

— «Ήδη ενημέρωσα την Ανώτερη Αρχή για τα ευρήματα. Σώματα, σκάφη, τα πάντα. Εγκρίθηκαν άμεσα νέα συνεργεία. Από αύριο θα έχουμε τόσους ανθρώπους εδώ που θα χρειαστούμε ρύθμιση της κυκλοφορίας και σήματα ΚΟΚ.»

— «Τόσους πολλούς;»

— «Περισσότερους. Κάθε ομάδα θα έχει δικό της πλήρες προσωπικό ανασκαφής. Εξειδικευμένους, λέει, στις "προϊστορικές μηχανές".»

— «Να υποθέσω πως το πανεπιστήμιο του Άνω Σουμερίου άνοιξε νέο τμήμα;» είπα.

Δεν γέλασε κανείς, πράγμα που σήμαινε ότι μάλλον είχα δίκιο.

Κοίταξα έξω από την τέντα.

Η «βάση» μας είχε αλλάξει.

Δεν ήταν πια εκείνο το πρόχειρο σύνολο σκηνών στην άμμο.

Τώρα έμοιαζε με μικρή κωμόπολη, γεμάτη καλώδια, γεννήτριες, και φώτα που δεν έσβηναν ποτέ.

Πιο πέρα, ένας φράκτης, ψηλός, σκοτεινός, με φυλάκια σε κάθε άκρη.

Κανείς δεν έμπαινε ή έβγαινε χωρίς ειδική διαπίστευση.

Η «διακριτική» ασφάλεια είχε γίνει πλέον τόσο διακριτική όσο μια μπάντα χαλίκιων στη σιωπή της ερήμου.

Ο Paul με πλησίασε.

— «Τελικά τι θα κάνεις;»

— «Θα περιμένω να καθαρίσουν την είσοδο, να φωτιστεί ο χώρος... κι έπειτα, βλέπουμε.»

— «Κι αν το σκάφος αποφασίσει να φύγει μόνο του;»

— «Τότε», είπα, «τουλάχιστον θα έχει προορισμό.»

Και, ελπίζω, καλό γούστο στη μουσική πτήσης.»

Γέλασε.

Ήταν ωραίο να γελάμε ακόμα.

Έστω και μέσα σε μια πόλη που ξεφύτρωνε.

Το πρωί δεν με ξύπνησε ο ήλιος.
Αυτός είχε παραιτηθεί εδώ και καιρό.
Με ξύπνησε ο θόρυβος από τα ελικόπτερα.
Πετούσαν χαμηλά, ανακατεύοντας την άμμο σαν να
προσπαθούσαν να ξαναθάψουν την ιστορία.
Κάθε προσγείωση έφερνε κι ένα νέο κύμα
μηχανημάτων: εκσκαφείς, ρομποτικούς βραχίονες, κι
εκείνα τα άχαρα, βαρύθυμα φορτηγά που όταν
σβήνουν, μοιάζει να ξεφυσούν από ανακούφιση.
Άλλα ξεφόρτωναν κιβώτια, άλλα καλώδια, κι άλλα
έναν εξοπλισμό που έμοιαζε περισσότερο με εξάρτημα
διαστημικού spa παρά εργαλείο αρχαιολόγου.

Μέχρι τις εννιά, το στρατόπεδο είχε διπλασιαστεί.
Κι αν μέχρι χθες η βάση έμοιαζε με ερευνητική
αποστολή, σήμερα θύμιζε ολόκληρη πόλη με
προϊστορία.

Οι φωνές μπλέκονταν με τις εντολές. Τα drones
μετρούσαν θερμοκρασίες, κι εγώ προσπαθούσα να
βρω λίγο καφέ που να μη θυμίζει λάσπη της
Μεσοποταμίας.

Σε τέσσερις ώρες η πρόσβαση προς την πύλη είχε
καθαρίσει.

Τα συνεργεία είχαν ήδη απομακρύνει τις εσωτερικές
κατακρημνίσεις, καινούριες σκαλωσιές είχαν στηθεί,
και ο φωτισμός, ηλεκτρικός αυτή τη φορά, έδινε στο
υπόστεγο μια απόκοσμη λάμψη, σαν να προσπαθούσε
να θυμηθεί πώς είναι να ζεις.

Κάλεσα όλα τα συνεργεία να βγουν έξω.

— «Θα δοκιμάσουμε κάτι απλό,» είπα. «Αν όλα πάνε
καλά, θα έχουμε δύο πόρτες λιγότερες να
ανησυχούμε.»

Άγγιξα το χέρι στην πύλη.

Η μισάνοιχτη θύρα έκλεισε αργά, με έναν ήχο που έμοιαζε να προέρχεται από μέσα της. Ενας αναστεναγμός μετά από αιώνες.

Ξανάγγιξα το χέρι.

Η ίδια πόρτα αναδιπλώθηκε, κομψά, σαν παραβάν με τέσσερα φύλλα.

Το άλλο μισό παρέμεινε σιωπηλό, αμετακίνητο.

Κάποιος από το συνεργείο πετάχτηκε:

— «Στην εσωτερική πλευρά, κύριε, υπάρχει άλλο ένα τρίγωνο! Ίσως να αντιστοιχεί στο δεύτερο φύλλο!»

Είχε δίκιο. Μόνο που το δεύτερο φύλλο δεν άνοιγε τελείως.

Στην πάνω άκρη διακρίνονταν ξεκάθαρα ζημιές από τη θερμότητα ή την πίεση.

Ο Bill, με το γνώριμο ύφος του ανθρώπου που έχει δει αρκετά, φώναξε δυο ονόματα.

Δεν τα συγκράτησα. Ακουγόταν σαν να κάλεσε χταπόδια.

— «Σκαλωσιές για επιθεώρηση, τώρα. Και φέρτε τα θερμικά εργαλεία, να δούμε αν αναπνέει ακόμα το μέταλλο!»

Προχωρήσαμε στο εσωτερικό.

Ο φωτισμός ήταν πλέον πέρα από ικανοποιητικός.

Μπορούσαμε να διακρίνουμε καθαρά σειρά από μικρότερες πόρτες δεξιά κι αριστερά.

Η φρουρά είχε ήδη εγκατασταθεί στην είσοδο, με την υπερβολική σοβαρότητα ανθρώπων που περιμένουν κάτι να πεταχτεί.

Δεν πλησίασα τις πόρτες.

Όχι από φόβο, αλλά από... διορατικότητα.

Οι σύντροφοί μου, βλέπετε, είχαν μια περίεργη σχέση με τα «κλειστά πράγματα».

Μόλις άνοιγε κάτι, ένιωθαν υποχρεωμένοι να το...
εθνικοποιήσουν.

Κι εγώ δεν είχα καμία διάθεση να μπω σε συζήτηση
περί “κυριότητας αρχαιολογικών ευρημάτων”.

Αν τις άνοιγα, σε πέντε λεπτά θα τσακωνόμασταν για
το ποια σημαία θα μπει πρώτα στην αναφορά.

Θα έπρεπε να βάλω βέτο, να χαλάσουμε τις καρδιές
μας. Κι όλα αυτά για ένα πόμολο.

Όχι, καλύτερα να μείνουν όπως είναι.

Μερικά μυστικά είναι πιο ήσυχα όταν κοιμούνται.

Το σώμα, φυσικά, ήταν απόν.

Είχε ήδη πάρει τον δρόμο προς εκείνα τα κέντρα
όπου η έρευνα δεν δημοσιεύεται ποτέ, αλλά πάντα
«προχωρά».

Δίπλα στο σκάφος, σωροί από ξύλινα κιβώτια με
μαύρους αριθμούς.

Συnergieία μάζευαν τα συντρίμια με την ευλάβεια
μοναχών που συλλέγουν λείψανα.

Άλλοι φωτογράφιζαν, άλλοι κατέγραφαν σε tablets,
κι εγώ ήξερα πως όλα αυτά θα καταλήξουν πάλι σε
εργαστήρια που δεν βγάζουν δελτία τύπου.

Προχώρησα ως το σκάφος.

Δίπλα μου οι οκτώ εθελοντές της πτήσης. Θαρραλέοι.

Οι υπόλοιποι ακολουθούσαν χαλαρά, έτσι κι αλλιώς
σε κάθε συνεργείο υπήρχε τουλάχιστον ένας
αντιπρόσωπος. Τόση εμπιστοσύνη σπάνια βλέπεις.

Άνοιξα την πόρτα του σκάφους.

— «Συnergieίο καθαρισμού!» φώναξα. «Και προσοχή
στις κουρτίνες. Αν είναι εξωγήινες, μπορεί να μας
καταγγείλουν για φθορά πολιτιστικής κληρονομιάς.»

Άλλοι ανέλαβαν το εξωτερικό, άλλοι το εσωτερικό.

Μία ώρα αργότερα, όλα έμοιαζαν καινούργια.

Ή σχεδόν καινούργια γιατί μερικά πράγματα, όσο κι αν τα καθαρίσεις, κρατούν μέσα τους το βάρος όσων είδαν.

Τότε ήταν που συνειδητοποίησα πως, για πρώτη φορά από τότε που κατέβηκα απ' τη Σελήνη, **δεν υπήρχε κανείς όρθιος.**

Όλοι καθισμένοι.

Ζώνες δεμένες.

Πλάτες ίσιες ή τουλάχιστον *προσπαθούσαν.*

Είκοσι επτά καθίσματα.

Είκοσι επτά υπάρξεις που έκαναν πως δεν μετρούσαν η μία την άλλη.

Δεκαέξι αντιπρόσωποι, με βλέμμα ανθρώπων που είχαν συνηθίσει να αποφασίζουν για πολέμους από μακριά και τώρα ανακάλυπταν ότι το κοντρόλ δεν είχε κουμπί *αναίρεσης.*

Οκτώ θαρραλέοι εθελοντές με το θάρρος τους μοιρασμένο άνισα ανάμεσα σε ενθουσιασμό και άγνοια.

Ο Στρατηγός, ακίνητος, σαν να είχε ήδη απογειωθεί μέσα του.

Η Emily, ήρεμη με τον επικίνδυνο τρόπο των ανθρώπων που καταγράφουν τα πάντα.

Κι εγώ.

Το εξουσιοδοτημένο κλειδί.

Ή, όπως θα με έλεγαν αργότερα κάποιοι, **το λάθος που άνοιξε την πόρτα.**

Κάθισα αριστερά. Συνήθεια παλιά, από το αυτοκίνητο, το αεροπλάνο, τη ζωή. Αριστερά, πάντα πιο κοντά στο παράθυρο. Ακόμα κι όταν δεν υπάρχει.

Άγγιξα την κονσόλα.

Το σκάφος άναψε χωρίς βιασύνη.

Όχι σαν μηχανήμα.

Σαν ον που ξυπνά και θυμάται.

Φώτα κύλησαν στον χώρο των επιβατών, όχι όλα μαζί. Σαν να περνούσε κάποιος και να άναβε δωμάτια με το χέρι.

Κάποιος πίσω μου ψιθύρισε:

— «Είναι... ζεστό το φως.»

Κανείς δεν γέλασε.

Ήταν λάθος σχόλιο για τέτοια στιγμή.

Η οθόνη μπροστά μου φώτισε σε εκείνο το γαλαζωπό που δεν υπάρχει στη φύση, μόνο στη μνήμη.

«έπανήλθες, έκδέχομαι τόν προορισμόν.»²⁴

Μερικοί γύρισαν και με κοίταξαν.

Όχι απορία.

Ανακούφιση.

Συμβουλευτήκα το γκατζετάκι μου. Όχι γιατί δεν ήξερα.

Αλλά γιατί ήθελα να είμαι σίγουρος πως δεν θα το έλεγα λάθος.

Σήκωσα ελαφρά το κεφάλι.

Δεν ήταν διαταγή.

Ήταν σύσταση προς ένα πλάσμα που γνώριζε καλύτερα από όλους μας πού βρισκόμασταν.

— **«έξελθε εις τὸ υπαίθριον.»²⁵**

---

²⁴ Επέστρεψες, περιμένω τον προορισμό.

²⁵ Βγες έξω.

Το σκάφος δεν απάντησε αμέσως.

Ένας από τους αντιπροσώπους καθάρισε τον λαιμό του.

— «Αυτό... σημαίνει ότι ...»

Δεν πρόλαβε να τελειώσει.

Ένας βαθύς, χαμηλός ήχος διαπέρασε το δάπεδο. Όχι βρυχηθμός.

Περισσότερο σαν *ανάσα που κρατιόταν αιώνες*.

Οι ζώνες έσφιξαν μόνες τους.

Όχι απότομα.

Σαν προειδοποίηση ευγενική: *καλύτερα έτσι*.

Ο Στρατηγός χαμογέλασε.

— «Καλή αρχή», είπε. «Αν δεν μας σκοτώσει τώρα, θα μας σκοτώσει μετά.»

Η Emily σημείωνε ήδη. Χωρίς να κοιτάζει χαρτί.

Κάποιος πίσω ρώτησε:

— «Όσιε... το σκάφος ξέρει τον δρόμο;»

Δεν γύρισα.

— «Όχι», απάντησα.

Μια παύση.

— «Τον θυμάται.»

Το δάπεδο άρχισε να μετακινείται.

Το υπόστεγο άνοιγε μπροστά μας σαν σκέψη που αλλάζει γνώμη.

Κανείς δεν μιλούσε πια.

Γιατί όλοι καταλάβαμε το ίδιο πράγμα, την ίδια στιγμή:

Δεν βγαίναμε απλώς στο ύπαιθρο.

Το σκάφος θυμόταν τον δρόμο...κάποιος άλλος

τον είχε περπατήσει πρώτος.

Το σκάφος, προχώρησε μπροστά.

Αργά, σχεδόν ευγενικά, ελαφρώς ανυψωμένο από το έδαφος. Ίσα όσο χρειαζόταν για να μη σέρνεται, ίσα για να δείξει πως *δεν το άγγιζε πια η τριβή της Γης*. Ούτε θόρυβος, ούτε κραδασμός. Μόνο ένα χαμηλό βόμβο, σαν ανάσα που κρατιέται.

Οι προβολείς του υπόστεγου έμειναν πίσω μας.

Το φως πλέον ερχόταν από αλλού.

— «Κινείται... αλλά δεν πετά», μουρμούρισε κάποιος.

— «Πετάει», απάντησε η Emily χωρίς να τον κοιτάξει.

«Απλώς δεν το κάνει για εμάς.»

Το σκάφος έφτασε μέχρι τη μέση της ράμπας ανόδου και εκεί σταμάτησε.

Όχι απότομα.

Με εκείνη τη σιωπηλή αποφασιστικότητα που σε κάνει να καταλαβαίνεις ότι *δεν ρωτήθηκαν*.

Η οθόνη μπροστά μου άλλαξε χρώμα. Το γαλάζιο βάθυνε, έγινε σχεδόν σοβαρό.

«Επείγουσα μονή.

Βλάβη τών τής όρμής μηχανημάτων.

Άρα χρή τούς τεχνίτας καλεΐν;»²⁶

Σιωπή.

Όχι από αυτές τις θεατρικές.

Από τις άλλες. Τις επαγγελματικές.

---

²⁶ Επείγουσα στάση. Βλάβη στο σύστημα προώθησης. Να καλέσω το συνεργείο επισκευών;

Γύρισα προς τον Στρατηγό.

— «Πατάμε στη Γη», του είπα. «Όλα καλά.»

Δεν με ρώτησε πώς το ήξερα.

Αυτό ήταν το επικίνδυνο με εκείνον.

Γύρισε απότομα προς τους επιβάτες και η φωνή του αντήχησε στο σκάφος, καθαρή, στρατιωτική, αδιαπραγμάτευτη:

— **«Πάραυτα. Συντεταγμένα. Αποβίβαση.»**

Το *πάραυτα* δεν σήκωνε παρερμηνείες.

Σήμαινε: με τάξη. Χωρίς πανικό. Χωρίς ηρωισμούς.

Χωρίς να γίνουμε μπουλούκι.

Η πράξη είχε δείξει. Το ήξεραν όλοι, ότι όποιος δεν δρούσε ομαδικά, σεβόμενος την ομάδα, **έφευγε**.

Άμεσα.

Με συνοπτικές διαδικασίες.

Και δεν ξαναγυρνούσε ποτέ για να διαφωνήσει.

Ένας-ένας κατέβηκαν.

Οι εθελοντές πρώτοι, πιο σιωπηλοί απ' όσο τους είχα δει ποτέ.

Οι αντιπρόσωποι μετά, προσπαθώντας να δείχνουν ψύχραιμοι, αποτυγχάνοντας με αξιοπρέπεια.

Η σκάφος άδειασε.

Μείναμε οι δυο μας και η Emily.

Δεν μου το βγάνεις από το μυαλό: *είναι η εκκολαπτόμενη Χλόη*.

Ο Στρατηγός γύρισε προς εμένα.

— «Θες να καλέσουμε συνεργείο για την επισκευή;»

Τον κοίταξα.

Δεν απάντησα αμέσως.

Και τότε κατάλαβε.

— «Συνεργείο...» επανέλαβε αργά, σαν να δοκίμαζε τη λέξη.
Σήκωσε το βλέμμα προς το σκάφος, προς την οθόνη, προς κάτι που δεν ανήκε πια στον κόσμο του.
— «Δεν έχουμε συνεργείο.»

Έγνεψα.
— «Ούτε τεχνίτες. Ούτε ανταλλακτικά.»
Σιώπη.
— «Ούτε ιδέα», πρόσθεσε.

Η οθόνη παρέμενε αναμμένη.
Περίμενε απάντηση.

Όχι σαν μηχανήμα.
Σαν κάτι που δεν είχε μάθει ακόμη τι θα πει αδυναμία.
Και τότε, για πρώτη φορά, ο Στρατηγός δεν έδωσε διαταγή.
Με κοίταξε και περίμενε.

Η οθόνη τρεμόπαιξε ελαφρά.
Όχι σαν βλάβη. Σαν... ενόχληση.

«Ού τούτους λέγω.»²⁷

Σήκωσα το κεφάλι.
— «Τί εννοείς;» είπα, σχεδόν από συνήθεια.

Η απάντηση ήρθε αμέσως, χωρίς παύση επεξεργασίας, πράγμα που δεν μου άρεσε καθόλου.

«Οί τεχνίται οὐς λέγεις, οὐκ εἰσὶν τῆς ἐμῆς τέχνης.»²⁸

Ο Στρατηγός με κοίταξε πλάγια.

---

²⁷ Δεν εννοώ αυτούς.

²⁸ Οι τεχνίτες για τους οποίους μιλάς, δεν έχουν την ειδικότητα για εμένα.

— «Με άλλα λόγια;»

Κατάπια.

— «Δεν μιλάει για ανθρώπους.»

Η λέξη *άνθρωποι* έμεινε μετέωρη στον αέρα του θαλάμου, σαν κάτι που έπρεπε να ελεγχθεί αν επιτρέπεται.

Η οθόνη άλλαξε πάλι. Εμφανίστηκε σύμβολο που δεν έμοιαζε με γράμμα, ούτε με αριθμό. Περισσότερο με... σφραγίδα.

**«Οί τεχνίται οί έμοι έχουσιν χεῖρας άλλας,
καὶ νοῦν ἕτερον.»²⁹**

Ο Στρατηγός δεν μίλησε αμέσως.

Ακούμπησε το χέρι του στο μεταλλικό τοίχωμα του σκάφους, σαν να ήθελε να βεβαιωθεί ότι είναι ακόμη εδώ.

— «**Ζῶσιν;**»³⁰ ρώτησε τελικά.

Η απάντηση ήρθε με τρόπο που δεν θα ξεχάσω ποτέ, ούτε γιατί το σκάφος αποφάσισε να του απαντήσει, πρώτη και τελευταία φορά. Δεν ξαναέγινε.

«Οὐχ ὡς ὑμεῖς νοεῖτε τὸ ζῆν.»³¹

Σιωπή.

— «Καὶ ποῦ εἰσίν;»³² τόλμησα.

Για πρώτη φορά, το σκάφος καθυστέρησε.

Όχι επειδή δεν ήξερε.

---

²⁹ Οι δικοί μου τεχνίτες έχουν άλλα χέρια και άλλο μυαλό.

³⁰ Ζούν;

³¹ Όχι όπως εσείς αντιλαμβάνεστε τη ζωή.

³² Και πού βρίσκονται;

Αλλά επειδή ζύγιζε.

**«Ἐγγύτερον ἢ δοκεῖς.
Μακρότερον ἢ δύνασαι φθάσαι.»³³**

Ο Στρατηγός γέλασε ξερά.

— «Μ' αρέσουν οι απαντήσεις του. Δεν λέει ποτέ "δεν γίνεται".»

— «Λέει "δεν είσαι έτοιμος"», του απάντησα.

Η οθόνη χαμήλωσε τη φωτεινότητά της. Σχεδόν... διακριτικά.

«Ἐὰν βοήθειαν αἰτήης, ἐπιλέγειν δεῖ.»³⁴

— «Να επιλέξουμε *π*;» ρώτησα.³⁵

Η λέξη εμφανίστηκε μόνη της, στο κέντρο:

ΧΕΙΡ

Όχι χέρια.

Χέρι.

Ο Στρατηγός με κοίταξε αυτή τη φορά ευθέως.

Όχι σαν ανώτερος.

Σαν άνθρωπος που μόλις κατάλαβε ότι κάποιος άλλος κρατά το βάρος.

— «Όσιε...» είπε χαμηλόφωνα.

---

³³ Πλησιέστερα από όσο νομίζεις. Μακρύτερα από όσο μπορείς να φτάσεις.

³⁴ Αν ζητάς βοήθεια, πρέπει να διαλέγεις (προσεκτικά).

³⁵ «Χάριν της αφηγηματικής ροής, το σκάφος θα εξακολουθήσει να αναδύει την αρχαία του λαλιά, σαν αντίλαλος από ένα παρελθόν που αρνείται να σιωπήσει. Οι δικοί μου διάλογοι θα παραμείνουν στο "τώρα" της γλώσσας μας, καθώς οι νοήμονες αλγόριθμοι των συσκευών μας έχουν ήδη υφάνει τη γέφυρα της μετάφρασης ανάμεσα στους δύο κόσμους.»

— «Αν καλέσουμε αυτούς τους “τεχνίτες”... έρχονται εδώ;»

Δεν απάντησα αμέσως.

Κοίταξα την οθόνη.

Το σκάφος δεν βιαζόταν.

— «Όχι», είπα τελικά.

— «Δεν έρχονται. Κάποιος... πάει.»

Η οθόνη επιβεβαίωσε, αθόρυβα:

«Ούτως έχει.»³⁶

Και τότε κατάλαβα κάτι που δεν είπα φωναχτά.

Το σκάφος δεν ρώτησε αν.

Ρώτησε ποιος.

— «Άρα...» πετάχτηκε μια φωνή από πίσω μας,
«ζητάει εθελοντή.»

Στράφηκα. Ήταν ένας από τους αντιπροσώπους. Από εκείνους που όταν ακούνε *ιστορία* σκέφτονται *υποσημείωση με το όνομά τους*.

— «Ε, ναι», συνέχισε, πιο δυνατά τώρα, «κάποιος πρέπει να πάει. Να βοηθήσει. Να—»

Ο Στρατηγός σήκωσε το χέρι.

Όχι απειλητικά.

Σαν να λέει *σταμάτα πριν γίνεις θρύλος για λάθος λόγο*.

— «Δεν είπε αυτό», είπα ήρεμα.

Ίσως υπερβολικά ήρεμα.

Η οθόνη φώτισε ξανά, σχεδόν... αναστενάζοντας.

---

³⁶ Έτσι είναι.

«Οὐχ ἐθελοντήν αἰτώ.»³⁷

Μικρή παύση.

«Ἀπαιτώ τὰ ὄργανα τῆς συντηρήσεως.»³⁸

— «Ὅργανα;» ρώτησε κάποιος ἄλλος.

— «Σαν... εργαλεία; Κινούμενα;»

— «Ρομπότ» εἶπα.

Ἡ ἀπάντηση ἦρθε με ἓναν τόνο που, ἀν τὸ σκάφος εἶχε φρύδια, θὰ τὰ εἶχε σηκώσει.

«Ἐὰν βούλει, καλεῖ αὐτὰ ρομβοειδῆ ὄντα.

Ἡ ὀνομασία σοι ἐλεύθερος.»³⁹

— «Ρομποτάκια συντήρησης», μετέφρασα.

— «Τὰ δικά του.»

Ὁ ἀναστεναγμός ἀνακούφισης που ἀκούστηκε ἦταν... ἀξιοπρεπής.

Κανείς δὲν τὸ παραδέχτηκε, ἀλλὰ ἀρκετοὶ εἶχαν ἤδη φανταστεῖ τὸν εαυτὸ τους νὰ γράφεται με χρυσὰ γράμματα καὶ μικρὰ κομμάτια.

— «Καὶ γιατί δὲν τὰ φέρνεις;», ρώτησα.

Ἡ οθόνη σκοτείνιασε ελαφρά.

Ὅχι ἀπὸ ντροπή.

Ἀπὸ ἐνόχληση.

«Ἐκάλεσα.»⁴⁰

— «Καὶ;»

---

³⁷ Δὲν θέλω ἐθελοντή.

³⁸ Ἀπαιτώ τὸ συνεργεῖο συντήρησης.

³⁹ Ἀν θέλεις, ὀνόμασέ τὰ "ρομπότ". Ἡ ὀνομασία εἶναι στὴν κρίση σου.

⁴⁰ Τὰ κάλεσα.

«Ἀπεκρίθησαν.»⁴¹

Περίμενα.

Δεν συνέχισε.

— «Τι είπαν;» ρώτησα.

Η απάντηση εμφανίστηκε λέξη λέξη, σαν να ήθελε να βεβαιωθεί ότι θα τη διαβάσουμε σωστά.

«Οὐ δύνανται ἐξελθεῖν τοῦ χώρου.»⁴²

Σιωπή.

— «Είναι χαλασμένα;»

— «Εγκλωβισμένα;»

— «'Η απλώς... τεμπέλικα;» ψιθύρισε κάποιος.

«Ὁ χώρος αὐτῶν οὐκ ἀνοίγει.»⁴³

Ο Στρατηγός με κοίταξε.

Ὅχι απορημένος.

Αλλά με εκείνο το βλέμμα που λέει *πες μου ότι δεν θα χρειαστεί να διαλέξουμε ξανά*.

— «Πού είναι αυτός ο χώρος;» ρώτησα αργά.

Η απάντηση ήρθε αμέσως.

«Ὑπὸ τὴν ὁδὸν ἣν ἤδη βαδίζετε.»⁴⁴

Κάποιος γέλασε νευρικά.

— «Πλάκα κάνει.»

Το σκάφος δεν γέλασε.

«Ἄκριβέστερον» συνέχισε, σχεδόν ευγενικά.

---

⁴¹ Απάντησαν.

⁴² Δεν μπορούν να βγουν από τον χώρο.

⁴³ Δεν ανοίγει η πόρτα.

⁴⁴ Εδώ η φράση δηλώνει : Στο χώρο που ήμουν.

«Υπό την πύλην.»

Κοίταξα τον Στρατηγό.
Κοίταξε κι εκείνος εμένα.

— «Δηλαδή...» είπα αργά,
«πρέπει να πάμε εκεί που ήταν το σκάφος.»

Η οθόνη άναψε για τελευταία φορά, σαν τελεία στο τέλος πρότασης:

«Οὕτως αἰεὶ γίνεται.»⁴⁵

Και τότε κατάλαβα το πραγματικό πρόβλημα.
Μας ζητούσε να θυμηθούμε.

— «Πίσω», είπα τελικά.
«Στον χώρο στάθμευσης.»

Ο Στρατηγός με κοίταξε λοξά.
Η Emily χαμογέλασε εκείνο το χαμόγελο του ανθρώπου που μόλις κατάλαβε ότι *κάποιος είχε διαβάσει τις υποσημειώσεις.*

Εκεί.
Στους θαλάμους που είχα αφήσει επιτηδες κλειστούς.
Όχι από φόβο, το έχουμε ξεκαθαρίσει αυτό, αλλά επειδή η εμπειρία μου είχε μάθει ότι :

ό,τι ανοίγεις νωρίς, σου ζητάει εξηγήσεις αργότερα.

Προχωρήσαμε κατά μήκος του υπόστεγου.
Οι πόρτες στέκονταν στη σειρά, σιωπηλές, με εκείνη την αρχιτεκτονική αξιοπρέπεια που έχουν τα πράγματα όταν ξέρουν ότι *δεν τις ρώτησε κανείς αν θέλουν να τις ανακαλύψουν.*

---

⁴⁵ Ναι έτσι είναι.

Και τότε το είδαμε.

Μια πινακίδα.

Όχι σύμβολα.

Όχι αρχαϊκά ιδεογράμματα.

Απλώς:

«Ἡ τῶν ὀργάνων σύνταξις»⁴⁶

— «Ε, τουλάχιστον είχαν καλή σήμανση»,
μουρμούρισε κάποιος.

Η πόρτα είχε το γνώριμο αποτύπωμα: χέρι και
τρίγωνο.

Άγγιξα.

Άνοιξε... δέκα πόντους.

Και ξανάκλεισε.

Σαν να είχε σκεφτεί δεύτερη φορά την απόφασή της.

— «Δεν φαίνεται κάτι απ' έξω», είπε ο Bill, ήδη
γονατισμένος.

— «Γιατί συνήθως», του απάντησα, «τα σοβαρά
προβλήματα φροντίζουν να μην φαίνονται.»

Ο Bill δεν σχολίασε.

Είχε ήδη αποφασίσει να λύσει το θέμα με τον
μοναδικό τρόπο που ήξερε: *αγνοώντας τη λογική και
μιλώντας απευθείας στα εργαλεία του.*

Άνοιξαν πέρασμα δίπλα στην πόρτα.

Μεθοδικά. Ήσυχα.

Σαν να μην παραβίαζαν κάτι χιλιάδων ετών, αλλά ένα
ενοχλητικό μεσότοιχο.

— «Το υπόστεγο δεν είναι χτισμένο», μας είπε.
«Είναι σκαμμένο. Η τοιχοποιία είναι επένδυση.

---

⁴⁶ Συνεργείο.

Γί' αυτό άντεξε στην... καταστροφή.»

Τον άκουγα, αλλά το μυαλό μου είχε κολλήσει στη λέξη *επένδυση*.

Σαν κάποιος να είχε επενδύσει στο μέλλον... και να περίμενε απόδοση.

Μπαίνοντας στον νέο θάλαμο, μας έπιασε εκείνη η αίσθηση.

Σαν να περνάς κατώφλι τάφου και εργαστηρίου ταυτόχρονα.

Ευρύχωρος.

Φωτισμένος.

Και εκεί, σε απόλυτη τάξη, τα ρομποτάκια συντήρησης.

Στη σειρά. Πίσω από την πόρτα.

Περίμεναν.

Η πόρτα δεν μπορούσε να ανοίξει από μέσα.

Η εσωτερική τοιχοποιία είχε καταρρεύσει.

— «Γί' αυτό δεν έβγαιναν», είπε η Emily.

— «Ήξεραν ότι δεν χωράνε.»

Πλησίασα.

— **«Είς τας ύμετέρας χώρας επανέλθετε.**

Μείνατε δε τήν νέαν κέλευσιν.»⁴⁷

Τα ρομποτάκια απομακρύνθηκαν με τάξη.

Όλα.

Εκτός από ένα.

Το φωτάκι του αναβόσβηνε αμυδρά.

Σαν καρδιά που δεν είχε αποφασίσει αν θέλει να συνεχίσει.

---

⁴⁷ Επαναφορά στις θέσεις σας. Αναμείνατε νέα εντολή.

- «Αυτό είναι χαλασμένο», είπε κάποιος.
- «Ή απλώς κουρασμένο», απάντησα.

Το συνεργείο το μετέφερε δίπλα στα άλλα.
Σε λίγη ώρα, ο χώρος είχε μετατραπεί σε γιαιπί ανακαίνισης.

Καλώδια. Σκαλωσιές. Θόρυβος.

Η Ιστορία σε κατάσταση εργολαβίας.

Ο Στρατηγός, η Emily κι εγώ φύγαμε να περιεργαστούμε άλλες αίθουσες.

- «Δύο μέρες», είπε ο Bill πίσω μας.
«Τόσο θέλει.»

Στάθηκα.

Γύρισα.

- «Από πότε οι εργολάβοι είναι τόσο ακριβείς στις ημερομηνίες παράδοσης;» ρώτησα με ειλικρινή απορία.

Ο Bill με αγνόησε.

Όπως κάνουν όλοι οι επαγγελματίες όταν λένε ψέματα με αυτοπεποίθηση.

Το έργο ολοκληρώθηκε σε τέσσερις ημέρες.

Και κανείς δεν σχολίασε τίποτα.

■ ύπνησα με την αίσθηση ότι κάποιος είχε
■ αντικαταστήσει το όνειρό μου με μια ταινία
■ πολεμικής προπαγάνδας.

Η βάση μας, που ξεκίνησε σαν μια ταπεινή συλλογή από λευκές σκηνές που έμοιαζαν με μανιτάρια σε σεληνιακό τοπίο, είχε μεταμορφωθεί. Πλέον, το στρατηγείο μας, η «Μεγάλη Τέντα», ήταν ένα ευρύχωρο, κλιματιζόμενο κτίριο εκστρατείας, από αυτά που η UN κατασκευάζει για να δείχνει ότι έχει αυτοπεποίθηση, αλλά τουλάχιστον δεν μπάζει Σεληνιακή σκόνη.

Μπήκα μέσα και βρήκα τη γνωστή παρέα. Η Emily ήταν σκυμμένη πάνω από κάτι ψηφιακούς χάρτες, φορώντας το γνωστό της βλέμμα που λέει «ξέρω τι έφαγες για πρωινό, αλλά θα προσποιηθώ ότι με νοιάζει η κεραμική της Ουρ».

— «Καλώς τον Αντεπιμελητή μας», είπε χωρίς να σηκώσει το κεφάλι. «Άργησες. Οι Ξένοι σου δεν έχουν ωράριο δημοσίου υπαλλήλου, Όσιε. Το σκάφος άρχισε να παραπονιέται.»

— «Παραπονιέται;» ρώτησα, πλησιάζοντας τη μηχανή του καφέ που ήταν το μόνο πράγμα στη βάση που σεβόμουν πραγματικά.

Ήπια μια γουλιιά καφέ, ένωσα το μυαλό μου να έρχεται επιτέλους στη θέση του.

— «Έβγαλε σήμα για τα 1,2», πετάχτηκα από εκεί όταν εσύ κοιμόσουν "τον ύπνο του δικαίου".
«Τα ρομποτάκια που "έπεισες" να βγουν, άρχισαν να περιφέρονται στις αποθήκες σαν χαμένα σκυλιά. Ψάχνουν ανταλλακτικά για κάτι που έχει πήξει εδώ και μερικές χιλιετίες. Η βλάβη είναι δομική βλέπεις, ο

χρόνος δεν σέβεται ούτε τους ημίθεους.».

Βγήκα έξω. Η συνοδεία ήταν ήδη εκεί: οι δεκαέξι αντιπρόσωποι των εθνών, πάντα παρόντες. Μια σιωπηλή υπενθύμιση ότι όλος ο πλανήτης κρέμεται από μια κλωστή.

Ο Στρατηγός.

Η Emily ακολουθούσε πίσω από εμένα.

Κατευθυνθήκαμε προς το σκάφος. Δίπλα από το σκάφος περίμενε ο Bill, ο επικεφαλής των εκσκαφών, σκουπίζοντας τα χέρια του με ένα πανί.

— «Την αφήσαμε ανοιχτή», είπε δείχνοντας προς την πόρτα. «Τώρα τα ρομποτάκια μπαινοβγαίνουν σαν να έχουν πιάσει δουλειά σε εργοστάσιο της Ford. Για να είμαι ειλικρινής, ζηλεύω. Θα έδινα τα μισά μου εργαλεία για να είχα τέτοια αυτόματα στο συνεργείο μου. Αυτά δεν ζητάνε ούτε υπερωρίες, ούτε διάλειμμα για τσιγάρο».

Μπήκαμε στο εσωτερικό. Δεν υπήρχε τηλεπάθεια — δεν είμαστε σε ταινία της δεκαετίας του '50— αλλά οι οθόνες στην κονσόλα άρχισαν να τρεμοπαίζουν ρυθμικά μόλις πλησίασα. Τα σύμβολα σχημάτισαν μια ακολουθία, μια τεχνική περιγραφή υλικών που έμοιαζε με χημική φόρμουλα των Ξένων.

— «Θέλει συντήρηση», είπα στην ομάδα. «Τα υλικά έχουν πήξει. Χρειαζόμαστε λιπαντικά και ηλεκτρολύτες. Τα ρομποτάκια ψάχνουν λιπαντικά. Λάδια και ηλεκτρολύτες. Αλλά όχι από αυτά που βάζετε στα τζιπ σας.»

Η Emily με κοίταξε με εκείνο το γνωστό, διεισδυτικό βλέμμα. — «Για πες μας λοιπόν, σεφ της Σελήνης. Τι

λέει το μενού; Τι θέλει το μωρό σου για να πάρει μπρος;»

Άρχισα να απαριθμώ ονομασίες που ακούγονταν σαν κατάλογος αλχημιστή: «*Έλαιο του Μάντου*», «*Σταθεροποιημένος Υδράργυρος σε διάλυμα Shakti*», «*Κρυσταλλικοί ηλεκτρολύτες με βάση το θείο*».

Κάλεσα το χημικό τμήμα. Σε λίγο εμφανίστηκαν τρεις άνδρες με γκριζες στολές εργασίας, το σήμα του χημικού στο στήθος και τους αριθμούς τους. Μόνο ο επικεφαλής τους, ο Άρθουρ, είχε το όνομά του πάνω από τον αριθμό 104. Του παρέδωσα τη λίστα.

— «Κύριε Όσιε, αυτά τα ονόματα δεν υπάρχουν σε κανένα εγχειρίδιο», είπε ο Άρθουρ, σχεδόν προσβεβλημένος. «Τι θα πει "υδράργυρος σε ύπνο"; Είναι σαν να μου ζητάτε να φτιάξω φίλτρο για δράκους».

— «Θα πει ότι αν δεν τον βρείτε, το σκάφος θα παραμείνει ένα πολύ ακριβό πρες παπιέ», απάντησα κυνικά.

— «Δεν ζητάω να τα καταλάβετε, Άρθουρ», «Ζητάω να τα φτιάξετε. Τα ρομποτάκια ξέρουν πού είναι οι παλιές αποθήκες. Θα πάμε εκεί, θα πάρετε δείγματα από τα πηγμένα υλικά και θα τα συσχετίσετε με τη λίστα μου. Η ανάλυση θα σας πει τι είναι το καθένα».

Η Emily πλησίασε τον Άρθουρ και μετά κάρφωσε εμένα με ένα βλέμμα γεμάτο «μπιχτές» και υπαιτιγμό.

— «Πάμε λοιπόν στις αποθήκες. Προσπάθησε μόνο να μην ανατινάξεις τη βάση μέχρι να γυρίσουμε, Όσιε. Θα ήταν κρίμα να χάσουμε τέτοιο ταλέντο στη

μαγειρική... "Αντεπιμελητή"».

Προχώρησε μπροστά από τους δεκαέξι αντιπροσώπους, οδηγώντας την ομάδα προς τα έγκατα της βάσης. Την παρατήρησα. Το βήμα της ήταν πολύ σίγουρο για βοηθός αρχαιολόγου. Πολύ αποφασιστικό. Σαν να μην πήγαινε να αναλύσει λάδια, αλλά να επιθεωρήσει το μέλλον μας.

Το σκάφος δεν ήθελε απλώς καύσιμα. Ήθελε να ξαναγίνει ζωντανό. Κι εγώ ήμουν ο μόνος που ήξερε τη δόση.

Καθώς προχωρούσαμε, η εικόνα της εγκατάλειψης γινόταν πιο φανερή. Φτάσαμε σε μια σειρά από θαλάμους όπου περίμεναν τα υπόλοιπα ρομποτάκια. Σε πολλά από αυτά, οι βαριές μεταλλικές πόρτες είχαν μείνει μισάνοιχτες, μπλοκαρισμένες από την καθίζηση των αιώνων. Τα αυτόματα ήταν παγιδευμένα. Έβλεπες τα φώτα τους να τρεμοπαίζουν πίσω από το στενό άνοιγμα, αλλά δεν χωρούσαν να περάσουν.

— «Δώστε μου φλόγιστρα και υποστηρίγματα!»
φώναξε ο Bill.

Τα συνεργεία του έπιασαν αμέσως δουλειά, αναγκάζοντας τις πύλες να υποχωρήσουν. Αλλά αυτό που αντικρίσαμε όταν άνοιξαν οι χώροι, μας άφησε άφωνους. Τα ρομποτάκια δεν έτρεχαν να βρουν καύσιμα για το σκάφος. Αναζητούσαν απεγνωσμένα ανταλλακτικά για να επισκευαστούν τα ίδια.

Στην είσοδο του πρώτου μεγάλου χώρου, σταματήσαμε απότομα. Για μια στιγμή, το θέαμα ήταν τρομακτικό. Είδαμε δύο ρομπότ σκυμμένα πάνω από

ένα τρίτο, να αφαιρούν τμήματα από το εσωτερικό του.

— «Κανιβαλισμός...» ψιθύρισε ένας από τους ΙΩ, καταγράφοντας τη σκηνή με ψυχρή περιέργεια.

— «Όχι», τους διέκοψα απότομα. «Κοιτάξτε καλύτερα.

Το ένα βοηθάει το άλλο.

Γύρισα και κάρφωσα με το βλέμμα μου τους δεκαέξι αντιπροσώπους των εθνών, που στέκονταν λίγο πιο πίσω με εκείνο το υπεροπτικό ύφος της γεωπολιτικής ισχύος.

— «Ελάτε πιο κοντά!» τους φώναξα. «Ελάτε να πάρετε ένα μάθημα από τους "ντενεκέδες", όπως τους αποκαλείτε στις αναφορές σας. Κοιτάξτε τους! Αυτοί οι ντενεκέδες βοηθούν ο ένας τον άλλο για να επιβιώσουν. Δεν προσπαθούν σε κάθε βήμα να εθνικοποιήσουν το κάθε εύρημα, ούτε να κλέψουν το γρανάζι του διπλανού τους για να φανούν ισχυρότεροι».

Εκείνη τη στιγμή, η μνήμη μου γύρισε πίσω στην ημέρα της αποφοίτησής μου, στα λόγια που είχαν χαραχτεί μέσα μου κατά την εκπαίδευση:

«Αν φτάσαμε μέχρι εδώ, είναι γιατί δεν αφήσαμε κανέναν πίσω».

Φαίνεται πως οι Ξένοι το ήξεραν αυτό πολύ πριν από εμάς.

Μόλις τα ρομποτάκια ολοκλήρωσαν τις πρόχειρες αυτο-επισκευές τους, κινήθηκαν με έναν συντονισμένο θόρυβο προς το βάθος, προς τις μεγάλες αποθήκες. Τα ακολουθήσαμε.

Ο χώρος των αποθηκών ήταν τεράστιος. Στο πάτωμα βρίσκονταν τοποθετημένα δεκάδες ογκώδη δοχεία, κατασκευασμένα από ένα κράμα που έμοιαζε να απορροφά το φως. Ήταν μεγάλα, επιβλητικά, και πάνω τους έφεραν ανάγλυφες ετικέτες με αρχαία ελληνική γραφή, που δήλωναν το περιεχόμενό τους:

- **«ΕΛΑΙΟΝ ΜΑΝΤΟΥ»** – Το χρυσό, πυκνό υγρό.
- **«ΥΔΡΑΡΓΥΡΟΣ ΥΠΝΩΤΤΩΝ»** – Ο ασημένιος καθρέφτης σε καταστολή.
- **«ΗΛΕΚΤΡΟΛΥΤΑΙ ΣΤΑΘΕΡΟΙ»** – Τα κρυσταλλικά διαλύματα.

Ο Άρθουρ, ο 104, πλησίασε το πρώτο δοχείο με δέος. — «Οι ετικέτες...Είναι σαν να διαβάζω κατάλογο αρχαίου φαρμακείου».

— «Αποκλείεται», ψιθύρισε ο Άρθουρ, πλησιάζοντας τον αναλυτή του σε ένα από τα δοχεία με τον υδράργυρο. «Η πυκνότητα είναι εκτός κλίμακας. Και η μοριακή δομή... δείχνει σαν να είναι σε κατάσταση αναμονής. Σαν να... κοιμάται, πράγματι».

Η Emily στάθηκε δίπλα μου, παρατηρώντας την κίνηση των χημικών.

— «Φαίνεται πως οι Ξένοι σου είχαν λύσει το πρόβλημα της εντροπίας, Όσιε», είπε χαμηλόφωνα, ώστε να μην την ακούσουν οι δεκαέξι αντιπρόσωποι που στέκονταν στην είσοδο σαν αγάλματα.

«Αποθήκευαν ενέργεια σε υγρή μορφή που δεν αλλοιώνεται από τον χρόνο. Ή τουλάχιστον έτσι νόμιζαν».

— «Τίποτα δεν μένει αναλλοίωτο, Emily», απάντησα, δείχνοντας ένα δοχείο στη γωνία που είχε ραγίσει, αφήνοντας μια γκριζα, πηγμένη μάζα να καλύπτει το

πάτωμα. «Ακόμα και οι Θεοί χρειάζονται αλλαγή λαδιών κάθε μερικές χιλιετίες».

— «Πάρε τα δείγματα, 104», διέταξε η Emily με μια φωνή που δεν άφηνε περιθώρια για αντιρρήσεις. «Θέλω τη συσχέτιση με τη λίστα του Οσίου σε τριάντα λεπτά. Αν πρέπει να συνθέσουμε νέα λιπαντικά βασισμένα σε αυτά τα δείγματα, ξεκινήστε τη διαδικασία τώρα». «Το σκάφος πεινάει και ο Αντεπιμελητής μόλις μας παρέδωσε τα κλειδιά της κουζίνας».

Ο Άρθουρ την κοίταξε για μια στιγμή, μπερδεμένος από την εξουσία που εξέπεμπε μια «βοηθός αρχαιολόγος», αλλά υπάκουσε αμέσως.

— «Πες μου την αλήθεια», μου ψιθύρισε η Emily καθώς βγαίναμε, αφήνοντας τους χημικούς να παλεύουν με το άγνωστο. «Αυτή η συνταγή... το "διάλυμα Shakti"... ξέρεις τι θα συμβεί αν το αναμίξουν λάθος;»

— «Θα έχουμε ένα πολύ καθαρό πάτωμα και μια πολύ μεγάλη τρύπα .... », είπα χαμογελώντας ειρωνικά. «Αλλά μην ανησυχείς. Το σκάφος δεν δέχεται νοθευμένα καύσιμα. Αν η σύνθεση δεν είναι ακριβής, απλώς θα συνεχίσει να "παραπονιέται"».

— «Πάντα έχεις μια καθησυχαστική απάντηση, Αντεπιμελητή», μου είπε, ρίχνοντας μια ματιά πίσω της, προς τους αντιπροσώπους. «Κρίμα που δεν σε πιστεύω ούτε στιγμή».

Ενώ ο Άρθουρ και οι «γκρίζες στολές» του χημικού τμήματος έκαναν τα εργαστήρια της βάσης να «πάρουν φωτιά» προσπαθώντας να αναλύσουν τον

υπνωτισμένο υδράργυρο, η δική μας ομάδα αποφάσισε να κατηφορίσει ακόμα βαθύτερα. Μέσα από μια εσωτερική ράμπα που βυθιζόταν αρκετά μέτρα κάτω από το επίπεδο του σκάφους, βρεθήκαμε σε έναν χώρο που δεν θύμιζε συνεργείο, αλλά αποθήκη πολιτισμού.

Εκεί, ο Dr. Noah ένωσε επιτέλους τη δικαίωση που αναζητούσε. Βρήκαμε σειρές από συσκευασμένα ρομποτάκια, ολοκαινούργια, σαν να βγήκαν μόλις από το κουτί τους— και αντικείμενα καθημερινής χρήσης που θα έκαναν κάθε μουσείο της Γης να φαντάζει φτωχικό. Ήταν η οικοσκευή ενός «Παλατιού του Ηγεμόνα». Από σκεύη που έμοιαζαν να διατηρούν τη θερμοκρασία του περιεχομένου τους αιώνια, μέχρι έπιπλα από κράματα που άλλαζαν σχήμα ανάλογα με το βάρος του σώματος.

Ναι το «Παλάτι του Ηγεμόνα». Μας το είχε περιγράψει ο Dr. Noah ένα βράδυ σε μια από εκείνες τις χαλαρές συζητήσεις στην «Τέντα». Καθόμασταν γύρω από τον χάρτη της ανασκαφής και ο Dr. Noah, με τα μάτια του να λάμπουν από μια ανάμεικτη έκσταση και τρόμο, μας εξήγησε ότι δεν σκάβουμε απλώς μια αρχαία πόλη, αλλά την ίδια την «Ακρόπολη» των Ξένων εδώ στη Γη. Αυτή είναι η καρδιά της Ουρ», μας είχε πει, δείχνοντας την περιοχή που κάλυπτε δεκάδες γήπεδα.

«Ένα Παλάτι του Ηγεμόνα που περιβάλλεται από ψηλά τείχη και μια βαθιά τάφρο. Γύρω από αυτή την Ακρόπολη, η πόλη εκτεινόταν σε τουλάχιστον 60 εκτάρια. Εκεί υπήρχαν οι κατοικίες "μικρού ενδιαφέροντος", όπως τις λέμε εμείς οι αρχαιολόγοι,

*είχε πεί, για να μην τρομάζουμε τον κόσμο.
Μας περιέγραψε μια πολεοδομία με τέλειους
ευθύγραμμους δρόμους και αποχετευτικά συστήματα
που έκαναν το σύγχρονο Λονδίνο να μοιάζει με
χωριό. Η καταστροφή —απέφευγε πεισματικά τη λέξη
«έκρηξη»— είχε σαρώσει τα πάντα γύρω από την
Ακρόπολη, αφήνοντας πίσω της μόνο ενδείξεις και
σκόνη από το παλιό μεγαλείο.*

— «Αυτό... αυτό είναι υλικό για δέκα διδακτορικά»,
ψιθύρισε ο Dr. Noah, αγγίζοντας μια μεταλλική
λάρνακα. «Θα μπορούσα να δημοσιεύσω δύο λόγια
σε επιστημονικά περιοδικά... ίσα-ίσα για να ρίξω
σταχτή στα μάτια των ακαδημαϊκών».

Τον κοίταξα ειρωνικά. Όλοι ξέραμε το παιχνίδι. Το
μέγεθος της ανασκαφής, ο στρατός που μας
περιέβαλλε, ο όγκος των μηχανημάτων και τα
δισεκατομμύρια που ξοδεύονταν, δεν μπορούσαν να
δικαιολογηθούν από μια δημοσίευση για «πιάτα και
πιρούνια». Αλλά οι ..... ξέρουν τον τρόπο να
κατασκευάζουν προπέτασμα καπνού.

Η Emily, ωστόσο, δεν έδινε πια σημασία στην
αρχαιολογία. Την είδα να προσπερνά τα «κειμήλια»
με μια παγωμένη αδιαφορία που δεν ταίριαζε σε
βοηθό αρχαιολόγου. Το βλέμμα της ήταν καρφωμένο
στο βάθος του διαδρόμου, εκεί που οι φυσικοί μας
είχαν πάθει ομαδική υστερία.

Εκεί βρισκόταν η γεωθερμική γεννήτρια.

Τα IQ άρχισαν να αναλύουν τα δεδομένα με μια
ταχύτητα που ζάλιζε. Το συμπέρασμά τους ήταν
σχεδόν ταπεινωτικό για εμάς: η «γήινη» τεχνολογία
μας είχε μόλις φτάσει σε αυτό το επίπεδο. Ήταν σαν

να βλέπαμε έναν καθρέφτη του μέλλοντός μας που είχε κατασκευαστεί πριν από χιλιάδες χρόνια.

— «Κλέψαμε έξυπνες ιδέες», παραδέχτηκε ένας από τους IQ, χωρίς ίχνος ντροπής.

«Οι ομάδες ανάλυσης κραμάτων έχουν γίνει "μανούλες" στην αντιγραφή. Μπορούμε να εφαρμόσουμε αυτή την οικονομική διαχείριση ενέργειας στη Γη αύριο κιόλας».

— «Και θα το κάνετε;» ρώτησα, περιμένοντας την απάντηση που ήδη ήξερα. Ο Στρατηγός και οι εκπρόσωποι των εθνών αντάλλαξαν βλέμματα.

— «Η τεχνολογία πρέπει να ωριμάσει πριν διαδοθεί στον πλανήτη», είπε ένας από τους δεκαέξι, με τη φωνή του να ακούγεται σαν κλείσιμο χρηματοκιβωτίου.

Δεν διευκρίνισε ποιος ακριβώς έπρεπε να ωριμάσει.

Ο πλανήτης;

Οι άνθρωποι;

Η τεχνολογία;

Ή μήπως κάτι που δεν το είχαμε υπόψη μας ήταν ακόμα «άγουρο»;

— «Είναι επικίνδυνο», μου ψιθύρισε η Emily καθώς απομακρυνόμασταν από τη γεννήτρια. «Αν δώσεις φωτιά σε κάποιον που δεν ξέρει να καιγεται, θα κάψει όλο το δάσος. Οι Ξένοι το ήξεραν. Γι' αυτό τα άφησαν εδώ, κάτω από την άμμο και τη σκόνη. Περίμεναν να δουν αν θα γίνουμε ποτέ... "ώριμοι"».

Κοίταξα πίσω μου τα ρομποτάκια που βοηθούσαν το ένα το άλλο.

Αυτά ήταν ήδη ώριμα.

Εμείς, από την άλλη, είχαμε ακόμα πολύ δρόμο μέχρι να βγούμε από το «άγουρο» στάδιο της ιστορίας μας.

A

στρική Ημέρα 46051,333333

Ο Άρθουρ (104) επέστρεψε από το εργαστήριο μετά από δύο ώρες, οι οποίες για εμάς στην «Τέντα» φάνηκαν σαν ένας μικρός αιώνας. Το βλέμμα του ήταν θολό και το tablet που κρατούσε έτρεμε ελαφρώς. Πίσω του, οι δύο βοηθοί του στέκονταν σιωπηλοί, σαν ανώνυμα εξαρτήματα της χημικής μηχανής της βάσης.

— «Λοιπόν, Άρθουρ;» ρώτησε ο Στρατηγός, που είχε αρχίσει να χάνει την υπομονή του παίζοντας νευρικά με έναν αναπτήρα. «Θα έχουμε καύσιμα ή θα αρχίσουμε να καίμε τα έπιπλα του Noah;»

Ο Άρθουρ άφησε το tablet στο τραπέζι. Οι δεκαέξι αντιπρόσωποι έσκυψαν ταυτόχρονα, σαν μια συλλογική μηχανή που αναζητά δεδομένα.

— «Κύριε Στρατηγέ, τα δείγματα που πήραμε από τα δοχεία με την ένδειξη "ΥΔΡΑΡΓΥΡΟΣ ΥΠΙΝΩΤΤΩΝ" είναι πέρα από κάθε προσδοκία», άρχισε να λέει ο 104. «Δεν είναι απλός υδράργυρος. Είναι ένα υλικό σε κατάσταση ισοτοπικής ευθυγράμμισης. Όσο είναι "κοιμισμένος", παραμένει αδρανής. Αλλά αν του δώσεις το σωστό ακουστικό σήμα, τον "Λόγο", ενεργοποιείται».

— «Και το "Ελαιο του Μάντου";» ρώτησε η Emily, πλησιάζοντας το τραπέζι.

— «Εδώ είναι το δύσκολο», απάντησε ο Άρθουρ. «Πρόκειται για έναν εξαιρετικά σύνθετο οργανικό ηλεκτρολύτη, αποτελούμενο από προηγμένα πολυμερή. Η σύνθεσή τους είναι εφιάλτης. Οι αλυσίδες των μορίων είναι τόσο πυκνές και

περίπλοκες που τα συστήματά μας δυσκολεύονται να τις σταθεροποιήσουν. Χρειάζεται χρόνος. Περισσότερος από όσον υπολογίζαμε, για να διασφαλίσουμε ότι το μείγμα δεν θα καταρρεύσει πριν φτάσει στις δεξαμενές του σκάφους. Πάντως, μην ανησυχείτε, η παρασκευή τους προχωρά, έστω και με αργούς ρυθμούς».

Η Emily, κοίταξε τις αναλύσεις. Το φως από τις οθόνες έκανε τα μάτια της να φαίνονται πιο ψυχρά από το μέταλλο των Ξένων.

— «Μπορούμε να το αναπαράγουμε πλήρως;»

— «Emily, εδώ δεν μιλάμε για απλή χημεία», εξήγησε ο 104. «Είμαστε "μανούλες" στην αντιγραφή, όπως λένε και οι συνάδελφοί μου στα κράματα, αλλά αυτά τα πολυμερή απαιτούν μια ακρίβεια που αγγίζει τα όρια της κβαντικής διεμπλοκής. Τα εργαστήρια "πήραν φωτιά" μόνο και μόνο για να καθαρίσουμε τα πηγμένα δείγματα και να ξεκινήσουμε τη διαδικασία φρεσκαρίσματος. Χρησιμοποιούμε τα αποθέματα της Ακρόπολης ως βάση και προσπαθούμε να τα επαναφέρουμε».

Γύρισε σε μένα. — «Όσιε, το σκάφος περιμένει. Εσύ θα είσαι εκεί όταν τα ρομποτάκια θα αρχίσουν την έγχυση. Είναι τα μόνα που ξέρουν πώς να διαχειριστούν τέτοια υλικά χωρίς να προκαλέσουν αλυσιδωτή αντίδραση».

— «Μην ανησυχείς, Άρθουρ», είπα, ρίχνοντας μια ματιά στην Emily. «Οι ντενεκέδες ξέρουν να βοηθούν ο ένας τον άλλο καλύτερα από εμάς. Αν η σύνθεση των πολυμερών σου είναι σωστή, το "Όχημα του Ηγεμόνα" θα ξυπνήσει».

Η Emily με κάρφωσε με ένα βλέμμα γεμάτο υπαινιγμό. — «Ελπίζω τα πολυμερή σου να είναι τόσο ανθεκτικά όσο και ο σαρκασμός σου, Αντεπιμελητή. Γιατί αν το μείγμα αποτύχει, η Ουρ δεν θα έχει δεύτερη ευκαιρία».

— «Μην ανησυχείς, Emily», της πέταξα καθώς έβγαينا.

«Οι ντενεκέδες ξέρουν να βοηθούν ο ένας τον άλλο. Εμείς είμαστε το πρόβλημα. Πάμε, Άρθουρ. Φέρε τα σύνεργα. Το όχημα του Ηγεμόνα διψάει».

Με τον Άρθουρ κατεβήκαμε ξανά στις αποθήκες. Του εξηγούσα τις επιγραφές, προσπαθώντας να μεταφέρω την απόκοσμη ακρίβεια των αρχαίων ελληνικών όρων σε κάτι που να μπορεί να επεξεργαστεί ο ψηφιακός του κόσμος. Αυτός σημείωνε μανιωδώς στο tablet, ενώ στην ενδοεπικοινωνία μιλούσε με το τμήμα του χρησιμοποιώντας όρους ακαταλαβίστικους — κάτι για «πολυμερείς αλυσίδες» και «ισοτοπικές σταθερές» που ακούγονταν περισσότερο σαν ξόρκια παρά σαν χημεία.

Γύρισα στην «Τέντα» κοντά στο μεσημέρι. Ο Στρατηγός και η Emily ήταν εκεί, ευτυχώς. Ήθελα από καιρό να ανοίξω το θέμα που έκαιγε τα σωθικά μου κάθε φορά που το χέρι μου άγγιζε μια νέα πόρτα σε αυτή την ανασκαφή: το θέμα των όπλων.

— **«Ευτυχώς δεν βρήκαμε όπλα»**, είπα

ξεσπώντας, αφήνοντας το σώμα μου να βουλιάξει σε ένα από εκείνα τα έπιπλα που άλλαζαν σχήμα. Σε κάθε άγγιγμα, σε κάθε θάλαμο που ανοίγαμε, αγωνιούσα. Φοβόμουν μήπως βρεθούμε μπροστά σε κάτι που θα έκανε τις ατομικές βόμβες να μοιάζουν

με σφεντόνες».

Ο Στρατηγός με κοίταξε ανέκφραστα, αλλά η Emily άφησε ένα μικρό, ειρωνικό χαμόγελο να φανεί.

— «Μην γελιόμαστε», συνέχισα. «Η ιστορία μας ξεκίνησε από την πτώση μιας πέτρας. Πρώτα την πετάξαμε για να φάμε, μετά την πετάξαμε στον διπλανό μας. Μετά το ξύλο έγινε δόρυ, το δόρυ έγινε σφαίρα, και πάει λέγοντας. Η πορεία του ανθρώπου έχει αποδείξει ότι τα πάντα μετατρέπονται σε όπλα. Ακόμη και το φαΐ, αν μπορείς να λιμοκτονήσεις τον εχθρό σου».

Ο Dr. Noah, που πλησίασε με ένα tablet στο χέρι, συμπλήρωσε τη σκέψη μου με την ψυχρή λογική της ιστορίας.

— «Έχεις δίκιο, Όσιε. Αν κοιτάξεις τα αρχεία της Γης, η τεχνολογία πάντα "έτρεχε" πίσω από τον πόλεμο. Η πενικιλίνη βγήκε σε μαζική παραγωγή για τους τραυματίες του Β' Παγκοσμίου. Οι κινητήρες Jet, τα ραντάρ, ακόμα και ο ηλεκτρονικός υπολογιστής ENIAC σχεδιάστηκε για να υπολογίζει τροχιές βλημάτων.

Ο άνθρωπος εφευρίσκει για να σώσει τους δικούς του και να εξοντώσει τους άλλους».

— «Ακόμα και το διαδίκτυο», πρόσθεσε ένας από τους IQ που κρυφάκουγε, «ξεκίνησε ως ARPANET για να αντέχει σε πυρηνική επίθεση. Οι "Ξένοι" όμως... φαίνεται πως είχαν άλλη λογική. Στην Ακρόπολη της Ουρ βρίσκουμε γεννήτριες και λιπαντικά, όχι κανόνια».

— «Ή ίσως», πετάχτηκε η Emily με μια φωνή που με

έκανε να ανατριχιάσω, «το ίδιο το σκάφος, οι γεννήτριες και τα πολυμερή να *είναι* το όπλο. Απλώς εμείς είμαστε ακόμα πολύ πρωτόγονοι για να καταλάβουμε πώς πατιέται η σκανδάλη».

Την κοίταξα στα μάτια. Ήταν η πρώτη φορά που παραδέχτηκε έμμεσα ότι το ενδιαφέρον της δεν ήταν η αρχαιολογία, αλλά η ισχύς.

— «Αν φτάσαμε μέχρι εδώ», ψιθύρισα, θυμίζοντας τα λόγια της αποφοίτησής μου, «είναι γιατί δεν αφήσαμε κανέναν πίσω. Αν βρούμε όπλα εδώ μέσα, Emily, θα είναι το τέλος αυτής της διαδρομής. Γιατί ο άνθρωπος δεν "ωριμάζει" ποτέ όταν κρατάει πέτρα στο χέρι. Απλώς ψάχνει μεγαλύτερη πέτρα».

Η σιωπή που ακολούθησε στην Τέντα ήταν βαριά.

Μόνο το βουητό των κλιματιστικών ακουγόταν, υπενθυμίζοντάς μας ότι ακόμα και η άνεσή μας ήταν προϊόν μιας τεχνολογίας που κάποτε, κάπου, ξεκίνησε από μια ανάγκη επιβίωσης ή κυριαρχίας.

Η επιστροφή στο σκάφος δεν θύμιζε σε τίποτα την προηγούμενη είσοδό μας.

Τώρα, η ατμόσφαιρα ήταν ηλεκτρισμένη. Ο Άρθουρ (104) και η ομάδα του μετέφεραν τα δοχεία με το «φρεσκαρισμένο» μείγμα πολυμερών και τον ενεργοποιημένο υδράργυρο πάνω σε πλατφόρμες που γλιστρούσαν αθόρυβα στο δάπεδο της Ακρόπολης.

Ο Bill στεκόταν στην είσοδο της κύριας πύλης, δίπλα στο κεντρικό προβολέα, παρακολουθώντας τα ρομποτάκια συντήρησης. Εκείνα, έχοντας πλέον επισκευάσει τα ίδια τους τα μέλη, κινούνταν με μια χορογραφημένη ακρίβεια που έκανε τους στρατιωτικούς της συνοδείας να δείχνουν αδέξιοι.

— «Είναι έτοιμα», ψιθύρισε ο Bill. «Περίμεναν το "φαί" τους. Μόλις το είδαν, τα αισθητήριά τους άρχισαν να τρελαίνονται».

Καθώς ο Bill συνέχισε να σκαλίζει τον κεντρικό προβολέα, το βλέμμα μου ξέφυγε προς τους αμμόλοφους που στεφάνωναν τον χώρο της εκσκαφής. Μέσα στο ημίφως, διέκρινα τρεις-τέσσερις ακίνητες σκιές. Δεν έμοιαζαν με στρατιώτες της περιμέτρου.

— «Bill», είπα δείχνοντας με το κεφάλι προς την κορυφογραμμή, «έχουμε καλεσμένους;»

Ο Bill γύρισε, σκούπισε το μέτωπό του και μισόκλεισε τα μάτια. — «Ντόπιοι, Αντεπιμελητά. Εμφανίστηκαν μόλις ακουμπήσαμε έδαφος. Ο Στρατηγός έδωσε εντολή να τους αγνοήσουμε αν δεν περάσουν την κίτρινη κορδέλα. Τους ονομάζουν "τα φαντάσματα

της άμμου". Απλώς στέκονται εκεί και κοιτάζουν. Ίσως περιμένουν να δουν αν το σκάφος θα βγάλει φτερά».

— «Παράξενο», ψιθύρισα. «Δεν μοιάζουν να περιμένουν θέαμα. Μοιάζουν να περιμένουν κάποιον».

Η Emily και ο Στρατηγός στάθηκαν σε απόσταση ασφαλείας, αλλά οι δεκαέξι αντιπρόσωποι των εθνών έσπρωχναν σχεδόν ο ένας τον άλλο για να έχουν καλύτερη θέα. Η απληστία, είναι πιο δυνατή από το ένστικτο της αυτοσυντήρησης.

Πλησίασα την κεντρική κονσόλα. Τα ρομποτάκια άρπαξαν τους σωλήνες έγχυσης και τους προσάρμοσαν στις υποδοχές του σκάφους. Δεν υπήρχαν βίδες ή κουμπώματα. Το μέταλλο του σκάφους έμοιαζε να «καταπίνει» τους σωλήνες, δημιουργώντας μια τέλεια στεγανή ένωση.

Ορισμένα από τα ρομποτάκια συμπεριφερόταν σαν αντλίες, ενδιάμεσα στα δοχεία τους σωλήνες το σκάφος.

Ακούστηκε ένας υπόκωφος ήχος, σαν μακρινό κεραυνό που κυλά κάτω από τη γη. Το χρυσό υγρό του Μάντου άρχισε να ρέει στις αρτηρίες του σκάφους. Για μερικά δευτερόλεπτα, δεν έγινε τίποτα. Μετά, το σκάφος έβγαλε μια «ανάσα».

Δεν ήταν θόρυβος μηχανής. Ήταν μια βαθιά, συχνή δόνηση που την ένιωθες στα πέλματά σου και στο στέρνο σου. Τα φώτα στις οθόνες, που μέχρι τότε τρεμόπαιζαν, σταθεροποιήθηκαν σε ένα γλυκό, γαλάζιο φως.

— «Ο υδράργυρος εισέρχεται στον στρόβιλο», αναφώνησε ο 104, κοιτώντας τις ενδείξεις του. «Τα πολυμερή σταθεροποιούν την αντίδραση. Όσιε, ο Λόγος! Τώρα!»

Πλησίασα το «Χέρι», τη διεπαφή που μόνο εγώ μπορούσα να ξεκλειδώσω. Το μέταλλο κάτω από την παλάμη μου ήταν χλιαρό. Ένιωθα έναν σφυγμό, έναν ρυθμό που δεν ήταν ανθρώπινος, αλλά ήταν ζωντανός.

— «ΚΥΚΛΟΥ ΚΑΙΝΟΥ ΑΡΧΗ», είπα με φωνή σταθερή, αντηχώντας μέσα στον θάλαμο.

Το σκάφος απάντησε. Ένα κύμα στατικού ηλεκτρισμού πέρασε από πάνω μας, σηκώνοντας τις τρίχες στα χέρια μου. Οι οθόνες γέμισαν με δεδομένα που έτρεχαν με ταχύτητα φωτός. Τα ρομποτάκια αποσυνδέθηκαν αυτόματα και υποχώρησαν με τάξη, σαν υπηρέτες που ολοκλήρωσαν το καθήκον τους.

— «Δουλεύει...» ψιθύρισε ο Dr. Noah από πίσω μου, με δάκρυα στα μάτια. «Η Ακρόπολη ξύπνησε».

— «Δεν ξύπνησε απλώς», είπε η Emily, πλησιάζοντας με το γνωστό της αινιγματικό ύφος. «Άρχισε να μας μετράει».

Κοίταξα την κεντρική οθόνη. Δεν έδειχνε πια χημικούς τύπους. Έδειχνε έναν χάρτη. Όχι της Ουρ. Όχι της Γης. Έδειχνε μια τροχιά που ξεκινούσε από εδώ και κατέληγε σε εκείνον τον γνώριμο, σιωπηλό θόλο στη Σελήνη. Το «Παλάτι του Ηγεμόνα» είχε πάρει τη δόση του και τώρα θυμόταν τον δρόμο για το σπίτι.

Γύρισα στον Στρατηγό. — «Το σκάφος είναι έτοιμο. Αλλά προσέξτε... τώρα που έχει "φαϊ", έχει και βούληση. Και οι ντενεκέδες δεν φαίνεται να θέλουν να μείνουν άλλο στην άμμο.»

Το βουητό του σκάφους είχε καταλαγιάσει σε μια χαμηλή, ρυθμική δόνηση που έμοιαζε με το γουργουρητό ενός τεράστιου αιωρούμενου θηρίου. Η θερμοκρασία στον θάλαμο ανέβηκε ανεπαίσθητα. Ο αέρας πήρε την μυρωδιά του «φρέσκου» πολυμερούς.

Στο κέντρο της αίθουσας, οι δεκαέξι αντιπρόσωποι των εθνών είχαν σχηματίσει έναν ασφυκτικό κλοιό γύρω από τον Στρατηγό. Η προηγούμενη σιωπή τους είχε δώσει τη θέση της σε έναν πυρετώδη ψίθυρο σε οκτώ διαφορετικές γλώσσες.

— «Πρέπει να σφραγιστεί η περιοχή!» φώναξε ο αντιπρόσωπος μιας μεγάλης δύναμης, με το πρόσωπό του να κοκκινίζει από την ένταση. «Αυτό το σκάφος είναι πλέον εθνική ασφάλεια... παγκόσμια ασφάλεια! Δεν μπορεί να μείνει υπό τον έλεγχο μιας... "αρχαιολογικής ομάδας"».

— «Το σκάφος ανήκει στην ανθρωπότητα», απάντησε ειρωνικά ένας άλλος, ενώ το χέρι του πλησίαζε το tablet του, πιθανότατα στέλνοντας κωδικοποιημένες εντολές στους δικούς του.

Τους παρατηρούσα με αηδία. Το σκάφος είχε μόλις αρχίσει να αναπνέει και αυτοί είχαν ήδη αρχίσει να το τεμαχίζουν στα μυαλά τους, μοιράζοντας την ισχύ του σαν λάφυρο. Η «Καινούργια Αρχή», γι' αυτούς δεν ήταν φιλοσοφία. Ήταν απλώς το σύνθημα για την έναρξη ενός νέου εξοπλιστικού ανταγωνισμού.

Η Emily πλησίασε τον Στρατηγό, προσπερνώντας τους αντιπροσώπους με μια άνεση που τους έκανε να μοιάζουν με ενοχλητικά έντομα.

— «Στρατηγέ», είπε χαμηλόφωνα, αλλά η φωνή της έκοψε τη βαβούρα των αντιπροσώπων σαν νυστέρι. «Οι υπολογισμοί των IQ λένε ότι η ενέργεια που εκλύεται αυτή τη στιγμή είναι αρκετή για να τροφοδοτήσει ολόκληρη τη βάση για δέκα χρόνια. Ή... για να σηκώσει αυτό το πράγμα από το έδαφος σε λιγότερο από τρία δευτερόλεπτα».

Ο Στρατηγός στράφηκε προς το μέρος μου. — «Όσιε, μπορείς να το κρατήσεις στο έδαφος;»

— «Στρατηγέ», απάντησα, κοιτάζοντας την κεντρική οθόνη που έδειχνε την τροχιά προς τη Σελήνη, «το σκάφος δεν είναι πια "νεκρό μέταλλο". Τα ρομποτάκια ολοκλήρωσαν τη σύνδεση. Τώρα που πήρε τα πολυμερή, είναι σαν να ξύπνησε ένας ηγεμόνας μετά από λήθαργο αιώνων. Δεν με ρωτάει αν θέλω να πετάξω. Με ρωτάει αν είμαι έτοιμος».

Η Emily στάθηκε δίπλα μου, κοιτάζοντας τον χάρτη. — «Κοίτα τις συντεταγμένες, Όσιε», ψιθύρισε. «Δεν δείχνει απλώς τη Σελήνη. Δείχνει συγκεκριμένα τον Θόλο 4. Εκεί που ξεκίνησαν όλα».

Στον Θόλο 4; Εκεί που "όλα ξεκίνησαν";

Η Emily δεν θα μπορούσε να το γνωρίζει.

Μια βοηθός αρχαιολόγου, όσο ευφυής κι αν είναι, δεν έχει πρόσβαση σε σεληνιακές εκθέσεις με κόκκινες σφραγίδες. Δεν έχει διαβάσει τα παραρτήματα που δεν διαβάζονται.

Έμεινα σιωπηλός. Η ώρα των αποκαλύψεων δεν

έρχεται ποτέ με θόρυβο. Χρειάζεται υπομονή και σιωπή.

Μετά, γύρισε το κεφάλι της και κοίταξε τους δεκαέξι αντιπροσώπους που τσακώνονταν για τη δικαιοδοσία της πτήσης. Το βλέμμα της ήταν γεμάτο από εκείνον τον γνώριμο υπαινισμό, αλλά αυτή τη φορά είχε και μια δόση οίκτου.

— «Βλέπεις, Αντεπιμελητή;» μου είπε σιγά. «Αυτό είναι το "άγουρο" που λέγαμε. Τσακώνονται για το ποιος θα κρατήσει το τιμόνι, ενώ το ίδιο το σκάφος έχει ήδη αποφασίσει τον προορισμό. Αν αυτοί οι άνθρωποι ανέβουν εκεί πάνω, θα μεταφέρουν μαζί τους και τις πέτρες που λέγαμε στην Τέντα».

Πλησίασε το αυτί μου και πρόσθεσε την τελευταία «μπιχτή» της, που αυτή τη φορά ένιωσα ότι ήταν μια προειδοποίηση: — «Μην περιμένεις να ωριμάσουν, Όσιε. Οι "ντενεκέδες" είναι πιο έτοιμοι από εμάς. Ίσως η "Καινούργια Αρχή" να μην περιλαμβάνει επιβάτες που δεν ξέρουν να μοιράζονται ούτε τον αέρα που αναπνέουν».

Ένιωσα τη δόνηση κάτω από τα πόδια μου να δυναμώνει. Το σκάφος ήταν έτοιμο. Οι αντιπρόσωποι ούρλιαζαν. Ο Στρατηγός περίμενε μια εντολή που δεν μπορούσα να δώσω. Κι εγώ, ο Αντεπιμελητής, ένιωθα ότι η πέτρα είχε ήδη ριχτεί. Το μόνο που μένει να δούμε, είναι ποιον θα πετύχει.

Η πρότασή μου έπεσε στο τραπέζι σαν πυροσβεστήρας σε πυρκαγιά. Οι δεκαέξι αντιπρόσωποι σταμάτησαν να ουρλιάζουν για κυριαρχικά δικαιώματα και ο Στρατηγός άφησε τον αναπτήρα του.

— «Προτείνω να επιστρέψουμε στο αρχικό πλάνο», είπα, προσπαθώντας να προσδώσω στη φωνή μου μια δόση ορθολογισμού που ούτε ο ίδιος δεν ένιωθα. «Πριν ανακαλύψουμε την Ακρόπολη, πριν βρούμε τα πολυμερή και τον υδράργυρο, είχαμε σχεδιάσει μια δοκιμαστική πτήση. Ένα σύντομο "άλμα" εντός της ατμόσφαιρας, για να δούμε αν το σκάφος υπακούει. Ας το κάνουμε τώρα. Μέχρι να αποφασίσουν οι "ανώτερες αρχές" σας, ποια σημαία θα πρωτοκαρφώσουν στο μέταλλο. Ας δούμε αν αυτό το πράγμα πετάει χωρίς να μας κάνει κομμάτια».

Ο Στρατηγός με κοίταξε για μερικά δευτερόλεπτα. Μετά έγενεψε στην Emily.

— «Η πρόταση του Αντεπιμελητή είναι η μόνη που βγάζει νόημα για να εκτονωθεί η ένταση. Θα κάνουμε το άλμα. Μόνο το απαραίτητο προσωπικό».

Η Emily με πλησίασε καθώς ετοιμαζόμασταν. — «Έξυπνο, Όσιε», ψιθύρισε. «Τους έδωσες ένα παιχνίδι για να απασχοληθούν. Αλλά ξέρεις καλά ότι αυτό το σκάφος δεν κάνει "κοντινές βόλτες". Αν ανοίξει ο στρόβιλος, ο προορισμός είναι ένας».

Αγνοώντας την «μπιχτή» της, ανέβηκα στη θέση του χειριστή.

— «Όλα τα συστήματα στο πράσινο», ακούστηκε η φωνή του Άρθουρ από την ενδοεπικοινωνία. «Ο υδράργυρος δονείται στη σωστή συχνότητα».

Έβαλα το χέρι μου στη οθόνη. Αυτή τη φορά, η σύνδεση ήταν ακαριαία. Το σκάφος δεν ένιωθε απλώς χλιαρό· ένιωθε έτοιμο να εκραγεί από ζωή.

— «Πρόσδεση», διέταξε ο Στρατηγός.

— «ΓΗΝ ΟΡΩΣΑ», ψιθύρισα, δίνοντας την εντολή για

την ανύψωση.

Αυτό που ακολούθησε δεν ήταν απογείωση. Ήταν μια αλλαγή στην ίδια την κατάσταση της ύλης. Δεν νιώσαμε επιτάχυνση, δεν νιώσαμε το βάρος να μας πιέζει στα καθίσματα. Αντίθετα, νιώσαμε μια ξαφνική ελαφρότητα, σαν ο κόσμος γύρω μας να έχασε τη συνοχή του.

Στις οθόνες, η ανασκαφή της Ουρ άρχισε να μικραίνει με τρομακτική ταχύτητα. Δεν υπήρχε θόρυβος, μόνο εκείνη η «ανάσα» που τώρα είχε γίνει ένα βαθύ, ρυθμικό τραγούδι.

— «Είς έκκαϊδεκα στάδια μετεωρίσθητι.⁴⁸», είπα, προσπαθώντας να κρατήσω τον έλεγχο.

Αλλά το σκάφος είχε άλλη γνώμη. Ο χάρτης στην κεντρική κονσόλα άρχισε να λάμπει έντονα. Η τροχιά προς τη Σελήνη, που πριν ήταν μια απλή ένδειξη, τώρα έγινε μια συμπαγής γραμμή φωτός.

— «Όσιε, τι συμβαίνει;» φώναξε ο Στρατηγός.
«Είπαμε δοκιμαστική πτήση!»

— «Το σκάφος δεν αναγνωρίζει τη λέξη "δοκιμή", Στρατηγέ!» απάντησα. «Τα πολυμερή ενεργοποίησαν τη μνήμη της διαδρομής. Δεν πετάμε εμείς το σκάφος... το σκάφος μας επιστρέφει».

Η Emily, δεμένη στο κάθισμα δίπλα μου, με κοίταξε με ένα βλέμμα που δεν είχε πια σαρκασμό. Είχε μια παράξενη γαλήνη.

— «Σου το είπα, Αντεπιμελητή. Οι "ντενεκέδες" δεν κάνουν κοντινές βόλτες. Ήμαστε "άγουροι" για να μείνουμε στη Γη, αλλά φαίνεται πως οι Ξένοι

---

⁴⁸ Σταθεροποίηση στα 10.000 πόδια.

βιάζονται να μας δείξουν το υπόλοιπο σπίτι».

Έξω από τα κρυστάλλινα παράθυρα, το γαλάζιο του ουρανού άρχισε να σκουραίνει, δίνοντας τη θέση του στο απόλυτο μαύρο του διαστήματος. Η Ουρ, η άμμος, οι δεκαέξι αντιπρόσωποι και οι πέτρες της ιστορίας μας, ήταν πλέον μια μικρή κουκκίδα που χανόταν.

Η δοκιμαστική πτήση είχε μόλις γίνει η πρώτη μας πλανητική μετανάστευση. Και το "Χέρι" μου ένιωθε ότι ο Κύκλος είχε αρχίσει να κλείνει.

Μέσα στον θάλαμο, ο πανικός εξαπλώθηκε ταχύτερα από το καύσιμο στις σωληνώσεις. Οι δεκαέξι αντιπρόσωποι, που πριν από λίγο διεκδικούσαν μετοχές στο σύμπαν, τώρα ούρλιαζαν κρατώντας τα καθίσματά τους, με τα πρόσωπά τους να παίρνουν το χρώμα του ασβέστη καθώς έβλεπαν τον ουρανό να γίνεται μαύρος. Ο Στρατηγός προσπαθούσε να μιλήσει στον ασύρματο, αλλά το μόνο που ακουγόταν ήταν το παράσιτο του κενού.

— «Κάνε κάτι, Όσιε!» ούρλιαξε ο ένας αντιπρόσωπος, ενώ το tablet του γλίστρησε από τα χέρια του λόγω της έλλειψης βαρύτητας που άρχισε να μας φλερτάρει. «Θα μας σκοτώσεις όλους!»

— «Σταματήστε να τσιρίζετε!» τους φώναξα, νιώθοντας την πίεση στο κεφάλι μου να αυξάνεται. «Εσείς θέλατε να το δείτε να πετάει. Ορίστε, πετάει!»

Η Emily ήταν η μόνη που παρέμενε σιωπηλή, αλλά τα δάχτυλά της είχαν μπηχτεί στο μπράτσο του καθίσματός της. Με κοίταξε με ένα βλέμμα που έλεγε: *«Τώρα είναι η στιγμή, Αντεπιμελητή. Ή ελέγχεις το θηριό, ή γινόμαστε αστερόσκονη»*.

Έπρεπε να ανακτήσω τον έλεγχο. Το σκάφος δεν ήταν εχθρικό, ήταν απλώς ενθουσιώδες — σαν ένα άλογο που βγήκε από τον στάβλο μετά από χιλιάδες χρόνια και θυμήθηκε την παλιά του διαδρομή. Αλλά εμείς δεν ήμασταν έτοιμοι για τη Σελήνη. Όχι ακόμα.

Έκλεισα τα μάτια και πίεσα την παλάμη μου στο "Χέρι" μέχρι που ένιωσα τον ρυθμό των πολυμερών να ταυτίζεται με τον σφυγμό μου. Έπρεπε να δώσω μια εντολή που το σκάφος θα αναγνώριζε ως «ασφαλές λιμάνι», μια έννοια που θα παράκαμπε την αυτόματη τροχιά επιστροφής.

— «Είς την άφετηριαν επανάγου.^{49!}» διέταξα με φωνή που δεν άφηνε περιθώρια για αντίρρηση.

Το σκάφος "σκέφτηκε" για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. Η δόνηση άλλαξε συχνότητα. Από το βαθύ τραγούδι πέρασε σε έναν γλυκό, σχεδόν μελωδικό ήχο.

Απότομα, η πορεία μας έκανε μια καμπύλη που θα έπρεπε να μας είχε διαλύσει τα σωθικά, αλλά η εσωτερική βαρύτητα του σκάφους μας κράτησε άθικτους. Ο χάρτης προς τη Σελήνη έσβησε και στη θέση του εμφανίστηκε η γνώριμη τοπογραφία της ανασκαφής στην Ουρ.

— «Τι έκανες;» ψιθύρισε ο Στρατηγός, προσπαθώντας να πάρει ανάσα.

— «Μας έσωσα από την πρόωρη ωριμότητα», απάντησα κυνικά. «Το σκάφος υπάκουσε. Μας πηγαίνει πίσω στο σημείο εκκίνησης, στην "ακτή" μας».

---

⁴⁹ Επιστροφή από όπου ξεκινήσαμε.

Ο πανικός υποχώρησε, δίνοντας τη θέση του σε μια βαριά, ένοχη σιωπή. Οι αντιπρόσωποι άρχισαν να τακτοποιούν τις “γραβάτες” τους, προσπαθώντας να ξαναβρούν το χαμένο τους κύρος, αλλά τα χέρια τους έτρεμαν ακόμα.

Η Emily χαλάρωσε τη λαβή της. — «Στην ακτή μας, ε;» μου είπε, καθώς το σκάφος άρχισε την ομαλή κάθοδο πάνω από την αρχαία πόλη.

«Πολύ ποιητικό για κάποιον που μόλις παραλίγο να μας στείλει στο διάστημα χωρίς διαβατήριο. Αλλά πρόσεχε, Όσιε. Οι Φαίακες στο τέλος έστειλαν τον Οδυσσέα σπίτι του. Και το σπίτι αυτού του σκάφους δεν είναι εδώ».

Καθώς ακουμπήσαμε ξανά στο έδαφος της Ουρ, με μια απαλότητα που κανένα γήινο σκάφος δεν θα μπορούσε να πετύχει, συνειδητοποίησα ότι η δοκιμαστική πτήση είχε τελειώσει, αλλά το ταξίδι είχε μόλις ξεκινήσει. Το σκάφος είχε πλέον δοκιμάσει το «φαί» του και ήξερε ότι μπορούσαμε να το οδηγήσουμε. Το ερώτημα ήταν αν εμείς αντέχαμε την επιστροφή.

Μετά την επιστροφή στην Ουρ, οι δεκαέξι αντιπρόσωποι αποβιβάστηκαν με τα πόδια τους να τρέμουν και το εγώ τους καταρακωμένο. Συμφώνησαν όλοι, με μια σπάνια ομοφωνία που πήγαζε από τη ναυτία, ότι οι «ψυχικές συγκινήσεις» ήταν αρκετές για σήμερα. Μόνο εγώ έμεινα πίσω, χαϊδεύοντας το νέο μου παιχνίδι. Ήξερα ότι δεν θα το είχα για πολύ. Η «Ανώτερη Αρχή» δεν θα άφηνε μια τέτοια τεχνολογία να αλωνίζει στους ουρανούς αχαλίνωτη. Θα το κλείδωναν σε κάποιο υπόστεγο, θα το τεμάχιζαν με μελέτες και θα το μετέτρεπαν σε άψυχο αντικείμενο κρατικής ασφάλειας.

Η Emily δεν κατέβηκε. Την είδα να κινείται αργά και να κάθεται στη δεξιά θέση, εκεί που κανονικά θα καθόταν ο συγκυβερνήτης — αν το σκάφος χρειαζόταν ποτέ δεύτερο άτομο. Με κοίταζε σιωπηλή. Την κοίταζα κι εγώ.

— «Τι λες, πάμε για μια βόλτα για ψάρι στην Κέρκυρα;» τη ρώτησα, με το ύφος κάποιου που προτείνει να πάμε μέχρι το περίπτερο.

Εκείνη δεν μίλησε. Με το δάχτυλο του δεξιού της χεριού έκανε μια αργή κίνηση στον κρόταφο: «*Είσαι τρελός;*»

— «Σοβαρά το λέω», επέμεινα, και ένιωσα το σκάφος να δονείται σαν να συμφωνούσε. «Θα είμαστε εκεί σε χρόνο dt. Το σκάφος ξέρει τον δρόμο, το ρώτησα και μου είπε "ναι". Τι λες;»

Για πρώτη φορά είδα στα μάτια της Emily κάτι που δεν ήταν σαρκασμός, ούτε μυστική υπηρεσία. Ήταν ένα απόλυτο βλέμμα απορίας, λες και για μια στιγμή το «πρωτόκολλο» της αρχηγού των μυστικών υπηρεσιών κατέρρευσε μπροστά στο παράλογο.

— «Κλείσε την πόρτα», είπα κοιτώντας μπροστά.

Πήγε να σηκωθεί, νομίζοντας ότι μιλάω σε εκείνη. — «Όχι εσύ, Emily», τη σταμάτησα με ένα νεύμα. «Στο σκάφος το είπα».

Με έναν υπόκωφο, σχεδόν ηδονικό ήχο, η βαριά πύλη σφραγίστηκε, απομονώνοντάς μας από τη σκόνη της Μεσοποταμίας και τις φωνές του Στρατηγού που έμεναν έξω.

— «Πορεία: Νήσος Φαιάκων. Τέλει.»⁵⁰

Το σκάφος ανυψώθηκε. Δεν υπήρχε ο θόρυβος των κινητήρων, μόνο μια χαλαρή αίσθηση πίεσης στα καθίσματά μας, σαν να μας αγκάλιαζε το ίδιο το μέταλλο. Η Emily έσφιξε τις γροθιές της στα μπράτσα του καθίσματος καθώς η Ουρ γινόταν μια θολή γραμμή στον ορίζοντα.

Σε δευτερόλεπτα, το τοπίο άλλαξε. Το καφέ της ερήμου έγινε το βαθύ γαλάζιο του Ιονίου.

Το σκάφος ήξερε. Οι Ξένοι το είχαν προγραμματίσει με αρχαίες συντεταγμένες. Στην αρχαιότητα, οι Φαίακες ήταν οι αγαπημένοι των θεών, οι ναυτικοί που είχαν πλοία που «σκέφτονταν», χωρίς πηδάλια, που γνώριζαν τις επιθυμίες των ανθρώπων και ταξίδευαν μέσα στην ομίχλη χωρίς ποτέ να χάνονται.

Η «**Απήδαλο Ναῦ**»

—το πλοίο χωρίς τιμόνι— ήταν ακριβώς αυτό που οδηγούσα τώρα.

Το σκάφος άρχισε την κάθοδο. Δεν επέλεξε την πόλη της Κέρκυρας, ούτε τα τουριστικά θέρετρα. Αναζήτησε την απομόνωση που αρμόζει σε μια τεχνολογία που δεν έπρεπε να δει μάτι θνητού.

Το σκάφος μας οδήγησε στην παραλία Χωμοί, το λεγόμενο *Paradise Beach* στην Παλαιοκαστρίτσα. Μια ακτή προσβάσιμη μόνο από τη θάλασσα, κρυμμένη πίσω από γιγάντιους λευκούς βράχους που υψώνονται σαν τείχη. Τα νερά ήταν τόσο διάφανα που βλέπαμε τα λευκά βότσαλα στον βυθό πριν καν

---

⁵⁰ Προορισμός: Το Νησί των Φαιάκων. Εκτέλεσε.

ακουμπήσουμε.

Η Emily γύρισε και με κοίταξε. Το πρόσωπό της ήταν ακόμα χλωμό, αλλά τα χείλη της άρχισαν να σχηματίζουν ένα χαμόγελο που δεν είχε καμία «μπιχτή».

— «Όσιε», ψιθύρισε, «αν μας βρουν εδώ, δεν θα μας φυλακίσουν απλώς. Θα μας εξαφανίσουν».

— «Ας μας βρουν πρώτα», απάντησα, ανοίγοντας την πόρτα. «Προς το παρόν, έχουμε μια ολόκληρη παραλία δική μας και έναν Ηγεμόνα που περιμένει να κρυώσει η μηχανή του».

Το σκάφος ακούμπησε πάνω στην άμμο της παραλίας. Χωμοί με έναν ανεπαίσθητο αναστεναγμό του μετάλλου του. Ο δροσερός, αλμυρός αέρας του Ιονίου όρμησε μέσα στον θάλαμο, σαρώνοντας την εσωτερική μυρωδιά των πολυμερών.

Η Emily έμεινε για λίγο καθισμένη, κοιτάζοντας το απόλυτο λευκό των βράχων που μας κύκλωναν. Μετά, χωρίς να πει λέξη, έβγαλε τις αρβύλες της και τις άφησε πάνω στο δάπεδο του «Ηγεμόνα». Την ακολούθησα στην ακτή.

Η αποβίβαση μας ήταν σαν μια σκηνή από την Οδύσσεια, μόνο που αντί για ξύλινη σχεδία, πίσω μας ασημένιο σκάφος που αντανakλούσε το φως του απογευματινού ήλιου. Το σώμα μου ένιωθε το βάρος της Γης ξανά, αλλά η ψυχή μου ήταν ακόμα εκεί πάνω, στο μεταίχμιο του μαύρου ουρανού.

Περπατήσαμε μέχρι εκεί που το κύμα έσβηνε πάνω στα βότσαλα. Η Emily έκανε μερικά βήματα μέσα στο νερό. Το κρύο νερό του Ιονίου την έκανε να ανατριχιάσει, κι εκεί, για πρώτη φορά, ο «ρόλος» της

θρυμματίστηκε. Το αυστηρό βλέμμα της αρχηγού, τα υπονοούμενα, το μυστήριο στις απαντήσεις της, η παγωμένη ευγένεια των μυστικών υπηρεσιών... όλα χάθηκαν.

— «Είναι αλήθεια, λοιπόν», ψιθύρισε, χωρίς να με κοιτάξει. «Υπάρχει ένας κόσμος που δεν χρειάζεται να τον ελέγχεις για να υπάρχει».

Γύρισε και με κοίταξε. Τα μαλλιά της, πάντα σφιχτά δεμένα, είχαν λυθεί από τον αέρα. Το πρόσωπό της ήταν γυμνό από την εξουσία που συνήθως το κάλυπτε.

— «Ξέρεις τι θα γίνει αύριο, Όσιε;» ρώτησε, και η φωνή της έσπασε ελαφρά. «Θα μας κυνηγήσουν σαν αποστάτες. Θα πουν ότι κλέψαμε την πιο ακριβή περιουσία του πλανήτη για να πάμε... για ψάρι. Θα μας βάλουν σε κελιά που δεν έχουν παράθυρα».

— «Αύριο, Emily, είναι μια λέξη που οι Ξένοι μάλλον δεν χρησιμοποιούσαν», της απάντησα, πλησιάζοντας. «Για αυτούς υπήρχε μόνο η Πορεία. Και σήμερα, η πορεία μας έβγαλε εδώ».

Έσκυψε, πήρε μια χούφτα νερό και το άφησε να κυλήσει ανάμεσα στα δάχτυλά της. Μετά, αναπάντεχα, γέλασε. Ένα καθαρό, αυθόρμητο γέλιο που αντήχησε στους απόκρημνους βράχους.

— «Είσαι εντελώς τρελός», είπε, και αυτή τη φορά το δάχτυλό της δεν έδειξε τον κρόταφο, αλλά άγγιξε το μπράτσο μου. «Αλλά είναι η πρώτη φορά μετά από χρόνια που νιώθω ότι δεν χρειάζεται να υποκρίνομαι την ώριμη. Ας μας πιάσουν. Αλλά πρώτα...»

Κοίταξε το σκάφος που έλαμπε στην έρημη παραλία σαν ένα κομμάτι πεσμένου άστρου.

— «...πρώτα δείξε μου πώς το έκανες αυτό με την πόρτα. Θέλω να το ακούσω να υπακούει σε μένα».

Καθίσαμε πάνω στα βότσαλα, με την πλάτη γυρισμένη στην Ουρ, στον Στρατηγό και στους δεκαέξι αντιπροσώπους. Για εκείνη την ώρα, το Νησί των Φαιάκων ήταν το μόνο καταφύγιο στον κόσμο. Και ο «Ηγεμόνας», σιωπηλός φύλακας στην άμμο, έμοιαζε να απολαμβάνει κι αυτός τη δική του παλινόστηση.

Ο ήλιος είχε αρχίσει να βυθίζεται στο Ιόνιο, βάφοντας τον ορίζοντα με ένα βαθύ πορφυρό που έμοιαζε να αιμορραγεί πάνω στο μέταλλο του σκάφους. Η Emily παρέμενε σιωπηλή, με τα πόδια της βρεγμένα από το κύμα, κοιτάζοντας το απέραντο γαλάζιο που σιγά σιγά σκορπούσε στο σκοτάδι.

Για μια στιγμή, η «Ακρόπολη», ο υδράργυρος, οι στρατοί και οι ίντριγκες της Ουρ έμοιαζαν με ένα μακρινό, κακό όνειρο. Εκεί, στη σκιά των λευκών βράχων της παραλίας Χωμοί, δεν υπήρχαν Αντεπιμελητές, ούτε πράκτορες, ούτε Ανώτερες Αρχές. Υπήρχαν μόνο δύο άνθρωποι που τόλμησαν να κλέψουν ένα κομμάτι ουρανού για να κερδίσουν μια ώρα ελευθερίας.

— «Κοίτα», ψιθύρισε η Emily, δείχνοντας τον πρώτο αστέρα που τρεμπάιζε ψηλά.

Δεν ήταν αστέρι. Ήταν η Σελήνη, που ανέβαινε ασημένια και απόμακρη, υπενθυμίζοντάς μας από πού ξεκίνησαν όλα. Το σκάφος πίσω μας εξέπεμψε μια τελευταία, απαλή λάμψη, σαν να αποχαιρετούσε κι αυτό τη μέρα, και μετά βυθίστηκε σε μια ήρεμη αναμονή.

Το σκοτάδι μας τύλιξε γλυκά, κρύβοντας την «Απήδαλο Ναύ» στην αγκαλιά των Φαιάκων. Η αυλαία έπεφτε πάνω στην άμμο, αφήνοντας την πραγματικότητα έξω από τα τείχη των βράχων.

Η ησυχία στην ακτή Paradise ήταν πλασματική. Στέκονταν στην άκρη του νερού, όχι από ρομαντισμό, αλλά από την ανάγκη να νιώσουμε το έδαφος σταθερό κάτω από τα πόδια μας πριν η βαρύτητα γίνει πάλι μια μεταβλητή σε μια οθόνη. Η πίεση των προηγούμενων ωρών, ο πανικός στις ενδοεπικοινωνίες, η ανεξέλεγκτη πορεία προς τη Σελήνη και ο τρόμος που είχε παγώσει τα πρόσωπα όλων, είχε αφήσει ένα βάρος.

Το «διάλειμμα» στην Κέρκυρα είχε τελειώσει.

«Τελείωσε ο χρόνος μας, Emily», είπα κοφτά, χωρίς να πάρω τα μάτια μου από τον ορίζοντα.

Εκείνη δεν απάντησε. Τράβηξε τα λυμένα μαλλιά της πίσω, μια κίνηση που πρόδιδε την ανάγκη της για συγκρότηση πριν την επανένταξη στο πιλοτήριο. Η Σελήνη, που πριν από λίγο αποτελούσε τον εφιάλτη μας, κρεμόταν τώρα από πάνω μας ως ο επόμενος, αναπόφευκτος προορισμός.

Γυρίσαμε την πλάτη στη θάλασσα και βαδίσουμε προς την Απήδαλο Ναυς. Η σκάλα ήταν σταθερή κάτω από τα πόδια μας, μια υπενθύμιση της τεχνικής πραγματικότητας που μας περίμενε. Ανεβήκαμε τα σκαλοπάτια με γρήγορες, μηχανικές κινήσεις. Κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε στην άμμο, ήταν χρόνος που χάναμε από τη “διόρθωση της τροχιάς”.

Μόλις περάσαμε το κατώφλι, η άνω πόρτα σφράγισε ερμητικά με έναν υπόκωφο μεταλλικό ήχο. Η

μυρωδιά της αλμύρας χάθηκε ακαριαία, δίνοντας τη θέση της στον αποστειρωμένο, ανακυκλωμένο αέρα της καμπίνας και στο γνώριμο βουητό των συστημάτων υποστήριξης ζωής.

Πήρα τη θέση μου στο κάθισμα του πιλότου. Οι 27 θέσεις των επιβατών πίσω μου παρέμεναν κενές, αλλά η παρουσία τους μου θύμιζε την ευθύνη που έφερα.

«Έχουμε ακόμα την πορεία για Σελήνη κλειδωμένη;» ρώτησε η Emily καθώς καθόταν δίπλα.

«Ναι», απάντησα. «Ο πανικός στο κέντρο ελέγχου θα έχει φτάσει στο κατακόρυφο. Πρέπει να αναφέρουμε την θέση μας πριν θεωρήσουν τη σύγκρουση βέβαιη».

Ένιωσα τη δόνηση των κινητήρων να διαπερνά το σκάφος. Η Paradise και η ηρεμία του Ιονίου έσβηναν πίσω από τα ενισχυμένα κρύσταλλα. Η πραγματικότητα είχε επιστρέψει.

Η Απήδαλος Ναυς άφηνε πίσω της τη γήινη ατμόσφαιρα με μια άνεση που σε έκανε να αναρωτιέσαι αν η βαρύτητα ήταν τελικά νόμος ή απλή πρόταση. Δεν χρειαζόμασταν σκάφανδρα. Οι «Ξένοι» φαίνεται πως θεωρούσαν την άνεση του επιβάτη δεδομένη, αρκεί βέβαια να υπήρχε ένας στεγανός χώρος για να αποβιβαστείς – όπως εκείνα τα κενά ΤΟΛ στη Σελήνη που είχαμε βρει.

Ξαφνικά, μέσα στην αποστειρωμένη ησυχία του πιλοτηρίου, ακούστηκε η γλυκιά φωνή του σκάφους.

— **«Κλήσις εισιοῦσα ἀπὸ τῆς Σελήνης⁵¹»**, εἶπε το

---

⁵¹ Εισερχόμενη κλήση από τη Σελήνη.

σκάφος.

Κοιταχτήκαμε με την Emily. Το δικό της βλέμμα έλεγε «μην το σηκώσεις», το δικό μου έλεγε «ήδη αργήσαμε». Η κεραία στη Σελήνη είχε βρει μια άλλη κεραία που λειτουργούσε και, σαν παλιός φίλος που είχε χρόνια να σε βρει, αποφάσισε να μας καλέσει σε πλήρη ισχύ.

— «Αποδέχομαι την κλήση», απάντησα, προσπαθώντας να θυμηθώ αν το συντακτικό μου ήταν σωστό.

— «Προς τη Ναυς ΒΙ, από τη Σελήνη, μας ακούτε; Μπορείτε να απαντήσετε;» Η φωνή της Μαρί ακούστηκε τόσο καθαρά, που ενστικτωδώς γύρισα να δω αν κρυβόταν κάτω από την κονσόλα.

— «Μαρί; Σε ακούμε, και μάλιστα σε ακούμε καλύτερα απ' ό,τι σε ακούω όταν είμαστε στο ίδιο δωμάτιο! Πώς είναι δυνατόν;»

— «Όσιε, είναι εντυπωσιακό!» ακούστηκε η φωνή της, γεμάτη έναν επιστημονικό ενθουσιασμό που σε άλλη περίπτωση θα ήταν μεταδοτικός. «Η επικοινωνία γίνεται με νετρίνα. Ξέρεις τι σημαίνει αυτό; Διαπερνούν τη γη, τους βράχους, εσένα, εμένα, χωρίς να χάνουν ούτε ένα bit πληροφορίας. Δεν χρειαζόμαστε οπτική επαφή, δεν χρειαζόμαστε δορυφόρους αναμετάδοσης. Η κεραία εδώ πάνω μόλις βρήκε "ταίρι" μπήκε σε κανονική λειτουργία. Είναι σαν να έχουμε ένα αόρατο νήμα που δεν κόβεται ποτέ».

— «Πες στον Στρατηγό», τη διέκοψα, «ότι κάναμε μια βόλτα για να δούμε αν το σκάφος στρίβει... και, ευτυχώς, στρίβει. Προσαρμοζόμαστε στο σύστημα πλοήγησης. Θα είμαστε πίσω σύντομα».

— «Θα του το πω», απάντησε η Μαρί χαμηλώνοντας τον τόνο της, «αλλά να ξέρεις: για τη Γη, είστε αόρατοι. Τα ραντάρ τους ψάχνουν για σίδερα και καουσαέρια. Εσείς δεν εκπέμπετε τίποτα από τα δύο. Είστε απλά μια τρύπα στο σύστημα».

Όταν τελικά πλησιάσαμε στο υπόστεγο της επιστροφής, είχε πια «βραδιάσει για τα καλά».

— «**Ἐπάνοδος εἰς τὸ φυλακτήριον**»⁵², είπα στο σκάφος και η Ναυς υπάκουσε με τη νωχελικότητα ενός αρπακτικού που γυρνά στη φωλιά του.

Καθώς κατεβαίναμε τη σκάλα –που αυτή τη φορά έφτανε μέχρι το έδαφος, δόξα τω Θεώ– ο Στρατηγός και ο Άρθουρ μας περίμεναν κάτω από το φως των προβολέων της τέντας. Ο Άρθουρ έμοιαζε σαν παιδί που μόλις του χάρισαν το κλειδί της βιβλιοθήκης της Αλεξάνδρειας.

— «Προχωράμε σταθερά με τα καύσιμα, Όσιε, αλλά αυτό που βρήκαμε...» είπε ο Άρθουρ, γνέφοντας προς ένα αντικείμενο που έμοιαζε με χαρτί, αλλά είχε μια περιέργη, σχεδόν υγρή γυαλάδα. «Κοίτα το. Είναι ένα πολυμερές. Αν το κοιτάξεις κατά μέτωπο, βλέπεις μια σελίδα. Αν το στρέψεις ελάχιστα δεξιά, υπό γωνία, εμφανίζεται η επόμενη. Ένα μόνο τέτοιο φύλλο περιέχει 16 δικές μας σελίδες πληροφορίας! Τα ΙQ και η ΑΙ έχουν πάθει εγκεφαλικό προσπαθώντας να ερμηνεύσουν τα τεχνικά κείμενα».

— «Πρέπει να τα δω αυτά τα έντυπα», είπα, απλώνοντας το χέρι μου με μια περιέργεια που έκρυβε και μια δόση καχυποψίας.

---

⁵² Επιστροφή στο χώρο στάθμευσης.

Ο Άρθουρ τράβηξε το χέρι του πίσω, σα να κρατούσε το Άγιο Δισκοπότηρο. — «Λυπάμαι, Όσιε. Είναι ήδη πακεταρισμένα για τα "εργαστήρια μελέτης". Ξέρεις... εκείνα τα μέρη με τα πολλά όργανα και τους λίγους ανθρώπους που δεν μιλάνε ποτέ».

— «Εννοείς τα εργαστήρια που καταπίνουν την πληροφορία και δεν τη βγάζουν ποτέ σε δημοσίευση», συμπλήρωσα με νόημα.

Ο Στρατηγός παρέμεινε σιωπηλός, κοιτάζοντας προς την ράμπα. Ήξερα τι σήμαινε εκείνη η σιωπή. Η τεχνολογία αυτή ήταν πολύ μεγάλη για να την αφήσουν να "κυκλοφορήσει".

(: Πάντως, εσείς, στην καθημερινότητά σας, είδατε ποτέ στα ράφια των βιβλιοπωλείων κάτι που να αλλάζει σελίδα με μια κλίση του καρπού; Εγώ πάντως, από εκείνη τη νύχτα και μετά, βλέπω μόνο χαρτί που μυρίζει παρελθόν :)

Ο Στρατηγός έμεινε να κοιτάζει προς την Απήδαλο Ναυς, με τα χέρια σταυρωμένα πίσω από την πλάτη. Το φως των προβολέων έπεφτε πάνω στο υπόστεγο, κάνοντάς το να μοιάζει με κοιμισμένο θηρίο.

— «Τα εργαστήρια που ανέφερε ο Άρθουρ...» ξεκίνησα, «δεν είναι ακριβώς πανεπιστημιακά έδρανα, έτσι δεν είναι;»

Ο Στρατηγός γύρισε το κεφάλι του αργά. Το βλέμμα του είχε εκείνη την παλιά, στρατιωτική ψυχρότητα που δεν σου επιτρέπει να καταλάβεις αν σε εκτιμά ή αν σχεδιάζει την επόμενη κίνησή του εναντίον σου.

— «Όσιε, υπάρχουν μέρη που ο χρόνος τρέχει με άλλες ταχύτητες», είπε χαμηλόφωνα. «Αυτά τα φύλλα που είδες... οι σημειώσεις των Ξένων... δεν

πρόκειται να τα ξαναδείς. Ούτε εσύ, ούτε κανείς που δεν έχει υπογράψει πρωτόκολλα που θα έκαναν την Emily να χάσει τον ύπνο της».

— «Ο Άρθουρ μίλησε για 16 σελίδες ανά φύλλο», επέμεινα. «Αν η ΑΙ αρχίσει να μεταφράζει τα τεχνικά κείμενα, θα αλλάξουμε τον κόσμο σε μια εβδομάδα. Γιατί τόση μυστικότητα;»

Ο Στρατηγός πλησίασε ένα βήμα. Η ανάσα του μύριζε καπνό και κρύο αέρα.

— «Γιατί ο κόσμος, Όσιε, δεν αλλάζει με εγχειρίδια χρήσης. Αλλάζει με τη δύναμη. Και η δύναμη που κρύβεται σε εκείνο το σκάφος και σε εκείνα τα πολυμερή, είναι ικανή να τινάξει την τρέχουσα οικονομία στον αέρα πριν προλάβεις να πεις "νετρίνο". Φαντάζεσαι τι θα γινόταν αν ο καθένας μπορούσε να τυπώσει καύσιμα στην αυλή του;»

— «Άρα τα εργαστήρια μελετούν πώς να "φιλτράρουν" την πρόοδο», συμπλήρωσα με μια δόση ειρωνείας.

Χαμογέλασε, αλλά ήταν ένα χαμόγελο χωρίς ίχνος χαράς.

— «Μελετούν πώς να την ελέγξουν. Μη γίνεσαι ρομαντικός. Εσύ κράτα το σκάφος στον αέρα και άσε τα χαρτιά σε εκείνους που ξέρουν να τα θάβουν βαθιά. Και κάτι ακόμα...»

Σταμάτησε για μια στιγμή, κοιτάζοντας προς την κατεύθυνση που είχε φύγει ο Άρθουρ.

— «Αν ποτέ δεις κάτι να "κυκλοφορεί" στο εμπόριο που να θυμίζει έστω και λίγο την τεχνολογία που είδαμε απόψε, να ξέρεις ότι είναι η "ξεθυμασμένη" εκδοχή που μας επέτρεψαν να έχουμε. Η αλήθεια

μένει πάντα πίσω από κλειστές πόρτες».

Γύρισε την πλάτη του και απομακρύνθηκε προς το σκοτάδι της τέντας, αφήνοντάς με με μια αίσθηση ότι η πτήση προς τη Σελήνη ήταν το πιο απλό κομμάτι αυτής της ιστορίας.

Το βλέμμα μου στράφηκε ξανά προς τους λόφους. Οι σκιές δεν είχαν σαλέψει. Η Emily στάθηκε δίπλα μου, παρατηρώντας τις κι εκείνη με μια περίεργη προσήλωση.

— «Είναι ακόμα εκεί», της είπα χαμηλόφωνα.
«Αρχίζω να πιστεύω ότι είναι μέρος της γεωλογίας της περιοχής».

— «Δεν είναι πέτρες, Όσιε», απάντησε η Emily χωρίς να πάρει το βλέμμα της από την κορυφογραμμή.
«Είναι οι Εν-Κουμούμ. Σημαίνει "Οι Σιωπηλοί". Υπάρχουν μύθοι που λένε ότι η φυλή αυτή δεν εγκατέλειψε ποτέ την Ουρ. Λένε πως περιμένουν το "Σιδερένιο Πουλί" να ξαναβρεί τη φωνή του».

Γύρισα και την κοίταξα. — «Εν-Κουμούμ; Πού το έμαθες αυτό, Emily; Δεν θυμάμαι να υπήρχε τέτοια αναφορά στον φάκελο της αποστολής».

Εκείνη μου χάρισε ένα από εκείνα τα αινιγματικά της χαμόγελα, από αυτά που σε κάνουν να αναρωτιέσαι αν έχεις διαβάσει ποτέ σωστά το βιογραφικό της.

— «Ένας αρχαιολόγος πρέπει να ξέρει τους ψιθύρους της άμμου όσο και τις πέτρες, Όσιε. Μερικές φορές οι ψίθυροι λένε την αλήθεια που οι "ειδικοί" των εργαστηρίων αγνοούν».

Άρχισε να απομακρύνεται πριν προλάβω να ζητήσω διευκρινήσεις, αφήνοντάς με να αναρωτιέμαι αν οι "Σιωπηλοί" κοιτούσαν το σκάφος... ή εκείνη.

Τα μαλλιά της ήταν ακόμα ανακατεμένα από τον άνεμο. Ίσως είχε δίκιο. Ποτέ δεν είσαι έτοιμος για την πραγματικότητα. Ειδικά όταν αυτή είναι πιο παράξενη και από το διάστημα.

«Όλα αυτά που πασχίζουν να βρουν, εμείς μπορούμε απλά να τα ζητήσουμε», φώναξε η Emily καθώς απομακρυνόμασταν από το υπόστεγο.

Της χαμογέλασα με νόημα και μια αυτοπεποίθηση που μόνο η γνώση μπορεί να σου χαρίσει. Εκείνοι είχαν τα έγγραφα, αλλά εμείς είχαμε τη φωνή του σκάφους.

«Καληνύχτα, Emily».

Η νύχτα αυτή κλείνει με μια σκέψη που με έκανε να συνειδητοποιήσω πόσο εγκλωβισμένοι παραμένουν οι «ειδικοί» στις δικές τους μεθόδους. Όλοι τους—ο Στρατηγός, ο Άρθουρ, οι σκιώδεις επιστήμονες των εργαστηρίων—είχαν την ακλόνητη εντύπωση πως τα μυστικά των Ξένων θα γίνουν κτήμα τους μόνο όταν τα «ανακαλύψουν», όταν τα «μεταφράσουν» ή όταν τα «ερμηνεύσουν» μετά από χρόνια ερευνών.

Δούλευαν με τον παλιό τρόπο, τον γήινο. Κανείς τους δεν συλλογίστηκε το προφανές: ότι ο επιμελητής και ο αντιεπιμελητής δεν χρειάζονται μεσάζοντες. Θα μπορούσαμε απλά να ρωτήσουμε το ίδιο το σκάφος ή την κεντρική οθόνη. Οι απαντήσεις δεν ήταν θαμμένες σε πολυμερή φύλλα, ήταν ζωντανές και περίμεναν την κατάλληλη ερώτηση.

Η πραγματικότητα θα ήταν πολύ πιο ενδιαφέρουσα από όσο φαντάζονταν οι φύλακές μας.

Για απόψε, ο κόσμος μπορούσε να περιμένει.

Προχωρούσαμε με την Emily στη ράμπα, παρατηρώντας τις εργασίες που εκτελούσαν τα συνεργεία.

Ο Bill και τα συνεργεία του είχαν μετατρέψει το υπόστεγο σε ένα χειρουργείο υψηλής τεχνολογίας.

«Κοίτα αυτό», ψιθύρισε η Emily δείχνοντας ένα τμήμα του υπόστεγου της Ουρ. «Το επισκεύασαν, αλλά δεν μπορώ να βρω ούτε τη ραφή. Είναι σα να αναγεννήθηκε».

Η ακρίβεια των επισκευών ήταν τρομακτική. Τα συνεργεία του Bill χρησιμοποιούσαν τεχνικές που τα νέα τμήματα ήταν πανομοιότυπα με τα αυθεντικά των Ξένων.

Καθώς πλησιάζαμε στην είσοδο, συναντήσαμε τον Στρατηγό να συζητά με τον Peter. Ο Peter ήταν μια από εκείνες τις περιπτώσεις επιστημόνων που το IQ τους έχει περισσότερα ψηφία από το τηλέφωνό σου και το βλέμμα τους φαίνεται να αναλύει τα άτομα του αέρα καθώς σου μιλάει.

«...και ο εσωτερικός φωτισμός, Στρατηγέ», έλεγε ο Peter τη στιγμή που φτάσαμε. «Δεν είναι απλά λάμπες. Είναι εκπομπή φωτονίων από την ίδια τη δομή του υλικού».

«Εντυπωσιακό, Peter», παρενέβη η Emily. «Αλλά πώς θα το τροφοδοτήσετε;»

Ο Peter μας κοίταξε με ένα αδιόρατο χαμόγελο ανωτερότητας. «Δεν καίγεται. Αντιγράψαμε ήδη τον τρόπο εκπομπής. Αλλά το πραγματικό επίτευγμα είναι αυτό...» Μας έδειξε ένα δείγμα που έμοιαζε με διάφανη ίνα. «Αυτό που εσείς λέτε "καλωδιώσεις",

εμείς το ονομάζουμε Βιο-πολυμερή Αγωγή. Είναι το συνθετικό αντίστοιχο του χαλκού, αλλά με αγωγιμότητα που αγγίζει το τέλειο και βάρος σχεδόν μηδενικό».

«Είναι φιλικό προς το περιβάλλον;» ρώτησα ειρωνικά, σκεπτόμενος την «πράσινη» καθημερινότητα που προσπαθούν να μας επιβάλλουν οι έξω από την τέντα.

«Περισσότερο από όσο φαντάζεστε», απάντησε ο Peter σοβαρά. «Το υλικό αυτό δεν εξορύσσεται. "Καλλιεργείται" σε εργαστηριακές συνθήκες χωρίς τοξικά κατάλοιπα. Είναι η απόλυτη απάντηση στη βιωσιμότητα. Φανταστείτε μια Γη χωρίς ορυχεία, χωρίς βάρια μέταλλα, μόνο με αγωγούς που αποσυντίθενται οργανικά μετά από χίλια χρόνια. Οι Ξένοι είχαν λύσει το οικολογικό πρόβλημα πριν εμείς ανακαλύψουμε τον τροχό».

Ο Στρατηγός έβηξε ξερά. «Ωραία η οικολογία, Peter, αλλά εμένα με ενδιαφέρει αν αυτοί οι αγωγοί αντέχουν στην πίεση της επιτάχυνσης».

«Αντέχουν περισσότερο από εμάς, Στρατηγέ», κατέληξε ο Peter.

Η Emily, που όση ώρα μιλούσαν κοιτούσε το σκάφος από μια συγκεκριμένη γωνία, με έσκυψε στο αυτί. «Όσιε, το έχεις προσέξει; Το μήκος του σκάφους... από εδώ φαίνεται μεγαλύτερο από ό,τι δείχνει εσωτερικά. Υπάρχει υπερβολικά πολύς κενός χώρος ανάμεσα στο πιλοτήριο και την ουρά για 27 επιβάτες».

«Έχεις δίκιο», συμφώνησα. «Κάτι δεν κολλάει στη γεωμετρία του».

Χαιρετήσαμε το επιστημονικό γκρουπ και μπήκαμε στο σκάφος για περαιτέρω εξερεύνηση, μακριά από τα αδιάκριτα μάτια του Peter και τις σημειώσεις του Στρατηγού.

Μόλις η πόρτα σφράγισε, η αίσθηση του χώρου άλλαξε. Πλησίασα στο κέντρο του διαδρόμου. Άπλωσα το χέρι μου στο τοίχωμα. Το μέταλλο ένωθε ζεστό, σχεδόν παλλόμενο.

— «**Δείξόν μοι τὰ ἀπόρρητα χωρία**». ⁵³

Για μια στιγμή δεν έγινε τίποτα. Μετά, το δάπεδο άρχισε να δονείται ανεπαίσθητα. Δύο τμήματα του κεντρικού τοιχώματος, που μέχρι πρότινος έμοιαζαν συμπαγή, άρχισαν να υποχωρούν, αναδιπλώνοντας το μέταλλο με μια γεωμετρική ακρίβεια που κανένας γήινος μεντεσές δεν θα μπορούσε να πετύχει.

Το πρώτο διαμέρισμα που άνοιξε στα δεξιά μας δεν είχε έπιπλα. Ήταν ένας κυλινδρικός χώρος όπου τα τοιχώματα δεν ήταν πια μεταλλικά, αλλά έμοιαζαν φτιαγμένα από καπνό και φως. Καθώς μπήκαμε μέσα, ο καπνός άρχισε να παίρνει σχήματα. Ξαφνικά, δεν βρισκόμασταν μέσα σε μια τέντα. Βρισκόμασταν ψηλά στον αέρα. Κάτω από τα πόδια μας, μια πόλη που έσφυζε από ζωή εκτεινόταν μέχρι τον ορίζοντα.

«Όσιε... αυτή είναι η Ουρ;» ψιθύρισε η Emily.

«Δεν είναι η Ουρ που ξέρουμε από τα βιβλία», απάντησα. «Είναι η Ουρ όπως τη θυμάται το σκάφος. Κοίτα τις λεπτομέρειες... τα κανάλια, τα σκάφη που αιωρούνται...». Ήταν η απόδειξη ότι οι Ξένοι δεν ίδρυσαν απλώς πόλεις. Ίδρυσαν κόμβους ενός

---

⁵³ Δείξε μου τα κρυφά μέρη.

δικτύου που η σύγχρονη αρχαιολογία δεν μπορεί καν να διανοηθεί.

Στην αριστερή πλευρά, το δεύτερο διαμέρισμα είχε μια επιφάνεια που έμοιαζε με κρεβάτι, φτιαγμένη από ένα υλικό που θύμιζε ζελέ.

— «**Ο θάλαμος τής συντονίσεως**», είπε το σκάφος με την γλυκιά του φωνή.

«Τι εννοεί;» ρώτησε η Εμίλια.

Πλησίασα διστακτικά και άγγιξα την επιφάνεια. Η αντίδραση ήταν ακαριαία. Μικρές, ημιδιαφανείς ίνες, λεπτές σαν ιστός αράχνης αλλά με τη δική τους εσωτερική λάμψη, άρχισαν να ξεπηδούν από το υλικό. Τυλίχθηκαν γύρω από τα δάχτυλά μου με μια κίνηση που θύμιζε περισσότερο χάδι παρά μηχανική λειτουργία. Ένωσα μια ανεπαίσθητη ηλεκτρική εκκένωση να διαπερνά το δέρμα μου.

Τράβηξα το χέρι μου με απότομο τρόμο, η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά στο στήθος. «Τι ήταν αυτό;» ρώτησα το κενό, με τη φωνή μου να τρέμει ελαφρά. «Τι ήταν αυτό που μόλις αντιμετώπισα;»

— «**Εστίν ο θάλαμος τής βιολογικής διαγνώσεως και ίάσεως**»⁵⁴, απάντησε η γλυκιά φωνή του σκάφους.

Το σκάφος άρχισε να αναλύει τη λειτουργία του θαλάμου. Δεν ήταν ένα απλό κρεβάτι. Ήταν μια μονάδα έκτακτης ιατρικής περίθαλψης, παρόμοια με τους αυτόνομους ιατρικούς θαλάμους (Med-Pods) που είχαμε δει στις παλιές ταινίες επιστημονικής φαντασίας. Μια μονάδα ικανή να εκτελεί χειρουργικές

---

⁵⁴ Είναι ο θάλαμος της βιολογικής διάγνωσης, και θεραπείας.

επεμβάσεις σε δευτερόλεπτα, να αναδομεί ιστούς και να εξαλείφει παθογόνους οργανισμούς με τη χρήση νανοτεχνολογίας, πριν καν ο ασθενής νιώσει τον πόνο.

Κοίταξα την Εμίλια και μετά ξανά το «κρεβάτι». Κάτι με τραβούσε πίσω. Άπλωσα το χέρι μου ξανά, αυτή τη φορά επίτηδες. Οι ίνες με τύλιξαν πάλι, αλλά τώρα δεν φοβήθηκα. Το πρόσωπό μου άρχισε να χαλαρώνει, οι κόρες των ματιών μου διαστάλθηκαν και ένα απόκοσμο χαμόγελο χαράς και απόλυτης γαλήνης σχηματίστηκε στα χείλη μου.

«Όσιε;» η φωνή της Emily ακούστηκε από μακριά, γεμάτη ανησυχία. «Συνήλθε! Μοιάζεις σαν να έχεις πάρει τα πιο ισχυρά ψυχοτρόπα που έχουν φτιαχτεί ποτέ. Το βλέμμα σου... είναι αλλού».

Μετά από λίγα δευτερόλεπτα, τράβηξα το χέρι μου, νιώθοντας ακόμα τη ζέστη της σύνδεσης. Κοίταξα την Emily, που με παρατηρούσε σαν να έβλεπε κάποιον ξένο.

«Δοκίμασέ το», της είπα χαμηλόφωνα. «Θα νιώσεις ένα αίσθημα... μια ανακούφιση που δεν περιγράφεται. Σαν να φεύγει κάθε βάρος από πάνω σου».

Η Emily δίστασε, μετά άπλωσε το χέρι της και ακούμπησε την επιφάνεια. Μείναμε και οι δύο να κοιτάζουμε με κομμένη την ανάσα. Τίποτα. Το υλικό παρέμεινε αδρανές, ψυχρό, μια άψυχη επιφάνεια από ζελέ που δεν έδωσε κανένα σημείο ζωής.

Κατσουφιασμένη, τράβηξε το χέρι της και σταύρωσε τα χέρια στο στήθος. «Φαίνεται πως το σκάφος έχει τα δικά του "κολλήματα" με τις κοινωνικές επαφές»,

είπε ειρωνικά, προσπαθώντας να κρύψει την απογοήτευση της.

Γύρισε την πλάτη της και βάδισε γρήγορα πίσω στον προηγούμενο θάλαμο, εκεί όπου οι ολογραφικές μνήμες της Ουρ ακόμα τρεμόπαιζαν στον αέρα.

— «Ας αφήσουμε τις ιατρικές εξετάσεις», πρόσθεσε κοιτώντας τις ολογραφικές πόλεις. «Αν είχαν τέτοια τεχνολογία στα κρεβάτια τους... δεν θέλω καν να ξέρω τι είχαν στα θεμέλια».

Δεν απάντησα.

Γιατί εκείνη τη στιγμή, το σκάφος ήξερε κάτι για μένα.
Και εγώ — το ήξερα.

Κι αυτό... δεν θεραπεύεται.

Δεν το είπα σε κανέναν.

Όχι επειδή δεν έπρεπε.

Αλλά επειδή δεν ήξερα πώς να το πω χωρίς να ακουστεί γελοίο — ή επικίνδυνο.

Στάθηκα για λίγο στην έξοδο. Η Emily είχε ήδη προχωρήσει. Ο διάδρομος πίσω μου έκλεινε αργά, με την ίδια ευγένεια που κλείνουν οι πόρτες σε ιδιωτικά γραφεία όπου παίρνονται κακές αποφάσεις.

— «Όσιος», είπε το σκάφος.

Δεν ήταν ερώτηση.

— «Ναι;» απάντησα. Χαμηλόφωνα. Σαν να φοβόμουν μήπως ακουστώ.

Για μια στιγμή, η οθόνη μπροστά μου δεν έδειχνε δεδομένα. Έδειχνε... απουσία. Ένα κενό, καθαρό, σχεδόν σεβαστικό.

— «Έγνωνς τήν ἔλλειψιν», εἶπε τελικά.

Πάγωσα.

— «Ποια ἔλλειψη;»

Ἡ ἀπάντηση ἀργησε. Ὅχι ἐπειδὴ δὲν ἤξερε.

Ἀλλὰ ἐπειδὴ, ἴσως, ζύγιζε ἀν *ἔπρεπε*.

— «Τὴν ἔλλειψιν ἐνός», εἶπε. «Ἐκ τῶν μέλλοντων».

Ἡ καρδιά μου ἔκανε ἐκεῖνο το μικρό, ἀχαρο σάλτο που κάνουν οἱ καρδιές ὅταν καταλαβαίνουν πρὶν ἀπὸ ἐμὰς.

— «Μιλὰς... για πρόβλεψη;» ρώτησα.

— «Οὐχι», ἀπάντησε ἡρεμα. «Διόρθωσιν».

Ἐγείρα το μέτωπο στο τοίχωμα. Το μέταλλο ἦταν ἀκόμα ζεστό.

— «Δεν καταλαβαίνω», εἶπα. Καὶ για πρώτη φορά, το ἐννοοῦσα.

— «Θα κατανοήσεις», εἶπε το σκάφος. «Ὅταν ἐπιλέξης».

Ἡ λέξη ἔμεινε ἀνάμεσά μας.

Ἐπιλέξης.

Καὶ τότε, χωρὶς να το θέλω, γύρισα πίσω. Ὅχι στον χῶρο. Στον χρόνο.

Στις κουβέντες του «Καθ'ομοίωσιν», τότε που μιλοῦσε μισά, με ἐκεῖνο το ὕφος ἀνθρώπου που ξέρει περισσότερο ἀπ' ὅσα ἐπιτρέπεται να πει.

«*Θα χρειαστεί να πάρεις ἀποφάσεις*», μου εἶχε πει.

Τότε χαμογέλασα. Νόμιζα πως ἐννοοῦσε τα τυπικά.

Τον βιογράφο. Τι θα γραφτεῖ, τι θα κοπεῖ, ποια ἀλήθεια ἀντέχει χαρτί καὶ ποια ὄχι.

Ἀθῶες ἀποφάσεις. Ἀπὸ ἐκείνες που δὲν σκοτώνουν κανέναν — το πολὺ να ἐνοχλήσουν.

Και τώρα... να 'μαστε εδώ.

Είχα ήδη πάρει αποφάσεις. Ποιος θα μπει στο σκάφος. Ποιος θα περιμένει. Ποιος θα μάθει, και ποιος όχι.

Κι όμως, το σκάφος —αυτό το πράγμα που δεν είχε μάτια, ούτε συνείδηση με τον τρόπο που τη φανταζόμαστε— μου έλεγε ψύχραιμα ότι οι πραγματικές αποφάσεις δεν είχαν έρθει ακόμη.

Ότι αυτές ήταν απλώς πρόλογος.

Για πρώτη φορά, δεν μπόρεσα να το αγνοήσω.

Ούτε να το ειρωνευτώ.

Ούτε να το κρύψω πίσω από επιστημονικούς όρους ή στρατιωτική ψυχραιμία.

Κάτι μέσα μου συσπάστικε.

Όχι φόβος ακριβώς. Κάτι πιο άβολο. Η αναγνώριση ότι, όταν έρθει η ώρα, δεν θα υπάρχει σωστή επιλογή — μόνο επιλογή.

— «Και αν δεν επιλέξω;»

Η απάντηση ήρθε αμέσως. Σκληρή. Χωρίς φωνή.

— «Τότε ή επιλογή θ' άνατεθῆ ἄλλω».

Σήκωσα το κεφάλι. Κοίταξα την οθόνη.

— «Και αυτό... τι κόστος έχει;»

Μια παύση. Όχι τεχνική.

Ηθική.

— «Τὸν ἕνα», εἶπε τελικά. «Πάντοτε τὸν ἕνα».

Ένιωσα το στομάχι μου να σφίγγεται. Όχι από φόβο.

Από αναγνώριση.

Ήξερα ήδη τι εννοούσε. Απλώς δεν ήθελα να το ακούσω με λέξεις.

— «Δεν μου είπες ποιος», ψιθύρισα.

Η οθόνη έσβησε.

— «Διότι ούκ έτι», ήρθε η τελευταία φράση. «Άλλ' έσται».

Η πόρτα άνοιξε.

Ο διάδρομος με περίμενε.

Η Emily γύρισε και με κοίταξε από μακριά.

— «Όλα καλά;» με ρώτησε.

Χαμογέλασα. Από εκείνα τα χαμόγελα που χρησιμοποιούμε όταν θέλουμε να αλλάξουμε θέμα.

— «Ναι», της είπα. «Απλώς... κατάλαβα κάτι».

Δεν τη μοιράστηκα τη σκέψη.

Ότι, κάποια στιγμή, θα έπρεπε να διαλέξω.

Και ότι, όταν θα ερχόταν εκείνη η ώρα, ποιοι θα ήταν μέσα στο σκάφος;

Bρήκα τον Στρατηγό κοντά στη «Τέντα», να δίνει οδηγίες για τη μεταφορά κάποιων κιβωτίων.

— «Στρατηγέ», τον πλησίασα, γνέφοντας προς τους λόφους. «Αυτοί οι τύποι εκεί πάνω... μας κοιτάζουν μέρες τώρα. Δεν νομίζετε ότι είναι ώρα να τους απομακρύνουμε; Παραβιάζουν κάθε πρωτόκολλο ασφαλείας».

Ο Στρατηγός δεν γύρισε καν να κοιτάξει. Άναψε ένα τσιγάρο, κοιτάζοντας τον καπνό να χάνεται στον αέρα.

— «Το έχω επιληφθεί το θέμα, Όσιε. Έχουμε κάνει ήδη τις διευκρινήσεις μας. Εμφανίστηκαν εδώ από την πρώτη στιγμή που η τσάπα χτύπησε το έδαφος. Παραμένουν εκεί όλη μέρα, ακίνητοι».

— «Και τους αφήνετε έτσι;» ρώτησα έκπληκτος.

— «Είναι μέλη μιας ντόπιας φυλής, των Εν-Κουμούμ», απάντησε ξερά. «Ισχυρίζονται ότι είναι οι "θεματοφύλακες της σιωπής". Δεν ενοχλούν, δεν πλησιάζουν. Απλώς μαρτυρούν την επιστροφή. Οι υπηρεσίες αποφάσισαν να τους αγνοήσουν για να μην προκαλέσουμε ένταση στον ντόπιο πληθυσμό».

Στεκόμασταν και οι δύο έξω από την «Τέντα», κοιτάζοντας τους λόφους. Οι φιγούρες των Εν-Κουμούμ, ακίνητες μέσα στις παραδοσιακές τους κελεμπίες, με τα *bisht* (τα σκουρόχρωμα πανωφόρια με τις χρυσές λεπτομέρειες) να ανεμίζουν ελαφρά στον πρωινό αέρα. Φαινόταν σαν να έχουν ριζώσει στην άμμο.

— «Στρατηγέ», είπα, γνέφοντας προς τους λόφους, «έχω την εντύπωση ότι αυτοί οι τύποι εκεί πάνω... φοράνε τα καλά τους για να μας βλέπουν να

σκάβουμε; Ή περιμένουν να βγούμε να τους κεράσουμε τσάι;»

Ο Στρατηγός, κρατώντας μια κούπα που έγραφε *Property of US Army*, πήρε μια γουλιά και με κοίταξε λοξά.

— «Οι Εν-Κουμούμ, Όσιε. Οι "Θεματοφύλακες". Φοράνε αυτά τα *keffiyeh* στο κεφάλι όχι για τον ήλιο, αλλά για να μην βλέπουμε εμείς το πρόσωπό τους. Ισχυρίζονται ότι αν τους δούμε, θα "μολυνθεί" η σιωπή τους. Πρακτικά, είναι το πιο ακριβό και αμίλητο κοινό που είχαμε ποτέ».

— «Πάντως, αν κρίνω από το στυλ, είναι πιο σικ από εμάς», σχολίασα. «Εμείς μοιάζουμε με εργάτες σε ορυχείο κι αυτοί σαν να βγήκαν από σκηνή του Λώρενς της Αραβίας».

Εκείνη τη στιγμή, η παρέα άρχισε να μαζεύεται για το πρωινό «συμβούλιο». Ο Bill πέρασε σκουπίζοντας τα χέρια του, ο Άρθουρ κρατούσε ένα tablet σα να ήταν το Ευαγγέλιο, και ο Dr. Noah προχωρούσε με το σταθερό, ακαδημαϊκό του βήμα.

«Μια κούπα μαύρος δυνατός καφές πάντα βοηθά τη συζήτηση», πέταξε ο Noah καθώς μας προσπερνούσε.

Η Emily πλησίασε τελευταία. Κοντοστάθηκε όταν άκουσε την αναφορά στους Εν-Κουμούμ.

— «Ξέρετε», είπε με εκείνο το αινιγματικό ύφος που πλέον με έκανε να ανατριχιάζω, «οι μύθοι των Εν-Κουμούμ λένε ότι οι πρόγονοί τους δεν γεννήθηκαν από την άμμο, αλλά από τη "σκιά των φτερών". Πιστεύουν ότι η Ουρ δεν θάφτηκε, αλλά "κοιμήθηκε" και αυτοί είναι οι ξυπνητήρια. Στην τοπική παράδοση, θεωρούνται *Jinn* που πήραν ανθρώπινη μορφή για να προστατεύσουν το "Σιδερένιο Πουλί"».

— «Σιδερένιο Πουλί;» γέλασε ο Στρατηγός. «Ελπίζω να μην εννοούν το σκάφος, γιατί το "πουλί" αυτό καίει καύσιμα που θα τους έκαναν να δουν όλα τα πνεύματα της ερήμου μαζεμένα».

Η Emily χαμογέλασε, αλλά το βλέμμα της ήταν καρφωμένο στους λόφους. *Τι σχέση έχεις εσύ με όλα αυτά;* σκέφτηκα. *Πώς μια αρχαιολόγος ξέρει τις κρυφές παραδόσεις μιας φυλής που ούτε ο ΟΗΕ δεν μπορεί να προσεγγίσει;*

Μπήκαμε στο κτίριο. Ο Dr. Noah πήρε τον λόγο για να ανακοινώσει τις δράσεις της ημέρας. «Bill, συνέχισε τη θωράκιση του υπόστεγου. Άρθουρ, θέλω τα αποτελέσματα της φασματοσκοπίας μέχρι το μεσημέρι. Όσιε... εσύ απλά μείνε διαθέσιμος. Αν κατά τη διάρκεια της ημέρας χρειαστεί "το κλειδί", ξέρεις πού θα σε βρούμε».

— «Στα υπόγεια», συνέχισε ο Noah, «βρήκαμε στοιχεία από την οικοσκευή του Ηγεμόνα. Κεραμικά, εργαλεία, πράγματα καθημερινής χρήσης χιλιάδων ετών. Αρχίζουμε να τα μετακινούμε προς μελέτη».

— «Ελπίζω, σύντομα να δούμε τη μελέτη σας πάνω στα αντικείμενα αυτά... αν και φαντάζομαι ότι ο Ηγεμόνας δεν είχε απλά πιάτα για φασολάδα», είπα με έναν τόνο χλευαστικό και γεμάτο υπαινιγμούς.

Ο Dr. Noah με κοίταξε πάνω από τα γυαλιά του. «Γνωρίζετε, Όσιε, ότι αυτές οι μελέτες... δημοσιεύονται εν περιλήψη. Γνωρίζετε τις διαδικασίες».

— «Το γνωρίζουμε», απάντησα αμέσως, «αλλά για την χαλάρωση... της έντασης... των ευρημάτων, θα ήταν καλό να ξέρουμε αν ο Ηγεμόνας έπινε τον καφέ του σε κούπα από βιο-πολυμερές ή σε πήλινο.

Σήμερα πάντως, θα ασχοληθώ περισσότερο με το σκάφος. Να μάθω περισσότερα γι' αυτό... από αυτό».

Έστρεψα το βλέμμα μου στον Άρθουρ και του χάρισα ένα πλατύ χαμόγελο. Του το χρωστούσα. Του είχα ζητήσει να δώ τα «βιβλία»-πολυμερή που είχαν βρει και μου είχε απαντήσει, με το γνωστό του ύφος, ότι είχαν ήδη σταλεί για «μελέτη» σε κάποιο υπόγειο εργαστήριο ... κάπου.

Ο Στρατηγός, που μέχρι τότε άκουγε σιωπηλός, με πλησίασε καθώς η συγκέντρωση διαλυόταν.

— «Λοιπόν, Αντεπιμελητά... ποια είναι τα σχέδια για σήμερα; Τι έκπληξη θα μας κάνεις με το σκάφος; Θα μας πας στο Λονδίνο για τσάι ή θα βρεις κανένα κρυφό διακόπτη που θα μας στείλει όλους στη στρατόσφαιρα;»

— «Στρατηγέ», είπα κλείνοντας το μάτι στην Emily που μας παρακολουθούσε, «το σκάφος κι εγώ έχουμε μια προσωπική συζήτηση να ολοκληρώσουμε. Οι εκπλήξεις... είναι στο DNA των Ξένων. Εγώ απλά γυρίζω τη σελίδα».

Η «ημερήσια διαταγή» του Dr. Noah είχε ολοκληρωθεί και το προκατασκευασμένο κτίριο είχε γεμίσει με τον ήχο των καρεκλών που σέρνονταν στο δάπεδο. Οι χαμηλόφωνες συζητήσεις επέστρεψαν, με τους επιστήμονες να ανταλλάσσουν νούμερα και τους στρατιωτικούς να τσεκάρουν τα ρολόγια τους. Ήταν η στιγμή της μεγάλης διασποράς προς τα «πονήματα» που είχε αναθέσει ο καθένας στον εαυτό του.

Στάθηκα στη μέση του δωματίου, κρατώντας ακόμα την άδεια κούπα του καφέ, και πήρα το ύφος κάποιου που ετοιμάζεται να εκφωνήσει λόγο σε σχολική γιορτή.

— «Κύριοι», είπα δυνατά, τραβώντας την προσοχή του Στρατηγού του Άρθουρ και των περισσότερων παρευρισκόμενων, «θα πάω να γυρίσω μια νέα σελίδα στην Ιστορία. Για ένα νέο βήμα στη γνώση».

Ο Στρατηγός σταμάτησε να μιλάει στον ασύρματο και ο Άρθουρ σήκωσε το κεφάλι από το tablet του, με μια λάμψη ενδιαφέροντος να αρχίζει να σχηματίζεται στα μάτια τους. Ήταν η στιγμή που έπρεπε να ρίξω το «δηλητήριο» της βαρεμάρας.

— «Σκοπεύω να κάνω μια εκπαιδευτική πτήση με το σκάφος», συνέχισα με τον πιο επίπεδο και μονότονο τόνο που μπορούσα να επιστρατεύσω. «Θα είναι μια διαδικασία εξοικείωσης. Πρακτικά, θα κάθομαι στο πιλοτήριο και θα επαναλαμβάνω τις ίδιες ρυθμίσεις στο νευρωνικό δίκτυο για περίπου έξι ώρες, χωρίς να μετακινηθούμε ούτε εκατοστό από το έδαφος. Ίσως χρειαστεί να μετράμε παλμούς ανά δέκα δευτερόλεπτα».

Έκανα μια μικρή παύση και κοίταξα γύρω μου με ένα πλατύ, υπερβολικά πρόθυμο χαμόγελο.

— «Λοιπόν, πάμε; Ποιοι θα έλθουν; Θα έχει πολύ... σημείωμα».

Η μεταμόρφωση ήταν απολαυστική. Η λάμψη στα μάτια του Άρθουρ έσβησε ακαριαία. Ο Στρατηγός έριξε μια ματιά στο ρολόι του και μετά προς την έξοδο, σα να θυμήθηκε ξαφνικά ότι είχε να κάνει κάτι πολύ πιο επείγον, όπως το να κοιτάζει την άμμο να πέφτει. Μόνο χασμουρητά διάκρινα και μια καθολική απροθυμία.

Αυτή η πιθανή πτήση-σεμινάριο μάλλον προσγείωσε και τους πιο πρόθυμους. Η ιδέα του να κάθονται κλεισμένοι σε ένα σκάφος χωρίς κλιματισμό (κατά τα

λεγόμενά μου), βλέποντάς με να κοιτάζω μια σβηστή οθόνη, ήταν το απόλυτο αντικίνητρο.

— «Έχω... εεε... να επιβλέψω τη μεταφορά των αγγείων από το υπόγειο», ψέλλισε ο Νοαχ, εξαφανιζόμενος προς την αντίθετη κατεύθυνση. «Κι εγώ πρέπει να ελέγξω τη πρόοδο στην σύνθεση των πολυμερών στον κεντρικό ...», πρόσθεσε ο Άρθουρ, αποφεύγοντας το βλέμμα μου.

Μόνο η Emily έμεινε να με κοιτάζει, με ένα ελαφρύ σήκωμα του φρυδιού που έλεγε ξεκάθαρα: «*Πολύ καλό, Όσιε. Τους έδωξες όλους με ένα χασμουρητό*».

— «Εσύ, Emily;» τη ρώτησα ειρωνικά. «Θέλεις να έρθεις να μετρήσουμε μαζί τους παλμούς του βιοπολυμερούς;»

— «Κάποιος πρέπει να κρατάει το χρονόμετρο», απάντησε εκείνη, ακολουθώντας με προς την έξοδο της «Τέντας».

Καθώς περπατούσαμε προς το σκάφος, ο Στρατηγός μας φώναξε από μακριά: «Μην αργήσετε! Και αν το σκάφος αρχίσει να βγάζει καπνούς, πάτα το κόκκινο κουμπί!»

— «Δεν έχει κόκκινο κουμπί, Στρατηγέ!» του απάντησα χωρίς να γυρίσω. «Έχει μόνο "διαλόγους"!»

Μπήκαμε στο υπόστεγο. Η ησυχία εκεί μέσα δεν ήταν δεδομένη. Πάντα κάποιο συνεργείο εκτελούσε εργασίες αποκατάστασης ή συσκευασίας - μεταφοράς. Το σκάφος μας περίμενε, οι Εν-Κουμούμ μας παρακολουθούσαν από μακριά, και η «νέα σελίδα» ήταν έτοιμη να γραφτεί χωρίς θεατές.

Το χέρι μου ακούμπησε το διακριτικό τρίγωνο στην

εξωτερική επιφάνεια. Το σκάφος αναγνώρισε τον παλμό μου και η θύρα σύρθηκε με εκείνον τον υπόκωφο, καθησυχαστικό ήχο.

— «Ladies first», είπα στην Emily, κάνοντας μια κίνηση ευγένειας που έκρυβε μια παγίδα.

Ήθελα να δω αν θα κοντοσταθεί, αν θα κοιτάξει γύρω της με την απορία του τουρίστα ή αν θα κινηθεί με την αυτοπεποίθηση του ιδιοκτήτη. Η Emily δεν με απογοήτευσε—αν και «απογοήτευση» είναι η λάθος λέξη για τον τρόπο που άρχισε να ριζώνει μέσα μου. Προχώρησε ευθεία και έστριψε δεξιά. Όχι αριστερά, όχι προς τα καθίσματα των επιβατών, αλλά στη θέση του συνοδηγού, εκεί που το δίκτυο του σκάφους γίνεται ένα με τη συνείδηση του πληρώματος.

Μόλις κάθισε, η οθόνη μπροστά της «ξύπνησε». Δεν ήταν οι εντυπωσιακές ολογραφικές εκρήξεις που έβλεπα εγώ. Ήταν μια λίστα με εργασίες, σύμβολα που έτρεχαν ρυθμικά. Δεν με ένοιαζε το περιεχόμενο. Με ένοιαζε η ανταπόκριση. Στον Στρατηγό, στον Άρθουρ, ακόμα και στον Peter με το IQ-μαμούθ, η οθόνη αυτή έμενε παγερά σβηστή, σαν νεκρό μέταλλο. Στην Emily, όμως, το σκάφος «άνοιγε τα μάτια του».

— «Emily», είπα καθώς καθόμουν στη θέση μου, «έχω την εντύπωση πως σήμερα θα γίνουν πολλές αποκαλύψεις. Θα μάθουμε πολλά. Όλοι θα γνωριστούμε καλύτερα».

Με κοίταξε. Δεν υπήρχε αμηχανία, ούτε απορία. Μόνο ένα χαμόγελο, τόσο ισχνό και αινιγματικό, που θα μπορούσε να ανήκει σε ένα από εκείνα τα αγάλματα των Ξένων που βρήκαμε στην Ουρ. Έμεινα σιωπηλός, δείχνοντας σκεπτικός, αφήνοντας τον χρόνο να

κυλήσει βαριά μέσα στην κλειστή καμπίνα. Ήθελα να νιώσει το βάρος της απομόνωσης.

— «Ας ξεκινήσουμε τη γνωριμία μας», είπα τελικά, απευθυνόμενος στο κενό.

— «Σκάφος, περιέγραψε τον χώρο του Οσίου».

Η φωνή του σκάφους αντήχησε, κρυστάλλινη και απόλυτη:

— **«Δύο φυσικά πρόσωπα, μία αυτόνομος τῶν ἐπιβατῶν θεραπεία. Ὅσιος, ὁ Αντεπιμελητής. Αἰμιλία, ἡ Φύλαξ. Εὐμαιος, σύστημα Θεραπείας.»**⁵⁵

— «Η Θεματοφύλακας», επανέλαβα, δείχνοντάς την με το δάχτυλο. Το σκάφος δεν χρησιμοποίησε τον τίτλο της αρχαιολόγου. Χρησιμοποίησε τον τίτλο που ψιθυρίζουν οι Εν-Κουμούμ στους λόφους.

— «Η Θεματοφύλακας πρέπει να μου εξηγήσει τη θέση της. Σου υπόσχομαι, Emily, ότι αυτά θα μείνουν κεκλεισμένων των θυρών. Αλλά επειδή και οι τοίχοι έχουν αυτιά—ειδικά οι τοίχοι του ΟΗΕ—θα κλείσω την πόρτα του σκάφους».

Η Emily δεν ταραχτηκε. Είδα μόνο μια στιγμιαία σύσπαση στα μάτια της, έναν αιφνιδιασμό που γρήγορα αντικαταστάθηκε από μια βαθιά, αρχαία ηρεμία.

— «Ο Εύμαιος ήταν ο πιστός χοιροβοσκός του Οδυσσέα, Ὅσιε», είπε χαμηλόφωνα, αναφερόμενη στο σύστημα εξυπηρέτησης. «Ήταν εκείνος που φύλαγε το σπίτι όσο ο κύριός του έλειπε σε ξένους

---

⁵⁵ Δύο φυσικά πρόσωπα, ένα αυτόνομο σύστημα εξυπηρέτησης επιβατῶν. Ὅσιος, ο Αντεπιμελητής. Emilie, η Θεματοφύλακας. Εὐμαιος, σύστημα εξυπηρέτησης.

κόσμους. Το σκάφος δεν κάνει λάθος στους χαρακτηρισμούς του».

— «Και οι Εν-Κουμούμ;» ρώτησα. «Είναι κι αυτοί μέρος της "εξυπηρέτησης" ή μήπως είναι η δική σου φρουρά;»

Η Emily ακούμπησε την οθόνη της και τα σύμβολα πάγωσαν.

— «Οι Εν-Κουμούμ είναι εκείνοι που δεν ξέχασαν ποτέ, ενώ εσείς πασχίζετε να θυμηθείτε. Θέλεις την αλήθεια, Αντεπιμελητή; Τότε ρώτα το σκάφος τι συμβαίνει όταν ο Επιμελητής και η Θεματοφύλακας βρεθούν μαζί στο πιλοτήριο μετά από χιλιάδες χρόνια».

Η Emily έμεινε ακίνητη, αλλά η ανάσα της είχε γίνει πιο βαριά. Το πιλοτήριο έμοιαζε να έχει στενέψει, ο αέρας ήταν φορτισμένος με στατικό ηλεκτρισμό.

— «Σκάφος», είπα με φωνή που προσπαθούσε να παραμείνει σταθερή, «διευκρίνισε τον όρο "Θεματοφύλαξ". Ποιο είναι το επίπεδο πρόσβασης της Emily στο σύστημα;»

Το σκάφος δεν απάντησε αμέσως. Μια λεπτή, γαλάζια δέσμη φωτός πέρασε αργά πάνω από την Emily.

— **«Ίδιότητος αναγνώρισις».**

«Γένος: Ο Οίκος τῶν Ἐν-Κουμούμ. Νόμος: Οἱ τῆς Μνήμης Φύλακες. Εἴσοδος: Ἐπιπέδου Ἄλφα. Ἐξουσία ἀναγνώσεως τῶν χρονικῶν καὶ τῆς γῆς περιγραφῆς.»⁵⁶

---

⁵⁶ «Αναγνώριση ταυτότητας». «Γένος: Ο Οίκος των Εν-Κουμούμ. Νόμος: Οι Φύλακες της Μνήμης. Εἴσοδος: Επιπέδου Ἄλφα. Δικαίωμα ανάγνωσης της ιστορίας και των χαρτών»

Η Emily γύρισε και με κοίταξε. Η ένταση στο πρόσωπό της λύθηκε, δίνοντας τη θέση της σε μια ανάγκη για εξομολόγηση. «Όσιε, δεν είμαι αυτό που νομίζεις. Δεν είμαι μία από "Εκείνους". Η φυλή μου, οι Εν-Κουμούμ, είναι οι άνθρωποι που άφησαν πίσω τους οι Ξένοι όταν ξέσπασε ο Μεγάλος Πόλεμος. Μας έχρισαν "Θεματοφύλακες του Χώρου" μέχρι να επιστρέψουν. Μας έδωσαν το Επίπεδο Άλφα—το δικαίωμα να θυμόμαστε την ιστορία, να βλέπουμε τους χάρτες, να ξέρουμε τι συνέβη όταν η φωτιά έπεσε από τον ουρανό. Αλλά ως εκεί. Δεν μας έδωσαν ποτέ την τεχνολογία, ούτε τη γνώση να την ελέγχουμε. Είμαστε οι βιβλιοθηκάριοι ενός κατεστραμμένου κόσμου».

Πλησίασε λίγο πιο κοντά στην κονσόλα. «Οι "Θεοί" μας διδάξαν τα απλά—πώς να ζούμε, πώς να καλλιεργούμε την Γη, να κτίζουμε τα σπίτια μας γύρω από την Ακρόπολη. Αλλά ο Πόλεμος τους πρόλαβε. Κανείς τους δεν περίμενε ότι θα χρησιμοποιούσαν το Μεγάλο Όπλο. Ο Τσούτσουρας στην Κρήτη... εκεί ήταν το σημείο συγκέντρωσης των Ηγεμόνων. Ένα σημείο διαφυγής προς τη Σελήνη σε περίπτωση ανάγκης. Έμεινε ημιτελές γιατί η καταστροφή ήταν ταχύτερη από τον σχεδιασμό τους».

Με κοίταξε στα μάτια, και αυτή τη φορά υπήρχε μια παράκληση στο βλέμμα της. «Όσιε, σε παρακαλώ. Άνοιξε ξανά το δωμάτιο με τους χάρτες. Εγώ δεν έχω το δικαίωμα να το κάνω—το σύστημα δεν αναγνωρίζει το χέρι μου για να ξεκλειδώσει την πύλη. Αλλά αν το ανοίξεις εσύ, εγώ μπορώ να χειριστώ την απεικόνιση. Μπορώ να σου δείξω την Ιστορία που είναι κλειδωμένη στο Επίπεδο Άλφα. Πρέπει να δεις τι απέγινε το σημείο διαφυγής».

— «Και ο Στρατηγός;» ρώτησα.

«Ο Στρατηγός ψάχνει για λάφυρα», είπε η Emily. —

— «Εμείς ψάχνουμε την έξοδο. Άνοιξε το δωμάτιο, Αντεπιμελητά. Είναι η μόνη μας ευκαιρία να καταλάβουμε γιατί το σκάφος μας δείχνει τον Τσούτσουρα ως μια ανοιχτή πληγή στον χάρτη».

Έβαλα το χέρι μου στην κονσόλα.

«Άνοιξε τὸν τῶν πινάκων οἶκον.»⁵⁷

Το δάπεδο δονήθηκε. Το κρυφό διαμέρισμα άρχισε να αναδιπλώνεται ξανά, προσκαλώντας μας σε μια αλήθεια που οι Εν-Κουμούμ φύλαγαν στην άμμο για χιλιάδες χρόνια.

Στάθηκα μπροστά της, εμποδίζοντας την πρόσβαση προς το πίσω μέρος του σκάφους. Η ατμόσφαιρα ήταν ηλεκτρισμένη.

— «Emily, πριν κάνουμε έστω και ένα βήμα προς το δωμάτιο των χαρτών, θέλω απαντήσεις. Πώς γνωρίζεις αυτές τις λεπτομέρειες; Η σκαπάνη του Dr. Noah έφτασε εδώ μόλις πριν λίγες μέρες. Εσύ πώς ξέρεις τον χειρισμό; Γιατί το σκάφος υποκλίνεται στο δικό σου "Επίπεδο Άλφα" ενώ του άλλους τους βλέπει σαν εισβολείς;»

Η Emily πήρε μια βαθιά ανάσα. Το βλέμμα της χάθηκε για μια στιγμή στις γραμμές του ολογράμματος.

— «Η φυλή μου, Όσιε, δεν διάβασε ποτέ την ιστορία σε βιβλία. Τη ζήσαμε στην ανάσα μας», ξεκίνησε, και η φωνή της είχε μια απόκοσμη ηχώ. «Οι "Θεοί" δεν είχαν μόνο αυτό το σκάφος. Εκεί πέρα, στους λόφους που βλέπεις τους Εν-Κουμούμ να στέκονται, υπάρχει ένα άλλο κτίσμα. Ένα παρατηρητήριο, ένας χώρος

---

⁵⁷ Άνοιξε το δωμάτιο των χαρτών.

που κάποτε έσφυζε από ζωή, και στην κορυφή του κρύβει το κέντρο διαχείρισης των πτήσεων. Σήμερα είναι ένας λόφος από άμμο, αλλά η μνήμη του είναι ζωντανή».

Έκανε μια παύση, σαν να ανακαλούσε εικόνες που δεν της ανήκαν.

— «Για χιλιάδες χρόνια η περιοχή ήταν νεκρή. Η "καμένη ανάσα" που έπεσε από τον ουρανό, αυτό που λέμε ραδιενέργεια, έλιωσε την πέτρα και δηλητηρίασε το χώμα. Αλλά ο αρχηγός της φυλής μου, γενιές πίσω, κρατούσε ένα ιερό κειμήλιο: ένα παλιό τομάρι κασίκας. Πάνω του ήταν χαραγμένα τα σημεία της Ακρόπολης, τα κτήρια του Ηγεμόνα και η είσοδος του λόφου. Οι Ξένοι είχαν πει στους προγόνους μου πόσα φεγγάρια έπρεπε να μετρήσουν πριν επιστρέψουν. Όταν ο χρόνος συμπληρώθηκε, σκάψαμε και βρήκαμε την πάνω είσοδο του κτηρίου στον λόφο».

Πλησίασε ένα βήμα, και η φωνή της χαμήλωσε σε ψίθυρο.

— «Εδώ, στην κοιλάδα, η κατάρα ήταν πιο δυνατή. Όποιος τολμούσε να σκάψει, πέθαινε μέσα σε λίγους μήνες με το σώμα του να λιώνει από μέσα. Έτσι, το μέρος εγκαταλείφθηκε στη λήθη. Μόνο το κτήριο στον λόφο παρέμεινε ο δικός μας ναός. Εκεί μάθαμε να αγγίζουμε το φως. Εκεί το Επίπεδο Άλφα πέρασε από πατέρα σε γιο, από φύλακα σε φύλακα. Κάθε χρόνο, στη γιορτή που εσείς οι ξένοι ονομάζετε "Ημέρα της Θλιμμένης Άμμου", κάνουμε την τελετή της Μνήμης. Δεν είναι γιορτή. Είναι η προπόνηση για την ημέρα που το "Σιδερένιο Πουλί" θα ζητούσε ξανά το Χέρι και τη Μνήμη».

Με κοίταξε στα μάτια με μια ένταση που με έκανε να νιώσω ασήμαντος.

— «Το σκάφος με αναγνωρίζει γιατί το αίμα μου κουβαλάει τον κώδικα της αναμονής. Εγώ ξέρω πού είναι οι διακόπτες, αλλά εσύ είσαι ο μόνος που μπορείς να γυρίσεις το κλειδί. Είμαστε δύο μισά ενός αρχαίου μηχανισμού που μόλις τώρα κούμπωσε. Θα ανοίξεις την πόρτα ή θα αφήσεις την ιστορία να ξαναγραφτεί;»

Η ατμόσφαιρα μέσα στην καμπίνα είχε πλέον μεταβληθεί. Το μέταλλο έμοιαζε να αναπνέει μαζί μας, και η Emily, λουσμένη στο απόκοσμο φως των οθονών, έμοιαζε λιγότερο με συνάδελφο και περισσότερο με πύλη προς έναν χαμένο χρόνο.

Με κοίταξε επίμονα, με το χέρι της να αιωρείται πάνω από την κεντρική κονσόλα. «Θα ανοίξεις την πόρτα ή θα αφήσεις την ιστορία να ξαναγραφτεί από εκείνους που δεν την έζησαν;»

Δεν απάντησα με λόγια. Ακούμπησα την παλάμη μου στο κεντρικό ανάγλυφο. Το σκάφος αναστέναξε και το δωμάτιο των χαρτών ξεκλείδωσε με έναν υπόκωφο ήχο. Το φως που ξεπήδησε από το δάπεδο ήταν ψυχρό, γαλάζιο, γεμάτο σωματίδια που έμοιαζαν με ηλεκτρική σκόνη.

Το χέρι της Emily πέρασε μέσα από μια φωτεινή σφαίρα που αναπαριστούσε τη Μεσοποταμία, διαλύοντας τα ολογραφικά σύννεφα. «Εδώ ήταν η Εριντού, η πρώτη πόλη των Ξένων», είπε με φωνή που έτρεμε ελαφρά. «Και εκεί, η Ουρούκ. Αυτά δεν ήταν απλά οικισμοί. Ήταν κόμβοι ενός δικτύου που ένωνε τη Γη με τους Ουρανούς». Καθώς μιλούσε, ο χάρτης άρχισε να αλλάζει χρώμα.

Το γαλήνιο γαλάζιο έδωσε τη θέση του σε ένα νοσηρό πορτοκαλί. Πύρινες γραμμές άρχισαν να τέμνουν τις πόλεις, σαν φλέβες που αιμορραγούν φως.

— «Ο Μεγάλος Πόλεμος δεν ξεκίνησε από τους ανθρώπους. Ήταν η σύγκρουση των ίδιων των Θεών», συνέχισε, και το πρόσωπό της σκοτεινίασε. — «Οι Ηγεμόνες χωρίστηκαν. Η "Καμένη Ανάσα" που σου περιέγραφα δεν ήταν αλληγορία. Ήταν τα όπλα τους. Όταν οι Ξένοι αποφάσισαν να λύσουν τις διαφορές τους, ο ουρανός μαύρισε για γενιές. Οι χάρτες που βλέπεις εδώ, στο Επίπεδο Άλφα, δείχνουν μόνο τις τοποθεσίες των καταφυγίων και των σταθμών διαφυγής, όπως ο Τσούτσουρας».

Σημείωσε με το δάχτυλό της τρία σημεία που άναψαν με έντονο βιολετί φως. «Αυτά είναι τα "Μάτια των Θεών". Σταθμοί που ακόμα εκπέμπουν σήμα, περιμένοντας μια εντολή που δεν ήρθε ποτέ. Αλλά η πλήρης ιστορία, το γιατί και το πώς της τελικής πτώσης, είναι κλειδωμένα. Μόνο ο Αρχηγός της φυλής μου, ο Φύλακας των Εν-Κουμούμ, έχει το δικαίωμα να "ξεκλειδώσει" τις οθόνες της Ιστορίας. Αυτός κρατάει το κλειδί της μνήμης που το σκάφος αρνείται να μου δώσει».

Την κοίταξα, νιώθοντας το βάρος της ευθύνης να με πιέζει. — «Θέλω να γνωρίσω τον Αρχηγό», είπα σταθερά. «Έχω ήδη "ξεθάψει" την ιστορία των Ξένων μέσα από αυτό το σκάφος, αλλά είναι μια ιστορία χωρίς ψυχή. Θέλω να μάθω πώς ξεκίνησαν όλα. Ποια είναι τα θέματα που φυλάει η φυλή σου και ποιες οι προσδοκίες σας από αυτό το "Σιδερένιο Πουλί"».

Η Emily γύρισε και με κοίταξε. Το βλέμμα της ήταν παλιό, σαν την άμμο έξω από το υπόστεγο.

— «Πρέπει να έρθεις μαζί μου στο χωριό. Πριν η δύση του ηλίου σβήσει τις σκιές στους λόφους, ο Αρχηγός θα σε περιμένει στο κτίριο πέρα στον λόφο. Εκεί, θα γίνει η Τελετή της Μνήμης. Είναι η ευκαιρία μας να ξεθάψουμε την ιστορία των Ξένων από την άμμο της λήθης».

— «Τι πρέπει να κρατάω μαζί μου, Emily;» ρώτησα, προσπαθώντας να επαναφέρω έναν τόνο πραγματικότητας. «Δεν νομίζω ότι ο Αρχηγός των Εν-Κουμούμ ενδιαφέρεται για τα δολάρια του ΟΗΕ ή τις κονσέρβες του στρατού».

«Ο σεβασμός κερδίζεται με τη χειρονομία, όχι με την αξία»

απάντησε εκείνη, δίνοντάς μου οδηγίες που έμοιαζαν να έρχονται από άλλη εποχή. «Θα χρειαστούμε δώρα που συμβολίζουν την ερημική φιλοξενία και τη γλυκύτητα της επιστροφής.

Χουρμάδες και εκλεκτά γλυκά. Είναι η γλώσσα της ειρήνης στην έρημο, η καρποφορία που επιβιώνει στην ξηρασία. Πράσινο τσάι και καφέ – το τελετουργικό της προετοιμασίας τους είναι ο χρόνος που δίνεις στον άλλον για να σε εμπιστευτεί. Κι ένα κομμάτι ύφασμα, λευκό ή γαλάζιο, για να θυμίζει τον ουρανό που κάποτε ήταν καθαρός».

Με πλησίασε τόσο κοντά που ένιωθα την έντασή της.

— «Και θυμήσου: Όταν σου προσφέρουν καφέ, δέξου τον με το δεξί χέρι.

Μην κοιτάξεις τον Αρχηγό επίμονα στα μάτια στην αρχή. Η σοφία του είναι παλιά και οι Εν-Κουμούμ θεωρούν το βλέμμα εισβολή.

Και πάνω απ' όλα, μην αρνηθείς τίποτα. Στο χωριό τους, είσαι ο "Απεσταλμένος του Σιδερένιου Πουλιού". Η τιμή που θα σου δείξουν είναι η τιμή που

επιφυλάσσουν για τους ίδιους τους Θεούς τους».

Χαμογέλασα ελαφρά, σκεπτόμενος την αντίδραση του Στρατηγού αν με έβλεπε να φορτώνομαι χουρμάδες και υφάσματα. «Θα είναι η πρώτη φορά που μια διπλωματική αποστολή θα βασίζεται στη ζάχαρη και το τσάι αντί για τα πυρηνικά πρωτόκολλα. Ας ελπίσουμε ότι ο Αρχηγός προτιμά το τσάι του γλυκό».

Η έξοδος από το σκάφος ήταν σαν επιστροφή στην πραγματικότητα, αν μπορείς να αποκαλέσεις «πραγματικότητα» μια στρατιωτική βάση χτισμένη πάνω σε ερείπια χιλιάδων ετών. Ο Στρατηγός στεκόταν στη βάση της ράμπας, με τα χέρια στη μέση, περιμένοντας την αναφορά της «εκπαιδευτικής πτήσης».

— «Λοιπόν, Όσιε;» βρυχήθηκε ο Στρατηγός. «Πώς πήγε η... ευθυγράμμιση; Μάθαμε τίποτα καινούργιο ή απλώς κοιτούσατε τα λαμπάκια να αναβοσβήνουν;»

— «Στρατηγέ», είπα με το πιο σοβαρό μου ύφος, «το σκάφος απαιτεί μια πολύ εξειδικευμένη μορφή... βιο-ενεργειακής προσφοράς για να ξεκλειδώσει το επόμενο επίπεδο του χάρτη».

Ο Στρατηγός σούφρωσε τα φρύδια. «Μίλα ελληνικά, Αντεπιμελητά. Τι χρειαζόμαστε; Καύσιμα; Κρυογονικά υγρά;»

— «Χουρμάδες», απάντησα ξερά. «Περίπου δέκα κιλά. Εκλεκτούς. Και το καλύτερο λευκό σεντόνι που διαθέτει η εφοδιαστική αλυσίδα της βάσης. Κατά προτίμηση ασιδέρωτο».

Επικράτησε σιωπή. Ο Dr. Noah, που περνούσε από δίπλα, σταμάτησε απότομα. Ο Στρατηγός με κοίταξε σαν να είχα μόλις ανακοινώσει ότι το σκάφος λειτουργεί με χυμό πορτοκάλι.

— «Χουρμάδες;» επανέλαβε αργά. «Θέλεις να μου πεις ότι η πιο προηγμένη τεχνολογία στο γνωστό σύμπαν, η "Απήδαλος Ναυς", χρειάζεται αποξηραμένα φρούτα για να δουλέψει; Και το σεντόνι; Τι θα το κάνουμε; Θα της φτιάξουμε φάντασμα για το Halloween;»

— «Είναι για τη διπλωματική επαφή με τους Εν-Κουμούμ, Στρατηγέ», παρενέβη η Emily με μια φωνή που δεν σήκωνε αντίρρηση. «Ο Όσιος κι εγώ θα τους επισκεφθούμε στο κτίριο του λόφου. Αν θέλετε να συνεχίσουμε να σκάβουμε εδώ χωρίς να ξυπνήσουμε με ένα σπιλέτο στο λαιμό, προτείνω να εγκρίνετε το αίτημα».

Ο Στρατηγός έτριψε το μέτωπό του. «Χουρμάδες και σεντόνια... Αν μάθουν στο Πεντάγωνο ότι ξοδεύω τον προϋπολογισμό της NASA σε μπακάλικα της ερήμου, θα με στείλουν να φυλάω παγόβουνα στην Ανταρκτική. Bill! Φέρε στον Αντεπιμελητή ό,τι ζήτησε. Και βρες και λίγο καλό τσάι, μην πάμε σαν γυφτάκια».

Καθώς ο ήλιος άρχισε να βουτά προς τον ορίζοντα, βάφοντας την άμμο με το χρώμα του σκουριασμένου αίματος, ανηφορίσαμε προς τον λόφο. Το κτίριο που περιέγραψε η Emily άρχισε να αναδύεται μέσα από τη σκόνη. Δεν ήταν απλώς ένας λόφος. Ήταν μια γεωμετρική έξαρση, μια πυραμιδοειδής δομή που η άμμος είχε προσπαθήσει μάταια να καταπιεί.

Στην κορυφή του, οι φιγούρες των Εν-Κουμούμ μας περίμεναν. Ήταν δεκάδες. Καθώς πλησιάζαμε, ένας χαμηλόφωνος, ρυθμικός ήχος άρχισε να δονεί τον αέρα. Δεν ήταν τραγούδι. Ήταν μια διαδοχή από συριστικά σύμφωνα και απότομες παύσεις.

Ένωσα μια δόνηση στην τσέπη μου. Το φορητό τερματικό που είχα συνδεδεμένο με το σκάφος άναψε μόνο του.

— «**Αναγνώρισις φωνητικού κώδικος**», έγραψε η οθόνη. «**Διάλεκτος προετοιμασίας πτήσεως.**

Στάδιο: Έκκινήσις κινητήρων».

«Ακούνε τον κώδικα εδώ και χιλιάδες χρόνια», ψιθύρισε η Emily, «χωρίς να έχουν πια σκάφος να πετάξουν. Το έχουν μετατρέψει σε προσευχή».

Μας οδήγησαν στο εσωτερικό μιας αίθουσας όπου η οροφή είχε καταρρεύσει, αφήνοντας το φως του δειλινού να πέφτει πάνω σε έναν άνθρωπο που καθόταν σε έναν πέτρινο θρόνο, ενσωματωμένο στον τοίχο.

Αν η έρημος είχε πρόσωπο, θα ήταν το δικό του. Το δέρμα του ήταν μια χαρτογράφηση από ρυτίδες, βαθιές σαν τα φαράγγια του Τσούτσουρα. Τα μάτια του, όμως, ήταν δύο μαύρες τρύπες που έμοιαζαν να απορροφούν το φως του δωματίου. Φορούσε ένα *bisht* τόσο παλιό που το ύφασμά του έμοιαζε πλέον με περγαμηνή.

Άφησα τα δώρα μπροστά του, ακολουθώντας τις οδηγίες της Emily. Το λευκό ύφασμα, τους χουρμάδες, το τσάι. Δέχτηκα τον καφέ που μου πρόσφερε ένας νεότερος άντρας με το δεξί χέρι, κρατώντας το βλέμμα μου χαμηλά, στις πλάκες του δαπέδου που έφεραν τα ίδια ανάγλυφα τρίγωνα με την πόρτα του σκάφους.

Ο Αρχηγός πήρε έναν χουρμά, τον κοίταξε για λίγο και μετά τον άφησε πίσω στο δίσκο. Μίλησε με μια φωνή που ακουγόταν σαν πέτρες που τρίβονται μεταξύ τους.

— «Ήρθες από την κοιλιά του Πουλιού, Αντεπιμελητά», είπε, και η χρήση του τίτλου μου στα ελληνικά με έκανε να ανατριχιάσω. «Η Emily λέει πως το Χέρι σου ξύπνησε τη Μνήμη. Αλλά η Μνήμη είναι επικίνδυνο πράγμα όταν δεν ξέρεις πώς να τη σβήσεις».

Με κοίταξε επιτέλους στα μάτια. — «Θέλεις να μάθεις γιατί οι Θεοί έκαψαν τον κόσμο; Θέλεις να δεις την Ιστορία; Πρόσεξε... γιατί αν οι οθόνες ανοίξουν, δεν θα μπορείς πια να προσποιηθείς ότι είσαι ένας απλός επισκέπτης στην αυλή των νεκρών».

Σήκωσε το χέρι του και έδειξε προς έναν τοίχο που έμοιαζε συμπαγής. «Εκεί μέσα, η Ιστορία περιμένει. Αλλά για να την δεις, πρέπει να αφήσεις έξω τον Στρατηγό σου και τον φόβο σου. Είσαι έτοιμος να γίνεις ο μάρτυρας του τέλους;»

Οι οθόνες στο εσωτερικό του παρατηρητηρίου ζωντάνεψαν με έναν υπόκωφο ηλεκτρικό βόμβο, και το φως τους —ένα ψυχρό, διαπεραστικό ιώδες— έλουσε το πρόσωπο του Αρχηγού. Τα μάτια του, αντανakλώντας τις τρεμοπαίζουσες εικόνες, έμοιαζαν να κοιτούν μέσα από τους αιώνες.

«Δεν ήταν πάντα έτσι», ξεκίνησε ο Αρχηγός, και η φωνή του έμοιαζε να έρχεται από τα έγκατα της γης. «Στην αρχή, οι Ξένοι ήταν ενωμένοι κάτω από το βλέμμα του Μεγάλου Ανυ. Αλλά η ειρήνη των Θεών είναι εύθραυστη σαν το γυαλί στην καταιγίδα».

Οι οθόνες έδειξαν δύο μορφές που δέσποζαν πάνω από τις πόλεις. «Χωρίστηκαν σε δύο στρατόπεδα», συνέχισε. «Από τη μια, ο Enlil, ο Κύριος της Καταιγίδας. Αυτός που έβλεπε τους ανθρώπους — τους προγόνους μας— ως θόρυβο, ως ένα πείραμα

που ξέφυγε από τον έλεγχο και έπρεπε να σβηστεί για να επανέλθει η τάξη. Από την άλλη, ο Ενκι, ο Κύριος των Υδάτων και της Σοφίας. Αυτός που μας έδωσε την πνοή, τη γνώση και τη μνήμη. Ο Ενκι ήθελε να μας ανυψώσει. Ο Enlil ήθελε να μας υποτάξει».

Η εικόνα στην οθόνη άλλαξε. Είδαμε τους Ξένους να εγκαταλείπουν τις πόλεις τους —την Εριντού, τη Νιπούρ, τη Σουρουπάκ. «Η διένεξη έγινε πόλεμος. Οι Θεοί δεν πολεμούσαν με σπαθιά. Πολεμούσαν με τις δυνάμεις της ίδιας της δημιουργίας. Όταν οι Ηγεμόνες κατάλαβαν ότι κανείς δεν θα επικρατούσε, πήραν τη μοιραία απόφαση. Εγκατέλειψαν τις πόλεις τους και αποσύρθηκαν στα Σημεία Διαφυγής. Άλλοι προς τη Σελήνη, άλλοι προς τα αστέρια του Βορρά και άλλοι προς τον Νότο. Αλλά πριν φύγουν, άφησαν πίσω τους το "Δώρο της Συντέλειας"».

Ο Αρχηγός σήκωσε το χέρι του προς την οθόνη, εκεί όπου μια τρισδιάστατη αναπαράσταση μιας περιοχής που έμοιαζε με τη Χερσόνησο του Σινά και τα πεδία της Μεσοποταμίας άρχισε να φλέγεται.

«Δεν ήταν μια απλή έκρηξη. Ήταν επτά "Τρομερά Όπλα" που ενεργοποιήθηκαν ταυτόχρονα. Μια λάμψη πιο δυνατή από χίλιους ήλιους έσκισε τον ουρανό. Αυτό που εσείς οι σύγχρονοι θα λέγατε "ατομική φωτιά", οι πρόγονοί μου το ονόμασαν **"Καμένη Ανάσα"**. Οι πόλεις εξαερώθηκαν σε μια στιγμή. Τα βουνά έλιωσαν και έγιναν γυαλί. Η σκόνη που σηκώθηκε δεν ήταν χώμα, ήταν θάνατος που τον έπινες με τον αέρα».

— «Ο Enlil ήθελε να σβήσει κάθε ίχνος της δημιουργίας του αδερφού του», ψιθύρισε η Emily, με τα μάτια της δακρυσμένα από το φως. «Η έκρηξη δεν

κατέστρεψε μόνο τα κτίρια. Κατέστρεψε το μέλλον. Οι Θεοί έφυγαν μέσα από τη φωτιά, αφήνοντας εμάς, τους Εν-Κουμούμ, πίσω. Μας άφησαν να φυλάμε τα ερείπια και να περιμένουμε...»

— «Να περιμένετε τι;» ρώτησα, νιώθοντας την παλάμη μου να ιδρώνει πάνω στο τερματικό.

Ο Αρχηγός στράφηκε προς το μέρος μου. «Να περιμένουμε την ημέρα που η "Απήδαλος Ναυς" θα ξυπνούσε από έναν Επιμελητή που δεν θα είχε το μίσος του Enlil, ούτε την απελπισία του Enki. Αλλά πρόσεξε. Το Μεγάλο Όπλο δεν χάθηκε. Είναι κλειδωμένο στη μνήμη του σκάφους. Και ο Στρατηγός σου, έξω από αυτές τις πύλες, μυρίζει τη δύναμη όπως το όρνιο μυρίζει το αίμα».

Ξαφνικά, η οθόνη έδειξε ένα κόκκινο σήμα να αναβοσβήνει στον Τσούτσουρα. «Η έκρηξη εκείνης της ημέρας άφησε μια πληγή που δεν έκλεισε ποτέ», είπε ο Αρχηγός. «Ο Τσούτσουρας είναι το σημείο όπου το όπλο μπορεί να οπλιστεί ξανά. Ή να ακυρωθεί για πάντα. Η επιλογή, Επιμελητή, είναι πλέον δική σου. Αλλά η ομάδα του Στρατηγού μόλις πέρασε την πύλη του λόφου. Ο χρόνος της ιστορίας τελείωσε. Ο χρόνος του αίματος ξεκινά».

Το ιώδες φως από τις οθόνες άρχισε να τρεμοπαίζει ρυθμικά, συντονισμένο με έναν υπόκωφο ήχο που δεν έβγαινε από τα ηχεία, αλλά έμοιαζε να πηγάζει από τα ίδια μου τα οστά. Μέσα στην ιερή σιωπή του παρατηρητηρίου, ο χρόνος είχε σταματήσει. Ο Αρχηγός των Εν-Κουμούμ σηκώθηκε όρθιος, παραμερίζοντας το παλιό του *bisht*, και με πλησίασε με μια κίνηση που έφερε το βάρος χιλιετιών. Το χέρι του, στεγνό σαν απολιθωμένο ξύλο, άρπαξε τον καρπό μου.

— «Γιατί νομίζεις ότι η Ναυς σε αποκαλεί "Αντεπιμελητή", Όσιε;» ρώτησε, και η φωνή του ήταν τώρα ένας καθαρός ψίθυρος μέσα στο ημίφως. «Νομίζεις ότι οι Ξένοι άφησαν το σκάφος τους στον καθένα που έχει ένα περίεργο IQ;»

Γύρισε την παλάμη μου προς το φως της οθόνης. Εκεί, κάτω από το δέρμα, οι φλέβες μου άρχισαν να λάμπουν με ένα ασημένιο φως που ακολουθούσε το σχήμα του τριγώνου της πύλης. Η Emily, που στεκόταν δίπλα μου, έβγαλε μια κοφτή ανάσα.

— «Είναι η Σφραγίδα του Οίκου των Ηγεμόνων», ψιθύρισε, και η φωνή της ήταν γεμάτη δέος και έναν υπαινιγμό που με έκανε να ανατριχιάσω. «Δεν είναι απλό DNA. Είναι μια βιολογική υπογραφή, ένας "ζωντανός κώδικας" που μεταφέρεται από γενιά σε γενιά, κρυμμένος στο τμήμα εκείνο που οι επιστήμονές σας αποκαλούν "άχρηστο γονιδίωμα". Εσύ δεν βρήκες το σκάφος, Όσιε. Το σκάφος σε κάλεσε γιατί αναγνώρισε το αίμα του κυρίου του».

Ξαφνικά, η οθόνη της Ιστορίας μπροστά μας «έσπασε» σε χίλια κομμάτια και ανασυντέθηκε. Δεν έδειχνε πια το παρελθόν. Έδειχνε το **τώρα**.

Το ολόγραμμα εστίασε στην Κρήτη, αλλά αυτή τη φορά η εικόνα ήταν διαφορετική. Μέσα από τα στρώματα των βράχων του Τσούτσουρα, σαν να είχα αποκτήσει όραση που διαπερνούσε την ύλη, είδα την καρδιά του βουνού. Εκεί, μέσα σε έναν θόλο από μαύρο κρύσταλλο, αναπαυόταν το Μεγάλο Όπλο. Δεν έμοιαζε με βόμβα. Έμοιαζε με έναν τεράστιο, ακίνητο οφθαλμό που περίμενε ένα βλέφαρο να ανασηκωθεί.

— «Μόνο εσύ μπορείς να δεις την ακριβή τοποθεσία της "Πηγής"», είπε ο Αρχηγός, σφίγγοντας τον καρπό

μου. «Για όλους τους άλλους, ο Τσούτσουρας είναι απλώς βράχια και θρύλοι. Για εσένα, είναι ο προορισμός. Το σήμα που στείλαμε με την τελετή μόλις κλείδωσε πάνω στη δική σου σφραγίδα. Τώρα, η Ναυς ξέρει πού να σε πάει».

Κοίταξα την Emily. Το μυστήριο στα μάτια της είχε δώσει τη θέση του σε μια παγωμένη προσμονή.

— «Emily», ψιθύρισα, «αν αυτό που λέει ο Αρχηγός ισχύει, τότε δεν είμαι αυτό που νόμιζα. Και ο Τσούτσουρας... δεν είναι απλώς ένα σημείο στο χάρτη. Είναι η αρχή ή το τέλος;»

— «Είναι η επιστροφή, Όσιε», απάντησε εκείνη, και το χαμόγελό της ήταν γεμάτο υπαινιγμούς που ακόμα δεν μπορούσα να ερμηνεύσω.

Ο Αρχηγός άφησε τον καρπό μου και έδειξε προς το βάθος της αίθουσας, εκεί που μια βαριά πέτρινη πλάκα άρχισε να υποχωρεί χωρίς κανέναν ήχο, αποκαλύπτοντας μια κάθοδο που χανόταν στο απόλυτο σκοτάδι.

— «Αυτή η σήραγγα», είπε ο Αρχηγός, «δεν φτιάχτηκε για ανθρώπους. Οδηγεί απευθείας κάτω από το υπόστεγο, μέσα στην "κοιλιά" του Πουλιού. Είναι η οδός των Ηγεμόνων. Πρέπει να φύγετε τώρα, πριν η νύχτα φέρει μαζί της εκείνους που δεν πρέπει να δουν την πύλη ανοιχτή».

Κοίταξα το σκοτάδι της σήραγγας και μετά τη σφραγίδα που έσβηνε αργά στο χέρι μου.

— «Φαίνεται πως το τσάι και οι χουρμάδες ήταν μόνο η αρχή της "φιλοξενίας"», είπα με μια δόση πικρού χιούμορ, προσπαθώντας να ελέγξω τον τρόπο μου. —

— «Πάμε Emily. Ας δούμε πόσο βαθιά φτάνει αυτή η λαγουδότρυπα των Θεών».

Η κάθοδος στη σήραγγα δεν έμοιαζε με καμία αρχαιολογική ανασκαφή που είχα δει στις αναφορές του Dr. Noah. Δεν υπήρχε μυρωδιά κλεισούρας ή σκόνης. Ο αέρας ήταν ιονισμένος, ψυχρός, και το σκοτάδι υποχωρούσε καθώς πλησιάζαμε, λες και οι τοίχοι έنيωθαν την παρουσία της σφραγίδας στο χέρι μου.

Καθώς κατεβαίναμε τα πέτρινα σκαλοπάτια, οι τοίχοι άρχισαν να εκπέμπουν ένα αμυδρό, φωσφορίζον φως. Η Emily κρατούσε την ανάσα της. Για εκείνη, οι τοίχοι ήταν γεμάτοι με ακατάληπτα σχήματα και γραμμές. Για μένα, όμως, οι γραμμές αυτές άρχισαν να αναδιατάσσονται, σχηματίζοντας λέξεις που ηχούσαν απευθείας μέσα στο μυαλό μου.

— «Emily, κοίτα...» ψιθύρισα, αγγίζοντας ένα ανάγλυφο που έμοιαζε με παλλόμενη φλέβα. «Δεν είναι απλά σχέδια. Είναι προειδοποιήσεις. Είναι το ημερολόγιο της καταστροφής».

Σταμάτησα μπροστά σε ένα μεγάλο πλαίσιο. Οι λέξεις έρρεαν σαν υγρό ασήμι. Άρχισα να διαβάζω δυνατά, και η φωνή μου ακούστηκε ξένη, πιο βαθιά:

«Όταν ο ουρανός έγινε χαλκός και η γη σίδηρο, οι Επτά που Κρίνουν εξαπέλυσαν τον Τρόμο. Η φλόγα έφαγε τη σάρκα πριν ο άνθρωπος προλάβει να φωνάξει το όνομά του. Οι πόλεις έγιναν στάχτη στον άνεμο και οι Θεοί έγιναν εξόριστοι στο ίδιο τους το σπίτι».

Η Emily με κοίταξε τρομαγμένη. «Πώς... πώς το κάνεις αυτό; Εγώ βλέπω μόνο γεωμετρικά σχήματα».

Συνέχισα να διαβάζω, νιώθοντας την ιστορία να με στοιχειώνει. Τα κείμενα μιλούσαν για τη δημιουργία μας όχι ως πράξη αγάπης, αλλά ως ανάγκη.

— «Εδώ λέει για τη δική μας αρχή, Emily: *"Οι Igigi επαναστάτησαν ενάντια στον μόχθο, και ο Enki έπλασε τον άνθρωπο από πηλό και το αίμα ενός σφαγιασμένου θεού, για να σηκώσει το φορτίο που οι αθάνατοι αρνήθηκαν"*. Αλλά μετά... ο χωρισμός: *"Ο Enlil σφράγισε τις πύλες του Ουρανού, αφήνοντας το Σκοτάδι να καταπιεί τους πιστούς του Enki. Η προδοσία γράφτηκε με φωτιά πάνω στην άμμο"*. Μας άφησαν πίσω ως θεματοφύλακες, όχι από τιμή, αλλά ως τους τελευταίους μάρτυρες μιας τάξης που κατέρρευε. Είμαστε οι συνεργάτες τους στη διατήρηση μιας ισορροπίας που οι ίδιοι έσπασαν».

Η σήραγγα κατέληξε απότομα σε μια μεταλλική επιφάνεια που αναγνώρισα αμέσως: το κάτω μέρος του σκάφους. Χωρίς να σκεφτώ, πίεσα τη σφραγίδα μου στο κέντρο. Ένα κυκλικό τμήμα του δαπέδου υποχώρησε και μια σκάλα μας ανέβασε απευθείας στο κέντρο της καμπίνας, ακριβώς πίσω από τις θέσεις του πληρώματος.

Το θέαμα που αντικρίσαμε ήταν τουλάχιστον κωμικό.

Ο Bill ήταν πεσμένος στα τέσσερα, προσπαθώντας να συνδέσει ένα καλώδιο σε μια εσοχή του τοίχου, ενώ ο Άρθουρ χτυπούσε μανιωδώς το tablet του, φωνάζοντας:

— «Σου λέω, Bill, το σήμα τους χάθηκε στο λόφο! Εξαφανίστηκαν! Μπορεί να τους απήγαγαν οι Εν-Κουμούμ ή να τους κατάπιε καμιά καταπακτή!»

— «Ή ίσως απλώς χρησιμοποιήσαμε την υπηρεσιακή είσοδο», είπα με την πιο ήρεμη φωνή μου.

Ο Bill έβγαλε μια κραυγή και χτύπησε το κεφάλι του στην κονσόλα. Ο Άρθουρ γύρισε απότομα, το tablet του παραλίγο να του πέσει από τα χέρια.

— «Όσιε! Emily! Από πού δια...ου ήρθατε; Η πόρτα είναι κλειδωμένη από μέσα με δέκα κωδικούς!» φώναξε ο Άρθουρ, κοιτάζοντας το δάπεδο που είχε ήδη κλείσει ερμητικά πίσω μας.

— «Άρθουρ, φίλε μου», είπα χαμογελώντας καθώς άφηνα πάνω στο κάθισμα τους εναπομείναντες χουρμάδες, «αν σου πω ότι ήρθαμε από το παρελθόν μέσα από μια τρύπα στο χρόνο, θα με πιστέψεις; Ή προτιμάς την εκδοχή ότι το σκάφος μας έκανε τηλεμεταφορά επειδή του άρεσαν οι χουρμάδες;»

— «Πλάκα μας κάνεις;» μουρμούρισε ο Bill, τρίβοντας το κεφάλι του. «Η Κρήτη εκπέμπει σήματα που τρελαίνουν τα όργανα και εσείς παίζετε κρυφτό».

— «Η Κρήτη δεν εκπέμπει σήματα κινδύνου», είπε η Emily σοβαρεύοντας απότομα. «Είναι πρόσκληση. Bill, Άρθουρ, αφήστε τα καλώδια. Έχουμε οκτώ ημέρες, αλλά φοβάμαι πως η πρώτη μας πτήση ξεκινάει σε οκτώ λεπτά».

Ένωσα το σκάφος να δονείται. Η σφραγίδα στο χέρι μου έκαιγε. Το σκάφος δεν περίμενε πια εντολές· ένωθε τον προορισμό.

Το ταξίδι από την αρχαία Ουρ προς τον Τσούτσουρα της Κρήτης δεν ήταν μια πτήση με την έννοια που γνωρίζουμε. Δεν υπήρχε η αίσθηση της επιτάχυνσης, αλλά μια βίαιη αναδίπλωση της πραγματικότητας.

Μόλις η σφραγίδα στο χέρι μου «κούμπωσε» με την κονσόλα, το σκάφος εξέπεμψε έναν χαμηλόσυχο ήχο που έκανε τα δόντια μου να τρίζουν. Έξω από τα κρυστάλλινα τοιχώματα, η έρημος της Μεσοποταμίας δεν απομακρύνθηκε. Απλώς έλιωσε.

— «Κρατηθείτε!» φώναξε ο Bill, αλλά η φωνή του ακούστηκε σαν να έρχεται από τον πάτο ενός

πηγαδιού.

Το σκάφος άρχισε να «διπλώνει» τον χώρο. Για μερικά δευτερόλεπτα, το φως στην καμπίνα έγινε λευκό, τόσο έντονο που οι αισθήσεις μας παρέλυσαν. Δεν πετούσαμε πάνω από τη Μεσόγειο. Περνούσαμε μέσα από αυτήν, σε μια διάσταση όπου η απόσταση ήταν μια περιττή λεπτομέρεια.

— «Αυτό δεν είναι κινητήρας», ψιθύρισε ο Άρθουρ, κοιτάζοντας τα όργανα που έδειχναν μηδενική βαρύτητα. «Είναι... γεωμετρική μετατόπιση».

Πριν προλάβω να πάρω δεύτερη ανάσα, το λευκό φως υποχώρησε. Το σκάφος σταθεροποιήθηκε με έναν απότομο μεταλλικό ήχο. Μπροστά μας, μέσα από το οπτικό πεδίο του σκάφους, δεν υπήρχε πια η κίτρινη σκόνη του Ιράκ. Υπήρχε το βαθύ μπλε του Νότιου Κρητικού πελάγους και οι άγριοι, απόκρημνοι όγκοι των Αστερουσίων. Είχαμε φτάσει στον Τσούτσουρα.

Το σκάφος άρχισε να κατεβαίνει με απίστευτη ακρίβεια προς μια συγκεκριμένη σχισμή του βουνού, η οποία άρχισε να ανοίγει σαν να μας αναγνώριζε. Η Emily πλησίασε το κρύσταλλο, το πρόσωπό της ήταν χλωμό.

— «Εδώ είναι», είπε. «Το σημείο που η Ιστορία σταμάτησε να αναπνέει. Ο Τσούτσουρας δεν είναι απλώς ένας προορισμός, Όσιε. Είναι η μήτρα του Μεγάλου Όπλου. Και το σκάφος σε έφερε εδώ γιατί η σφραγίδα σου είναι η μόνη που μπορεί να το κρατήσει κοιμισμένο... ή να το ξυπνήσει».

Κοίταξα το χέρι μου. Η ασημένια λάμψη δεν έσβηνε. Αντίθετα, τώρα παλλόταν σε πλήρη συγχρονισμό με έναν βόμβο που ερχόταν από τα έγκατα του Κρητικού

βουνού.

— «Bill, Άρθουρ», είπα με φωνή που δεν αναγνώριζα, «ετοιμαστείτε. Η ημέρα δεν θα αφορά την εξερεύνηση. Θα αφορά την επιβίωση. Γιατί αυτό που νιώθω εκεί κάτω... δεν είναι απλώς τεχνολογία. Είναι οργή χιλιάδων ετών».

Το σκάφος πέρασε το κατώφλι του βουνού και η σκοτεινή αγκαλιά του Τσουότσουρα μας κατάπιε, ενώ οι οθόνες του σκάφους άρχισαν να δείχνουν τις πρώτες θερμικές υπογραφές από κάτι που βρισκόταν θαμμένο βαθιά μέσα στους βράχους. Κάτι που μας περίμενε.

Το σκάφος σταμάτησε απότομα, αιωρούμενη πάνω από ένα βάραθρο στις απόκρημνες πλαγιές των Αστερουσίων. Σταθήκαμε μπροστά σε έναν κάθετο γκρεμό που έμοιαζε αδιαπέραστος.

— «Εδώ είναι», είπε η Emily. «Αλλά οι αιώνες φρόντισαν να το θάψουν καλά».

Ξαφνικά, η πλαγιά άρχισε να τρέμει. Τόνοι χώματος, βράχων και τοπικής βλάστησης άρχισαν να γκρεμίζονται στο κενό. Οι Ξένοι είχαν σχεδιάσει την είσοδο ψηλά, ώστε οι επικαλύψεις να πέφτουν στο βάραθρο χωρίς να φράζουν την πύλη. Μια τεράστια μεταλλική θύρα, κρυμμένη κάτω από το βουνό, άρχισε να υποχωρεί σιγά, αποκαλύπτοντας το εσωτερικό του θόλου. Το σκάφος γλίστρησε μέσα στο σκοτάδι.

Πανικοβλήθηκα, αλλά μια φωνή με σταμάτησε. Ήταν το σκάφος

«Εξαιρέσεως νόμος ένεργός», μετέδωσε το σκάφος.
**«Ἡ τῶν άκυρώτων μαρτύρων παρουσία έν τῶ
τοῦ ὄπλου οίκῳ τόν τοῦ γένους σωτηρίαν εἰς**

κίνδυνον καθίστησιν. Ἡ γὰρ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ γνῶσις τῆς διαφθορᾶς ἐστὶν ἐναυστήριον. Ὡς ἐπιμελητὰ, ἐν σιγῇ δεῖ τὴν βουλὴν ποιεῖσθαι, ἄνευ τῆς ἀνθρωπίνης φιλοδοξίας ἢ φόβου βάρους. Οἱ δὲ σοὶ ἑταῖροι ἀναρρώσονται οὐδὲν μεμνημένοι τοῦ νῦν κύκλου. Αὕτη γὰρ μόνη φυλακὴ ἦν παρέχειν αὐτοῖς δύνamai».⁵⁸

Κατεβήκαμε ἀπὸ το σκάφος και προχωρήσαμε προσεκτικὰ στο βάθος του ὑπόσκαφου ὑπόστεγου. Το περιβάλλον θύμιζε σκηνές ὅπου η τεχνολογία μοιάζει να ἔχει δική της βιολογία. Ἀριστερὰ μας, μια βαριά πόρτα ἀπὸ ὑγρὸ μέταλλο ἔμοιαζε να μας περιμένει. Τὴν ἀγγίξα με τὴ Σφραγίδα μου και εκείνη ἀνοίξε χωρὶς ἦχο.

Μέσα στην αἴθουσα, το εἶδαμε.

Το **Μεγάλο Ὅπλο** βρισκόταν στο κέντρο, κλεισμένο σε μια κάψουλα που ἀνάσαινε με ἓνα ἀπόκοσμο μπλε φως.

Μείναμε για μια στιγμή ἄφωνοι, κοιτάζοντας αὐτὸ το ἀντικείμενο μπροστὰ μας. Μας ἔκανε τρομερὴ ἐντύπωση πὼς ἓνα τόσο μικρὸ σε μέγεθος ἀντικείμενο μπορούσε να κρύβει μέσα του τὴ δύναμη να προκαλέσει μια τέτοια ολοκληρωτικὴ καταστροφή, να εξαερῶσει πόλεις και να ἀλλάξει τὴ μοῖρα

---

⁵⁸ «**Πρωτόκολλο Ἐξαιρέσεως σε λειτουργία**», μετέδωσε το σκάφος. «Ἡ παρουσία μη ἐξουσιοδοτημένων ἀτόμων στην Αἴθουσα του Ὅπλου θέτει σε κίνδυνο τὴν ἐπιβίωση του εἶδους. Ἡ γνώση τῆς ὑπαρξῆς του εἶναι ἡ θρυαλλίδα τῆς καταστροφῆς. Ἐπιμελητὴ, ἡ ἀπόφαση πρέπει να ληφθεῖ ἐν κρυπτό, μακριὰ ἀπὸ το βᾶρος τῆς ἀνθρώπινης φιλοδοξίας ἢ του φόβου. Οἱ σύντροφοί σου θα συνέλθουν χωρὶς καμία ἀνάμνηση ἀπὸ τα γεγονότα. Εἶναι ἡ μόνη προστασία που μπορῶ να τους προσφέρω».

ολόκληρων πολιτισμών.

Πλησιάσαμε μια κεντρική κονσόλα που αναδύθηκε από το δάπεδο. Μόλις τα χέρια μου πλησίασαν την επιφάνειά της, ολογραφικά σύμβολα σε έντονο πορτοκαλί χρώμα άρχισαν να αναβοσβήνουν, εκπέμποντας προειδοποιητικά μηνύματα.

Η Emily έκανε ένα βήμα πίσω, με το πρόσωπό της χλωμό και τα μάτια της γεμάτα τρόμο.

— «Σταμάτα!» ψιθύρισε με τρεμάμενη φωνή. «Μήπως το ενεργοποιήσαμε άθελά μας; Νιώθω τον αέρα να ηλεκτρίζεται... αν αυτό το πράγμα ξυπνήσει, δεν θα μείνει τίποτα από το νησί!»

— «Όχι», της είπα σταθερά, κρατώντας τα χέρια μου πάνω από τα σύμβολα. «Το όπλο είναι ανενεργό. Από τα μηνύματα στην οθόνη, έλα κοντά να δεις... ήταν έτοιμο να ενεργοποιηθεί από τότε που έφυγαν οι Ξένοι. Δεν εκτελεί εντολή, Emily. Περιμένει την εντολή για το τι να κάνει. Είναι ένας θάνατος σε αναμονή».

— «Και τι θα γίνει αν κάποιος άλλος το ανακαλύψει;» ρώτησε, κοιτάζοντας την κάψουλα. «Αν ο Στρατηγός ή κάποιος άλλος βρει αυτόν τον θόλο;»

— «**Τα μυστικά δεν μένουν πάντα μυστικά**»,

απάντησα, κοιτάζοντας το μπλε φως που αντανακλούσε στα μάτια της. «Και η ανθρωπότητα δεν είναι έτοιμη για τέτοια δύναμη.

Μόνο ό,τι δεν υπάρχει δεν μπορεί να βλάψει.

Πρέπει να το εξαφανίσουμε».

Το σήκωσα με μια κίνηση σχεδόν τρυφερή, νιώθοντας την απόκοσμη ειρωνεία να με πνίγει: κρατούσα στα χέρια μου τον όλεθρο των εθνών,

σφιγγοντάς τον αγκαλιά σαν νεογέννητο, λες και το βρέφος αυτό της τεχνολογικής ύβρεως χρειαζόταν τη δική μου προστασία για να μην αφανίσει, μέσα στον ύπνο του, ολόκληρο τον κόσμο.

Το σκάφος, υπακούοντας στο κάλεσμα του αίματος, αναδίπλωσε τον χωροχρόνο σαν ένα κομμάτι μετάξι. Μέσα σε έναν παλμό, η σκοτεινή αίθουσα του Τσούτσουρα έδωσε τη θέση της στο απόλυτο, παγωμένο κενό της Ζώνης των Αστεροειδών. Εκεί, στη σιωπηλή γειτονιά του νάνου πλανήτη Ceres, το Μεγάλο Όπλο αφέθηκε να παρασυρθεί ανάμεσα στα αρχαία συντρίμια του ηλιακού συστήματος.

Η πυροδότηση ήταν μια βουβή αποκάλυψη. Μια τυφλωτική, λευκή σχισμή άνοιξε στην καρδιά του σκότους, καταπίνοντας το όργανο του ολέθρου πριν προλάβει να αρθρώσει την τελευταία του πύρινη λέξη. Η έκρηξη, χαμένη μέσα στον κοσμικό θόρυβο και τις αέναες συγκρούσεις των μετεωριτών, δεν ήταν για τους γήινους επιστήμονες παρά μια ασήμαντη λάμψη στα τηλεσκόπια, ένας ακόμη ψίθυρος στο αχανές σύμπαν.

Πριν “προλάβει η σκόνη του αστεροειδούς να κατακαθίσει”, η πραγματικότητα γύρω μας στρεβλώθηκε ξανά. Με μια απότομη ανάσα, επιστρέψαμε στην υγρή ζέστη του Κρητικού θόλου λες και ο χρόνος είχε υποκλιθεί μπροστά στην ανάγκη μας να θάψουμε το παρελθόν για πάντα.

Ενώ το Μεγάλο Όπλο είχε γίνει αστρική σκόνη στη Ζώνη των Αστεροειδών, εμείς έπρεπε να στήσουμε μια παράσταση για «τα μάτια του κόσμου», όπως λέει και η παροιμία.

Μόλις το σκάφος μας επέστρεψε στον θόλο, η Emily

κι εγώ πήραμε τις θέσεις μας. Προσποιεθήκαμε ότι προσπαθούσαμε να συνεφέρουμε τον Bill και τον Άρθουρ, κουνώντας τους από τους ώμους με μια δόση υπερβολικής ανησυχίας.

— «Bill! Άρθουρ! Ξυπνήστε, μας πήρε ο ύπνος πάνω στο καθήκον!» φώναζα, ενώ η Emily έτριβε τους κροτάφους της σαν να είχε ημικρανία.

— «Τι... τι έγινε;» ψέλλισε ο Bill, κοιτάζοντας γύρω του χαμένος. «Γιατί νιώθω σαν να έφαγα κλωτσιά από μουλάρι;»

Για να τους απομακρύνουμε από το σκάφος, άρχισα να περιπλανιέμαι στους άδειους χώρους του υπόστεγου. Στο βάθος, εντοπίσαμε μια κυλινδρική κατασκευή που έμοιαζε με ασανσέρ.

— «Λοιπόν, ομάδα», είπα με δόση ειρωνείας, «αφού μέχρι τώρα δεν βρήκαμε τίποτα αξιόλογο εκτός από πονοκέφαλο, τι λέτε για μια βόλτα στα εσωτερικά; Μήπως βρούμε κανένα αρχαίο μίνι-μπαρ».

— «Όσιε, αν αυτό το πράγμα μας πάει στο κέντρο της Γης, θα σε κυνηγάω μέχρι την επόμενη χιλιετία», γκρίνιαξε ο Άρθουρ, αλλά μπήκε μέσα.

Το ασανσέρ μας κατέβασε αθόρυβα στο βάθος του βουνού. Εκεί, μια μακριά σήραγγα —ή έτσι μου έμοιαζε τουλάχιστον— μας οδήγησε σε μια νέα πόρτα. Μόλις την ανοίξαμε, δροσερός αέρας μας χτύπησε το πρόσωπο. Η πόρτα αυτή μας έβγαλε απευθείας στη βάση του βουνού, μέσα από μια σχισμή που από έξω φαινόταν σαν απλή ρωγμή στον βράχο.

Το βράδυ είχε προχωρήσει για τα καλά. Η ξαστεριά ήταν μαγευτική και τίποτα στον ορίζοντα δεν θύμιζε την τρομακτική έκρηξη του Μεγάλου Όπλου που είχε

συμβεί χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από την ατμόσφαιρά μας.

Η Emily δεν μπορούσε να κρύψει την ικανοποίησή της. Χαμογελούσε πονηρά, και μάλιστα όχι τόσο διακριτικά όσο θα έπρεπε.

— «Τι τρέχει με σένα, Emily;» ρώτησε ο Bill καχύποπτα. «Σχεδόν λάμπεις. Βρήκες κανέναν θησαυρό και δεν μας τον λες;»

Εκείνη κοίταξε τον ουρανό και απάντησε με μια δόση ρομαντισμού που τους άφησε όλους άφωνους — «Είναι ο ξάστερος ουρανός, Bill. Δεν νιώθεις πόσο ήρεμος είναι ο κόσμος όταν τα αστέρια μένουν στη θέση τους; Είναι μια νύχτα που σε κάνει να θέλεις να ευχαριστήσεις το σύμπαν που απλώς... υπάρχει».

Ο Άρθουρ με κοίταξε σαν να έλεγε «την έχασες κι αυτήν», αλλά εγώ απλώς έγνεψα.

Μισή ώρα περπάτημα κάτω από το φως του φεγγαριού μας έβγαλε στον οικισμό του Τσούτσουρα. Η μυρωδιά της αλμύρας και του τηγανητού ψαριού μας έφερε πίσω στην ανθρώπινη πραγματικότητα. Καθίσαμε στο ταβερνάκι, με το κύμα να σκάει σχεδόν κάτω από τα πόδια μας.

— «Μπύρες! Πολλές και παγωμένες!» διέταξε ο Bill μόλις κάθισε στην ξύλινη καρέκλα.

Όταν ήρθαν τα ποτήρια με τον αφρό να ξεχειλίζει, η δροσιά τους ήταν η καλύτερη επιβράβευση.

— «Στην υγεία μας», είπα, υψώνοντας το ποτήρι μου προς την Emily. «Για τα μυστικά που θάφτηκαν και για τον χρόνο που... φτιάχνεται».

— «Ακόμα δεν μπορώ να καταλάβω πώς χάσαμε μισή ώρα από τη ζωή μας εκεί πάνω», επέμεινε ο Άρθουρ, κοιτάζοντας το ρολόι του.

— «Να πας να το φτιάξεις όταν γυρίσουμε, Άρθουρ», του είπα κλείνοντας τη συζήτηση με ένα χαμόγελο. «Τώρα, πίνουμε».

Κοίταξα την Emily. Εκείνη μου έκλεισε το μάτι, πίνοντας μια γουλιά. Ξέραμε και οι δύο.

Αλλά για εκείνο το βράδυ, ήμασταν απλώς τέσσερις κουρασμένοι ταξιδιώτες.

Η ημέρα ανέτειλε με έναν ήλιο που έμοιαζε να απολογείται για την κάψα που θα ακολουθούσε. Το φως του έπεφτε πλάγια πάνω στο κτίριο «Τέντα», τη βάση των επιχειρήσεων. Ο Στρατηγός και ο Dr. Noah με περίμεναν σαν δικαστές σε αρχαίο δράμα.

Ο Στρατηγός στεκόταν με την πλάτη γυρισμένη, κοιτάζοντας τον ορίζοντα. Μόλις με είδε, ένα ειρωνικό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του.

— «Λοιπόν, Όσιε... οι μπύρες χθες βράδυ στον Τσούτσουρα ήταν τουλάχιστον δροσερές;» ρώτησε, και η φωνή του έσταζε μια υποψία που μπορούσες να την κόψεις με μαχαίρι. «Γιατί ο Bill και ο Άρθουρ μου περιέγραψαν ένα "μεγάλο τίποτα". Ένα πανάκριβο σκάφος που έκανε μια βόλτα μέχρι την Κρήτη για να κοιμηθούν οι μισοί επιβάτες και οι άλλοι μισοί να απολαύσουν τη θέα».

— «Στρατηγέ, η αρχαιολογία απαιτεί υπομονή και... σωστή θερμοκρασία», απάντησα με μια δόση απάθειας. «Όσο για το ταξίδι, οι συνεργάτες σας μάλλον βρέθηκαν στον λάθος τόπο τη λάθος στιγμή. Συμβαίνει και στους καλύτερους».

Ο Στρατηγός γύρισε και με κοίταξε στα μάτια. Το βλέμμα του έλεγε ότι ήξερε πως η Emily κι εγώ δεν πήγαμε για τουρισμό, αλλά η γραφειοκρατία του πολέμου τον έκαιγε περισσότερο.

— «Κρύβετε πράγματα. Το ξέρω, το ξέρεις, το ξέρει και η Emily που σας κοιτάζει από μακριά. Αλλά έχω σοβαρότερα θέματα να λύσω από το να κυνηγάω "παρατηρητές" που παίζουν κρυφτό με το χρόνο. Αν οι Εν-Κουμούμ δεν μας επιτεθούν σήμερα, θα θεωρήσω την επίσκεψή σας επιτυχημένη».

— «Καθησύχασα τον Φύλαρχο, Στρατηγέ», τον διέκοψα. «Τους εξήγησα ότι είμαστε μια απλή αρχαιολογική αποστολή και όχι μια απειλή για την ιερή τους άμμο. Φάνηκε να με πιστεύει... ή τουλάχιστον να με λυπάται».

Ο Dr. Noah, που μέχρι τότε κρατούσε σημειώσεις με νευρική όλη, παρενέβη σχεδόν έντρομος.

— «Μα! Πρέπει να οργανώσω τη δεύτερη ανασκαφή στο υπόστεγο του Τσουτσοουρα! Δεν μπορεί να είναι απλώς ένα "τίποτα"!»

— «Κοιτάξτε, Dr. Noah», είπα, προσπαθώντας να συγκρατήσω το γέλιο μου, «κατά την ταπεινή μου άποψη, δεν υπάρχει τίποτα το αξιόλογο εκεί κάτω. Βέβαια, εσείς ως ειδικός θα αποφανθείτε. Είναι ένα μεγάλο, άδαιο υπόστεγο με ένα ασανσέρ που θυμίζει κακοφτιαγμένο σκηνικό επιστημονικής φαντασίας. Μια χαρά έκθέμα μπορεί να γίνει για την ανάπτυξη του τουρισμού στην περιοχή. Φανταστείτε το: "Το Ασανσέρ των Θεών" με εισιτήριο δέκα ευρώ».

Ο Dr. Noah με κοίταξε σαν να είχα βεβηλώσει τον Παρθενώνα. — «Προσγειωθείτε στην πραγματικότητα!» φώναξε. «Πώς θα εξηγήσουμε στο Κόσμο την όλη κατασκευή; Το ασανσέρ; Την τεχνολογία που δεν μοιάζει με τίποτα ανθρώπινο;»

— «Μην ανησυχείτε για τις εξηγήσεις, Dr. Noah», είπε ο Στρατηγός παρεμβαίνοντας με έναν ξερό τόνο. «Οι αναφορές που θα φύγουν από εδώ θα έχουν τόσες κόκκινες σφραγίδες που κανείς δεν θα τολμήσει να τις διαβάσει, πόσο μάλλον να τις καταλάβει. Το "τίποτα" του Όσιου θα γίνει το επίσημο "τίποτα" του κράτους».

Ο Bill και ο Άρθουρ πέρασαν από δίπλα μας,

αποφεύγοντας να με κοιτάξουν στα μάτια. Το κοινό μυστικό πλανιόταν γύρω. Όλοι ήξεραν ότι χθες βράδυ η Emily κι εγώ «κλέψαμε» τη λογική και την πραγματικότητα, και ότι το σκάφος δεν έκανε απλώς μια βόλτα.

Αλλά όσο υπήρχαν παγωμένες μύρες και κόκκινες σφραγίδες, η αλήθεια μπορούσε να περιμένει.

— «Πάμε να ετοιμαστούμε, Dr. Noah», είπα χτυπώντας τον στον ώμο. «Έχουμε έναν κόσμο να εξερευνήσουμε...

Οι φωνές που ξέσπασαν από τη μεριά της ράμπας έσκισαν την πρωινή γαλήνη σαν κοφτερό λεπίδι. Δεν ήταν κραυγές ενθουσιασμού, αλλά ο αρχέγονος ήχος του πανικού. Αλάφρονες οι εργάτες έτρεχαν προς όλες τις κατευθύνσεις, σκοντάφτοντας πάνω σε καλώδια και εργαλεία, λες και τους κυνηγούσε ο ίδιος ο θάνατος.

Πρώτος εισέβαλε στην «Τέντα» ο Peter, με το πρόσωπο χλωμό σαν ασβέστη, ακολουθούμενος από τον Bill. Η έκφραση «κομμένη η ανάσα» ήταν πολύ φτωχή για να περιγράψει τον τρόπο στα μάτια τους.

— «Ελάτε... γρήγορα!» ψέλλισε ο Peter, στηριζόμενος στην κάσα της πόρτας. «Ένα... ένα από τα μικρά ρομποτάκια... τρελάθηκε! Έχει ήδη ξαπλώσει τέσσερις εργάτες και απειλεί να ανατιναχτεί!»

Τρέξαμε προς το υπόστεγο. Εκεί, ένα μικρό, τετράποδο ρομπότ εξερεύνησης, που μέχρι χθες έμοιαζε με ακίνδυνο παιχνίδι, είχε πάρει επιθετική στάση. Τα οπτικά του αισθητήρια παλλόταν με ένα ανησυχητικό κόκκινο χρώμα. Στο δάπεδο, τέσσερις

άντρες σφάδαζαν, χτυπημένοι προφανώς από ηλεκτρικό παλμό υψηλής τάσης.

Το ρομπότ, εκπέμποντας έναν μεταλλικό, τσιριχτό ήχο, επαναλάμβανε μια φράση που έκανε το αίμα μας να παγώσει. Φαίνεται πως η τεχνητή του νοημοσύνη είχε ενεργοποιήσει πρωτόκολλο που αποτρέπει την κλοπή τεχνολογίας από μη εξουσιοδοτημένους χρήστες.

Με μια φωνή που θύμιζε χαλασμένη γεννήτρια, ούρλιαζε:

«Όροι κρίσιμοι παραβεβασμένοι ηϋρηνται. Αυτόφθοράς ἄρχεται τάξις Ἄλφα. Μηδεὶς λαμβανέτω τὰ τῶν θεῶν. Ἡ ἀντίστροφος ἀρίθμησις ἤδη γίγνεται.»⁵⁹

— «Αν επιχειρήσουμε να το μετακινήσουμε έστω και ένα εκατοστό εκτός της περιοχής του, θα γίνει η περιοχή εδώ ένας νέος κρατήρας», ψιθύρισε ο Bill, που κρατούσε ακόμα το κεφάλι του από τον χθεσινό παλμό.

Ο Στρατηγός έβγαλε το όπλο του, αλλά τον σταμάτησα με μια κίνηση του χεριού. — «Στρατηγέ, οι σφαίρες θα επιταχύνουν μόνο το αναπόφευκτο. Αυτό το πράγμα δεν είναι δικό σας μηχανήμα. Είναι ένα "σκυλί" των Ξένων που μόλις ξύπνησε και διαπίστωσε ότι το περιτριγυρίζουν... ληστές».

Κοίταξα την Emily. Το βλέμμα της ήταν καρφωμένο στο ρομπότ. — «Όσιε, το Χέρι», μου είπε σιγανά. «Είναι ο μόνος τρόπος να του πεις ότι ο "ιδιοκτήτης"

---

⁵⁹ *Εντοπίστηκε Κρίσιμη Παραβίαση Ορίων. Έναρξη Διαδικασίας Αυτοκαταστροφής Άλφα. "Ας μην πάρει κανείς ό,τι ανήκει στους Θεούς." Η αντίστροφη μέτρηση ξεκίνησε!*

είναι εδώ».

— «Peter», είπα χωρίς να γυρίσω να τον κοιτάξω, «πες στους άντρες σου να κάνουν πίσω.

Το ρομποτάκι, ένας μηχανικός παλλόταν από μια εσωτερική, κόκκινη φωτιά, έτοιμο να μετατραπεί σε έναν ήλιο που θα κατάπινε τα πάντα.

Έκανα το πρώτο βήμα πάνω στη μεταλλική κατηφόρα. Ο Στρατηγός έτεινε το χέρι του για να με σταματήσει, αλλά το βλέμμα της Emily τον σταμάτησε. Προχώρησα αργά, με την παλάμη μου ανοιχτή. Η εξουσιοδότηση βρισκόταν ήδη εκεί, σιωπηλή, μέσα στις φλέβες μου.

Το ρομπότ έστρεψε τους αισθητήρες του πάνω μου. Ο μεταλλικός ήχος της αντίστροφης μέτρησης επιταχύνθηκε, δονώντας το δάπεδο της ράμπας.

— «Κάνε πίσω! Θα ανατιναχτεί!» ούρλιαξε ο Peter από την ασφάλεια μιας κολώνας.

Δεν απάντησα. Όταν έφτασα σε απόσταση αναπνοής, το ρομπότ ύψωσε μια μεταλλική άκρη, έτοιμο να εκτονώσει την ηλεκτρική του οργή. Τότε, απλώς άπλωσα το χέρι μου και ακούμπησα την κρύα επιφάνεια του κεφαλιού του.

Με την επαφή, το κόκκινο φως έσβησε ακαριαία. Η μηχανή άρθρωσε την αναμενόμενη αναφορά της.

Όπως συνέβαινε με κάθε επικοινωνία των Ξένων και των μηχανών τους, η φωνή ακούστηκε στην καθαρότερη μορφή των Αρχαίων Ελληνικών, τη μόνη γλώσσα που το σκάφος και τα παρελκόμενά του αναγνώριζαν ως έγκυρη:

«έπιπετραμμένη διοίκησης. Είς την είωθυϊαν

χρείαν επάνοδος.»⁶⁰

Το ρομποτάκι χαμήλωσε το σώμα του, αναδιπλώνοντας τα επιθετικά του εξαρτήματα. Ο Bill άφησε μια βαθιά ανάσα, ενώ ο Άρθουρ άρχισε να σημειώνει μανιωδώς, παρόλο που τα χέρια του έτρεμαν.

Ο Στρατηγός πλησίασε αργά, κοιτάζοντας το χέρι μου και μετά τη μηχανή.

— «Πάλι αυτή η γλώσσα...» μουρμούρισε, περισσότερο για τον εαυτό του. «Κάθε φορά που αυτά τα πράγματα αποφασίζουν να μιλήσουν, νιώθω σαν να διαβάζω την ιστορία του κόσμου».

— «Τώρα, αν δεν σας πειράζει, ας μαζέψουμε τους τραυματίες. Η "κανονική λειτουργία" επέστρεψε, αλλά η υπομονή της μηχανής έχει και αυτή τα όριά της».

Ο Peter με κοίταξε με ένα μείγμα μίσους και δέους.

— «Πώς το έκανες αυτό;»

— «Είμαι ο Διαχειριστής, Peter», απάντησα ειρωνικά. «Και ο Διαχειριστής δεν χρειάζεται ειδικά εφέ για να επιβάλει την τάξη στο σπίτι του.

Το έργο μας στον Τσούτσουρα είχε πλέον σφραγιστεί. Όχι με τσιμέντο. Με σιωπή.

Το υπόστεγο, το ασανσέρ και οι σιωπηλές μηχανές πέρασαν στα χέρια του Dr. Noah και του Στρατηγού — δύο άντρες που πίστευαν ακόμη πως ο χρόνος είναι ευθύγραμμος και η πραγματικότητα υπακούει σε πρωτόκολλα.

---

⁶⁰ Εξουσιοδοτημένη διαχείριση. Επαναφορά στην κανονική λειτουργία.

Θα έμεναν πίσω.

Να σκάβουν.

Να ταξινομούν.

Να αναζητούν απαντήσεις σε στρώματα χώματος που εμείς είχαμε ήδη προσπεράσει.

Κάποια μέρα ίσως καταλάβουν πως δεν σκάβουν το παρελθόν. Σκάβουν το μέλλον τους.

Ο Bill και ο Άρθουρ ξεφόρτωναν τα τελευταία κιβώτια με εκείνη τη βιασύνη ανθρώπων που θέλουν να τελειώσει κάτι πριν το καταλάβουν.

Με κοίταζαν περίεργα.

Όχι σαν να φεύγω.

Σαν να απομακρύνομαι από το είδος τους.

— «Λοιπόν, Όσιε», είπε ο Bill σκουπίζοντας το μέτωπό του, «μας αφήνεις με το “τίποτα” του Τσούτσουρα. Αν βρεις τίποτα εκεί πάνω, στείλε ταχυδρομική κάρτα. Χωρίς να μας εξαφανίσεις άλλα δευτερόλεπτα από το ρολόι».

Χαμογέλασα.

— «Το ρολόι σας θα χτυπάει κανονικά από εδώ και πέρα, Bill. Εμείς απλώς... δεν χρησιμοποιούμε πια το ίδιο καντράν.»

Ο Άρθουρ έδειξε το σκάφος που αιωρούνταν λίγα εκατοστά πάνω από τη ράμπα.

— «Αυτό το πράγμα δεν είναι μεταφορικό μέσο. Είναι πειρασμός.»

— «Και ο πειρασμός», απάντησα, «είναι απλώς η περιέργεια χωρίς ενοχές.»

Πίσω μας, ο Στρατηγός δεν μιλούσε.

Παρατηρούσε.

Ο Dr. Noah κρατούσε σημειώσεις.
Ακόμη.

Ίσως κάποτε καταλάβει πως υπάρχουν πράγματα που
δεν γράφονται — μόνο συμβαίνουν.

Στράφηκα στην Emilie.

Το φως του υπόστεγου έπεφτε πάνω της σαν να
δίσταζε κι αυτό να αποφασίσει με ποια πλευρά της
ιστορίας θα σταθεί.

— «Εδώ οι δρόμοι χωρίζουν, Emilie», της είπα ήρεμα.
«Στη Σελήνη μας περιμένει η παλιά ομάδα. Και οι
κατακρημνισμένες στοές. Δεν είναι απλώς σήραγγες.
Είναι... κάτι που έμεινε ανοιχτό.»

Έγνεψε ανεπαίσθητα.

— «Το διαστημόπλοιο των Γήινων έχει ήδη φύγει.
Είκοσι άνθρωποι, φορτωμένοι με ανταλλακτικά και
ψευδαισθήσεις ελέγχου. Θα κάνουν μέρες να
φτάσουν. Αν ο χρόνος αποφασίσει να συνεργαστεί.»

Έκανα ένα βήμα πιο κοντά.

— «Εμείς όμως έχουμε το Σκάφος. Με αυτό, η
Σελήνη δεν είναι ταξίδι. Είναι απόφαση. Λίγων
λεπτών.»

Την κοίταξα στα μάτια.

— «Θέλεις να συμμετέχεις στην αποκάλυψη νέων
κόσμων... ή προτιμάς να μείνεις εδώ, να σκάβεις
ιστορίες που άλλοι έγραψαν;»

Μια παύση.

Όχι δισταγμός.

Υπολογισμός.

Το χαμόγελό της δεν ήταν ενθουσιασμός. Ήταν

συμφωνία με κάτι βαθύτερο.

— «Πιστεύεις στ’ αλήθεια ότι θα σε άφηνα μόνο σου να ξεκλειδώσεις το άπειρο;» είπε ήρεμα. «Οι στοές δεν περιμένουν εξερευνητές. Περιμένουν μάρτυρες.»

Πλησίασε το σκάφος.

Άγγιξε το κρύσταλλο του σκάφους.

Η επιφάνεια αναρίγησε — σαν να αναγνώρισε όχι την ταυτότητά της... αλλά την πρόθεσή της.

— «Πάμε», είπε απλά. «Το σκάφος των Ξένων έχει κουραστεί να προσποιείται ότι ανήκει στο χώμα. Κι εγώ έχω κουραστεί να ακούω τον Peter να πιστεύει ότι όλα εξηγούνται.»

Γέλασα.

— «Δεν εξηγούνται;»

— «Εξηγούνται», απάντησε. «Απλώς όχι με τη σειρά που θα ήθελαν.»

Οι πόρτες έκλεισαν πίσω μας με έναν ήχο που δεν ήταν μηχανικός. Ήταν οριστικός.

Έξω, ο Στρατηγός και ο Noah κοιτούσαν τη ράμπα που άδειαζε.

Δεν μας αποχαιρετούσαν.

Μας κατέγραφαν.

Το σκάφος ανασηκώθηκε ελάχιστα ακόμη.

Και ύστερα...

δεν έφυγε.

Έραψε την απόσταση.

Κι εκείνη τη στιγμή, κάπου βαθιά μέσα μου, ήξερα ότι δεν αφήναμε απλώς τη Γη.

Αφήναμε πίσω μας κάτι που θα ζητούσε εκδίκηση αργότερα.

Το σκάφος των Ξένων δεν έκανε θόρυβο. Δεν είχε λόγο να κάνει.

Η τεχνολογία που δεν χρειάζεται να επιδειχθεί είναι πάντα η πιο επικίνδυνη.

Τη μία στιγμή ήμασταν στην άμμο της Ουρ, μέσα στο υπόστεγο που έκρυβε μυστικά παλαιότερα από την ίδια τη λέξη «ιστορία».

Την άλλη... ο ουρανός έγινε γαλάζιος.

Μετά γκρι.

Μετά μαύρος.

Και πριν προλάβει η σκέψη να συνειδητοποιήσει την απόσταση, το σκάφος άγγιξε το έδαφος του Υποστέγου 2 στη Σελήνη. Εκεί. Στο ίδιο. Εκεί που ο «Καθ'ομοίωσιν» είχε βρει τη λαμαρίνα που δεν ταίριαζε πουθενά και τελικά ταίριαζε παντού.

Η πόρτα άνοιξε μόνο όταν η εξωτερική ατμόσφαιρα το επέτρεψε.

Δεν ήταν φιλοξενία. Ήταν κανόνας.

Το ρόβερ περίμενε.

Χαμογέλασα.

Το λευκό κουμπί.

— «Μην το πατήσεις αν δεν είσαι σίγουρος ότι θες να επιστρέψεις», μου είχε πει τότε ο "Καθ'ομοίωσιν".

Το πάτησα.

Το ρόβερ γύρισε αυτόνομα προς τη βάση.

Και εγώ γύρισα προς το παρελθόν.

Η αεροστεγής πύλη της βάσης άνοιξε αργά.

Η Χλόη στάθηκε πρώτη στο άνοιγμα.

Δεν έτρεξε. Δεν φώναξε.

Με κοίταξε όπως κοιτάς κάποιον που δεν είσαι βέβαιος αν είναι ζωντανός ή απλώς πολύ καλό ολόγραμμα.

— «Άργησες», είπε τελικά.

— «Λεπτά ήταν», απάντησα. «Οι Γήινοι θα το έλεγαν θαύμα. Εμείς το λέμε μεταφορά».

Η Δανάη βγήκε από πίσω της, με τα χέρια σταυρωμένα.

— «Έφερεις προβλήματα ή λύσεις;»

— «Έφερα μια εξαίρεση», είπα και έκανα στην άκρη.

Η Emily στάθηκε δίπλα μου. Δεν φορούσε εκείνο το χαμόγελο του ενθουσιασμού της Γης. Εδώ ήταν αλλιώς. Παρατηρούσε. Υπολόγιζε. Αποφάσιζε.

Η Χλόη την κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω.

— «Πολιτικός; Επιστήμονας; Κατάσκοπος;»

Η Emily σήκωσε το φρύδι.

— «Ιστορικός. Και ίσως... μελλοντικός μπελάς σας.»

Η Δανάη γύρισε σε μένα.

— «Μίλα.»

Πήρα μια ανάσα. Όχι γιατί χρειαζόταν οξυγόνο. Αλλά γιατί χρειαζόταν ακρίβεια.

— «Η Emily έχει επίπεδο ασφαλείας Αλφα.»

Σιωπή.

Η Χλόη άλλαξε στάση.

Η Δανάη έκοψε το χαμόγελο.

— «Αλφα;» είπε χαμηλά. «Ξέρεις τι σημαίνει αυτό εδώ;»

— «Ξέρω τι ΔΕΝ σημαίνει», απάντησα. «Δεν είναι πλήρης πρόσβαση.»

Γύρισα προς την Emily.

— «Θα έχει πρόσβαση στους Χάρτες. Και στην Ιστορική Βιβλιοθήκη. Τίποτε πέρα από αυτό.»

Η Δανάη πλησίασε ένα βήμα.

— «Οι Χάρτες είναι τρισδιάστατοι. Δεν είναι απλά αρχεία. Είναι διαδρομές. Κόμβοι. Μνήμες.»

— «Το γνωρίζω», απάντησε ήρεμα η Emily. «Τους είδα μέσα στο σκάφος. Το δωμάτιο των χαρτών δεν είναι διακόσμηση. Είναι σύστημα πλοήγησης... και μνήμης.»

Η Χλόη με κοίταξε.

— «Την εμπιστεύεσαι;»

Χαμογέλασα ελαφρά.

— «Την ρώτησα αν θέλει να συμμετέχει στην αποκάλυψη των νέων κόσμων.»

Η Emily με κοίταξε.

— «Και του απάντησα ότι η περιέργεια είναι χειρότερη από τον φόβο.»

Η Δανάη σταύρωσε τα χέρια.

— «Αλφα σημαίνει περιορισμός. Αν αγγίξει ό,τι δεν πρέπει.»

— «Δεν θα το αγγίξω», είπε η Emily. «Αλλά θα ρωτήσω.»

Η Χλόη χαμογέλασε πρώτη.

— «Τότε καλωσήρθες στη Σελήνη.»

Και τώρα... θα τις ξανανοιγάμε.

Η Δανάη περπάτησε δίπλα μου.

— «Οι είκοσι που έφυγαν με το σκάφος;»

— «Θα επιστρέψουν με ανταλλακτικά. Προμήθειες. Και απαντήσεις.»

Η Χλόη κοίταξε την Emily.

— «Ξέρεις ότι εδώ δεν υπάρχουν μύθοι, έτσι; Μόνο δεδομένα.»

Η Emily χαμογέλασε.

Γύρισα προς τον εσωτερικό διάδρομο. Στο βάθος, πέρα από τα εργαστήρια και τις αποθήκες, μας περίμενε το επόμενο κεφάλαιο.

Οι Κατακρεμνισμένες Στοές.

Τώρα θα τις ξανανοίγαμε.

Η νέα εξερεύνηση ξεκίνησε με την Emily και μένα να διεκδικούμε το αυτονόητο δικαίωμα στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Το ταξίδι Γη-Σελήνη είχε αφήσει πάνω μας μια αίσθηση στατικού ηλεκτρισμού και τη σκόνη μιας βιασύνης που δεν μας ταίριαζε.

— «Αν δεν βάλω λίγο νερό στο πρόσωπό μου και δεν ισιώσω τη στολή μου, η επόμενη ανακάλυψη θα γίνει από έναν άνθρωπο που μοιάζει με τσαλακωμένο χάρτη», δήλωσα στον Στρατηγό.

— «Δύο ώρες, Όσιε. Μετά, η Σελήνη θα απαιτήσει την πλήρη προσοχή σου. Μην αργήσετε, γιατί η Emily φαίνεται έτοιμη να κοιμηθεί όρθια και θα την μπερδέψουμε με κανέναν σταλακτίτη», απάντησε εκείνος με ένα ελαφρύ μειδίαμα.

Όταν τελικά φτάσαμε στο σημείο συγκέντρωσης, η Emily σταμάτησε απότομα. Βρισκόμασταν μερικά μέτρα μετά την ήδη ανοιχτή πρώτη πόρτα.

— «Κοίτα», είπα δείχνοντας την οροφή. «Εδώ ήταν που ο “γήινος” πύραυλος αποφάσισε να κάνει μια τρύπα».

— «Τα ρομποτάκια έκαναν δουλειά χειρουργού», παρατήρησα, κοιτώντας το σημείο όπου η κατακρεμμισμένη στοά είχε αναγεννηθεί. «Δεν φαίνεται ούτε ουλή. Μόνο αυτό το φωτιστικό την προδίδει. Είναι πιο φωτεινό από τα άλλα, μια λάμψη που φωνάζει ότι είναι καινούργιο στη γειτονιά».

— «Τουλάχιστον κάτι σε αυτή τη βάση έχει την ειλικρίνεια να δείχνει την ηλικία του», συμπλήρωσε η Emily.

Προχωρήσαμε προς την ομάδα, ο Στρατηγός, οι δεκαέξι αντιπρόσωποι και η στρατιά των τεχνικών

είχαν στήσει ένα μικρό πηγαδάκι. Ανάμεσά τους, ο Peter έκανε επίδειξη των οργάνων του, φορτωμένος σαν αχθοφόρος τεχνολογίας.

— «Αυτό εδώ χαρτογραφεί, αυτό εδώ αποτυπώνει τον χώρο γύρο, ότι υπάρχει», έλεγε στον Peter στην Μαρί, η οποία τον κοιτούσε με μια έκφραση ανάμεσα στον θαυμασμό και την απόλυτη απορία.

— «Peter, αν φορτωθείς ένα ακόμα γκάτζετ, θα χρειαστούμε γερανό για να σε μετακινήσουμε», τον πείραξα περνώντας από δίπλα του.

— «Η γνώση είναι βάρος, Όσιε. Αλλά εσείς οι "κλειδοκράτορες" προτιμάτε την ευκολία του χεριού σας», ανταπάντησε εκείνος, χαϊδεύοντας μια από τις οθόνες του.

Στάθηκα μπροστά στην επόμενη πόρτα. Το κόκκινο τρίγωνο μέσα στο περίγραμμα «Χέρι» έμοιαζε με πρόκληση. Το άγγιξα. Η μεταμόρφωση σε πράσινο ήταν η μόνη άδεια που χρειαζόμασταν. Η πόρτα υποχώρησε και μια ριπή αέρα μας υποδέχτηκε με ορμή. Η μυρωδιά της αποστείρωσης του σταθμού των Ξένων εισέβαλε στα ρουθούνια μας, κουβαλώντας μαζί της την υπόκωφη γεύση μιας στάσιμης σκόνης που μετρούσε χιλιετίες.

— «Η πίεση διαμαρτύρεται», ανακοίνωσε ο ειδικός στις σήραγγες, βλέποντας την ανησυχία στα πρόσωπά μας. «Μετά από τόση απομόνωση, το άνοιγμα μιας θύρας προκαλεί μια μικρή θύελλα. Η φύση απλώς προσπαθεί να ισορροπήσει τον λογαριασμό».

— «Ετοιμαστείτε για περπάτημα.»

Παρακάτω βρήκαμε οχήματα μεταφοράς.

Επιβιβαστήκαμε σε τέσσερα οχήματα μεταφοράς. Η διαδρομή για το επόμενο χιλιόμετρο φάνταζε εύκολη, μέχρι που στα εκατό μέτρα το ένα όχημα αποφάσισε

να παραδώσει το πνεύμα του.

— «Η "αποθηκευμένη λύση" των Ξένων μάλλον έληξε», φώναξε ο Peter από το δικό του όχημα, καθώς έβλεπε τους επιβάτες του χαλασμένου οχήματος να αποβιβάζονται με το ζόρι.

— «Ελπίζω να έχετε κρατήσει τις δυνάμεις σας, γιατί η μοίρα αποφάσισε να σας προσφέρει μια δωρεάν ξενάγηση με τα πόδια!» τους φώναξα, προσπαθώντας να κρύψω το γεγονός ότι ένιωθα μια μικρή ενοχή που εγώ καθόμουν ακόμα αναπαυτικά.

— «Μην ανησυχείτε, θα γίνω ο προσωπικός σας οδηγός. Μόλις φτάσουμε, θα πατήσω το κουμπί της επιστροφής πιο γρήγορα και από το χέρι μου. Μέχρι τότε, δείτε το σαν μια ευκαιρία να μελετήσετε τα τοιχώματα... λένε ότι η σεληνιακή πέτρα είναι εξαιρετική για στοχασμό!»

Οι «πεζοπόροι» μας απάντησαν με μερικές χιουμοριστικές χειρονομίες, αλλά ήξεραν ότι το εννοούσα. Τα οχήματα συνέχισαν τη διαδρομή τους, αφήνοντας πίσω τους φίλους μας να μετρούν τα βήματά τους στη σιωπηλή σήραγγα.

Πίσω μας, τα ρομποτάκια επισκευής ακολουθούσαν αθόρυβα, με τις μικρές συστοιχίες φωτός τους να χορεύουν πάνω στα τοιχώματα, έτοιμα να διορθώσουν κάθε ατέλεια της διαδρομής. Ανά τακτά διαστήματα υπήρχαν πόρτες, όλες ανοικτές, που έμοιαζαν με φύλακες σε στάση αναμονής.

— «Πόρτες ασφαλείας που ξέχασαν να κλειδώσουν ή μας περιμένουν με τις αγκαλιές ανοικτές;» αναρωτήθηκε η Emily, παρατηρώντας τους μηχανισμούς.

— «Στη Σελήνη, η "ασφάλεια" είναι μια έννοια με

πολύ ελαστική ερμηνεία», απάντησε ο Στρατηγός.

Η διαδρομή μας ολοκληρώθηκε όταν τα οχήματα σταμάτησαν από μόνα τους, παρκάροντας με μια ακρίβεια που θα έκανε κάθε Γήινο οδηγό να ζηλέψει. Αποβιβαστήκαμε. Υπό την επίβλεψη του Στρατηγού. Με τάξη.

Πάτησα το λευκό κουμπί, δίνοντας εντολή στο όχημα να επιστρέψει για τους εναπομείναντες, αλλά εκείνο είχε άλλη γνώμη. Το φως αναβόσβηνε νωχελικά, σαν να με περιγελούσε, και μετά έσβηνε εντελώς.

— «Φαίνεται πως η σεληνιακή τεχνολογία έχει αρχές. Δεν μεταφέρει αέρα, μόνο επιβάτες», διαπίστωσα, καθώς επιβιβάστηκα ο ίδιος για να δοκιμάσω τις αντοχές του.

Το όχημα άρχισε αμέσως τις μανούβρες για να ξεπαρκάρει, επιβεβαιώνοντας τις υποψίες μου: ήθελε ζωντανό φορτίο για να κινηθεί. Πάτησα ξανά το πλήκτρο, το ακινητοποίησα και γύρισα προς τους δεκαέξι αντιπροσώπους, αναζητώντας έναν εθελοντή για τη διαδρομή της επιστροφής.

Το βλέμμα μου συνάντησε μια θάλασσα από ξαφνικές ενασχολήσεις με τα tablet και τα όργανα μέτρησης. Κανείς δεν ήθελε να χάσει ούτε δευτερόλεπτο από το νέο «κέρδος».

— «Μην σπρώχνεστε, ένας-ένας! Η αυτοθυσία σας με συγκινεί», είπα, αλλά η ειρωνεία μου πνίγηκε στην απόλυτη απροθυμία τους.

Τότε, ένας μικρόσωμος τεχνικός πετάχτηκε μπροστά, σπάζοντας την άβολη σιωπή.

— «Εγώ θα πάω», είπε με μια αποφασιστικότητα που δεν ταίριαζε στο ανάστημά του, κοιτώντας με νόημα τους υπόλοιπους. «Εξάλλου, οι θόλοι αυτοί είναι εδώ

χιλιάδες χρόνια. Μπορούν να περιμένουν άλλη μία ώρα μέχρι να ξεπαρκάρι η φιλοτιμία των συναδέλφων μου. Εμείς όμως έχουμε μια δουλειά να τελειώσουμε».

Λίγα μέτρα παρακάτω, μας περίμενε ο εξώστης.

— «Περίπου στα όρια που είχα υπολογίσει!» φώναξε ο Peter, με τον ενθουσιασμό του να αντηχεί στη σήραγγα.

Μας εξήγησε ότι όσο λείπαμε, τα εξωτερικά συνεργεία είχαν ανακαλύψει νέους θόλους στο μέγεθος γηπέδου, που ίσα που εξείχαν από την επιφάνεια. Τώρα, βρισκόμασταν ακριβώς κάτω από έναν τέτοιο θόλο. Το φως του ήλιου έμπαινε υπό γωνία, αλλά η κατασκευή το ανάγκαζε να πειθαρχήσει και να πέφτει κάθετα μέσα στο σιλό, μετατρέποντας το τεράστιο κενό σε ένα κλουβί από ακτίνες που έφταναν ως το άπειρο βάθος. Οι υπηρεσίες καθαρισμού είχαν κάνει θαύματα. Η γκριζα σκόνη είχε εξοριστεί, αφήνοντας τις επιφάνειες να γυαλίζουν με μια ενοχλητική τελειότητα.

— «Αν συνεχίσουν έτσι οι σκούπες, στο τέλος θα γυαλίσουν και τις σκέψεις μας», μουρμούρισε ο Peter, καθώς άφηνε το drone του να γλιστρήσει στο κενό.

— «Τουλάχιστον θα βλέπουμε καθαρά την καταστροφή μας», απάντησε ο Στρατηγός, κοιτώντας το όχημα που επέστρεφε για να παραλάβει τους πεζούς.

Ο Peter παρακολουθούσε την τρισδιάστατη οθόνη του. Τεχνολογία «δανεισμένη» από τη βάση των Ξένων, όπου η αποτύπωση του χώρου έπαιρνε μορφή.

— «Εκατό μέτρα διάμετρος και είκοσι όροφοι προς τα

κάτω», ανακοίνωσε, λες και μας πρόσφερε δροσερό νερό για να ξεδιψάσουμε την περιέργειά μας.

— «Μόνο είκοσι;», σχολίασε η Emily.

Η Μαρί στάθηκε δίπλα μου, με το βλέμμα καρφωμένο στα μπαλκόνια που ξετύλιγαν την κυκλική τους μοναξιά γύρω από το σιλό.

— «Πόρτες παντού», ψιθύρισε. «Πρόσκληση για να διαλέξουμε τον τρόπο που θα χαθούμε».

— «Ας ανοίξουμε μία, τότε», είπα με ένα χαμόγελο που ένωθα παράταιρο στο πρόσωπό μου. «Για την επιστήμη ή για την καθαρή περιέργεια;»

— «Είσαι το κλειδί, Όσιε», γέλασε εκείνη, αλλά τα μάτια της δεν συμμετείχαν στο αστείο. «Εσύ διαλέγεις αν θα μπούμε ως ένοικοι ή ως διαρρήκτες».

Πλησίασα την πρώτη θύρα. Τα γράμματα πάνω της, χαραγμένα με μια γεωμετρική, έμοιαζαν να με προκαλούν. Άπλωσα το «χέρι.» Τη διεπαφή που η βάση είχε πια αναγνωρίσει ως προέκταση του εαυτού μου. Η πόρτα υποχώρησε αθόρυβα.

Μπήκαμε σε ένα διαμέρισμα. Όχι μια στρατιωτική εγκατάσταση, όχι ένα εργαστήριο, αλλά μια κατοικία που περίμενε την ανάσα κάποιου. Τρία υπνοδωμάτια, κουζίνα με σκεύη που έλαμπαν κάτω από τον αδιόρατο φωτισμό, ένα λουτρό δίχως περιττές λεπτομέρειες.

— «Κάποιος έφτιαξε τα κρεβάτια με υπερβολική σπουδή», παρατήρησε ο Peter, ανοίγοντας μια ντουλάπα γεμάτη κλινοσκεπάσματα. «Είναι όλα τακτοποιημένα. Ύποπτα τακτοποιημένα».

— «Μοιάζει με σπίτι που σε περιμένει να επιστρέψεις, ενώ δεν έφυγες ποτέ», πρόσθεσε η Μαρί, αγγίζοντας

ένα μεταλλικό σκεύος στην κουζίνα.

— «Λείπει όμως το βασικό», σημείωσε ο Στρατηγός, που είχε ήδη ελέγξει τα ντουλάπια. «Δεν υπάρχει τίποτα που να τρώγεται».

— «Ίσως οι προηγούμενοι ένοικοι να τρέφονταν με αναμονή», απάντησα, νιώθοντας την παγερή σιωπή του δωματίου να μας τυλίγει.

— «Εμείς είμαστε το μόνο φρέσκο πράγμα που μπήκε εδώ μέσα μετά από χιλιάδες χρόνια», συμπλήρωσε ο Peter, και για μια στιγμή το χιούμορ του έμοιαζε με την μοναδική άμυνα απέναντι στο μυστήριο που ανάσαινε ανάμεσα στους τοίχους.

Βγήκαμε πάλι στον εξώστη. Η σιωπή του σιλό είχε διακοπεί από τους ψιθύρους των δεκαέξι αντιπροσώπων, που πλέον δεν έμοιαζαν με επιστήμονες σε αποστολή, αλλά με κτηματομεσίτες που μόλις ανακάλυψαν τον παράδεισο.

— «Αν υπολογίσουμε τα επίπεδα και τα τετραγωνικά, εδώ μπορούν να φιλοξενηθούν τουλάχιστον δύο χιλιάδες άτομα», είπε ένας από τους αντιπροσώπους, με το βλέμμα του να σκανάρει τις πόρτες σαν να έβαζε ενοικιαστήρια. «Η Γη πνίγεται, Στρατηγέ. Αυτό εδώ είναι το νέο μας καταφύγιο».

— «Καταφύγιο ή η νέα σας εξοχική κατοικία για την ελίτ;» πέταξε η Emily, χωρίς να πάρει τα μάτια της από τον κεντρικό φωτεινό άξονα.

— «Emily, οι προτεραιότητες αλλάζουν όταν βλέπεις έτοιμα σπίτια σε έναν νεκρό βράχο», απάντησε εκείνος ψυχρά.

Η τύχη έχει έναν παράξενο τρόπο να ξεγυμνώνει τον εσωτερικό κόσμο του ανθρώπου την πιο ακατάλληλη στιγμή. Εμείς είχαμε πάρει τη δεξιά πλευρά,

οδηγούμενοι από εκείνη την αθεράπευτη ανάγκη για εξερεύνηση ή περιπέτεια Διαλέξτε όποιον όρο σας βολεύει. Για τους δεκαέξι αντιπροσώπους, όμως, η λέξη ήταν μία: εθνικοποίηση.

Έβλεπαν τα πάντα γύρω τους ως λάφυρα που περίμεναν μια σημαία.

Στο μεταξύ, είχε επιστρέψει το όχημα φέρνοντας τους υπόλοιπους. Οι περισσότεροι, αντιπρόσωποι κι αυτοί, όρμησαν στην αριστερή πλευρά του εξώστη. Η απογοήτευσή τους ήταν άμεση. Οι πόρτες εκεί παρέμεναν ερμητικά κλειστές, αρνούμενες να αναγνωρίσουν οποιαδήποτε γήινη εξουσιοδότηση. Τελικά, επέστρεψαν στον κεντρικό χώρο μόνο και μόνο για να βρουν τους συναδέλφους τους να "μοιράζουν γη και ύδωρ", λες και υπέγραφαν συμβόλαια ιδιοκτησίας πάνω στο σεληνιακό υπέδαφος.

Εκεί ξέσπασε το κακό. Φωνές, αλληλοκατηγορίες και ένας καυγάς που ούτε ο Στρατηγός, με όλη του την επιβολή, δεν κατάφερε να καταλαγιάσει.

Φαίνεται όμως πως η Βάση είχε τα δικά της αισθητήρια.

Ένας από τους αντιπροσώπους, σε μια έκρηξη παιδικής οργής, κλώτσησε τον τοίχο. Το "ντουβάρι", βέβαια, παρέμεινε ακλόνητο. Πριν προλάβω να αρθρώσω λέξη, στράφηκε προς μια κλειστή πόρτα και, βρίζοντας χυδαία, ετοιμάστηκε να την κλωτσήσει με όλη του τη δύναμη.

— "Θα ανοίξεις, θες δεν θες! Ξέρεις ποιος είμαι εγώ!" ούρλιαξε.

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει την κίνηση. Μια αστραπή άστραψε στον αέρα και το πόδι του

επίδοξου "πολεμιστή" παρέλυσε ακαριαία. Σωριάστηκε στο έδαφος σαν άδειο τσουβάλι. Την ίδια στιγμή, πάνω στον τοίχο, άναψαν γράμματα στα Αρχαία Ελληνικά, τόσο έντονα που δεν χρειαζόταν καν μεταφραστής για να νιώσεις το βάρος τους:

«ΕΞΕΙΡΓΕΣΘΑΙ ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΙΩΝ.

Ο ΓΑΡ ΤΡΟΠΟΣ ΑΛΛΟΤΡΙΟΣ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΕΣΤΙΝ.»⁶¹

Η Βάση είχε εκδώσει την ετυμηγορία της. Πλήρης αποβολή. Ο "επιβλέπων" της Σελήνης δεν είχε καμία ανοχή στην έλλειψη σεβασμού.

— "Φαίνεται πως η Βάση έχει πιο αυστηρούς κανόνες κοινής ησυχίας από ό,τι νομίζαμε", σχολίασε ο Peter, ενώ εγώ καλούσα ήδη το ιατρικό τμήμα.

Τους έδωσα οδηγίες να τον μεταφέρουν αμέσως εκτός της Βάσης των Ξένων. Δεν τον ξαναείδαμε ποτέ. Ήθελα να πιστεύω ότι το πάθημά του έγινε μάθημα στους υπόλοιπους, αλλά κοιτώντας τα παγωμένα πρόσωπα των αντιπροσώπων, κατάλαβα ότι ο φόβος είναι ο μόνος τρόπος να τους κρατήσεις σε τάξη όταν η απληστία περισσεύει.»

Ο Peter πλησίασε τον Στρατηγό, δείχνοντάς του την οθόνη του, αλλά το βλέμμα του ήταν ανήσυχο.

— «Στρατηγέ, αν αυτοί οι κύριοι στείλουν αναφορά στη Γη για "έτοιμες οικιστικές μονάδες", σε μια εβδομάδα η Σελήνη θα γεμίσει σημαίες και δικηγόρους», μουρμούρισε.

---

⁶¹ «Αποβάλλεσαι για πάντα από όλους τους χώρους. Διότι η συμπεριφορά σου είναι ασύμβατη προς τα κοινά.»

— «Και εμείς θα γίνουμε οι θυρωροί σε μια αποικία που δεν μας ανήκει», πρόσθεσα, νιώθοντας το βάρος της ευθύνης να πιέζει το στήθος μου περισσότερο από τη σεληνιακή πίεση. «Στρατηγέ, η αλήθεια που θα στείλουμε πίσω πρέπει να είναι... επιλεκτική».

Ο Στρατηγός με κοίταξε στα μάτια. Η σιωπή του ήταν η συγκατάθεση που φοβόμουν και ταυτόχρονα ήλπιζα να λάβω.

Ξαφνικά, η Emily άπλωσε το χέρι της στο κενό. Ο ήλιος είχε μετακινηθεί και οι ακτίνες, περνώντας μέσα από τους κρυστάλλους του θόλου, άρχισαν να διαθλώνται με έναν τρόπο που δεν ήταν πια τυχαίος.

— «Σταματήστε να τσακώνεστε για τα οικοπέδα!» φώναξε. «Κοιτάξτε το κέντρο του σιλό!»

Το φως δεν έπεφτε πια απλώς κάθετα. Στο κέντρο του κενού, εκεί που πριν υπήρχε μόνο σκοτάδι, άρχισαν να σχηματίζονται φωτεινά σημεία, αιωρούμενα ολογράμματα που ενώνονταν μεταξύ τους. Ένας χάρτης της Γης, αλλά όχι όπως τον ξέραμε. Πάνω στις ηπείρους άστραφταν μικρές πύλες, σημεία που παλλόταν με έναν ρυθμό που έμοιαζε με καρδιοχτύπι.

— «Αυτές είναι πόλεις», ψιθύρισε ο Peter, φέρνοντας το drone του πιο κοντά στην προβολή. «Είναι συντεταγμένες. Σημεία που η ενέργεια της Σελήνης "ακουμπά" τη Γη». — «Είναι πύλες», είπε η Emily με βεβαιότητα. «Ο θόλος δεν μας δείχνει πού να μείνουμε. Μας δείχνει πού πρέπει να πάμε στη συνέχεια». — «Ή πού μας περιμένουν αυτοί που έφτιαξαν τις καφετιέρες στην κουζίνα», συμπλήρωσα, προσπαθώντας να επαναφέρω το χιούμορ μου, αν και το στομάχι μου είχε δεθεί κόμπος.

Ένας από τους αντιπροσώπους πλησίασε με το tablet του, έτοιμος να καταγράψει τις τοποθεσίες.

— «Μην τολμήσεις», είπε ο Στρατηγός με μια φωνή που θα μπορούσε να σταματήσει πύραυλο. «Αυτά τα δεδομένα ανήκουν στην ομάδα εξερεύνησης. Όχι στα συμβούλια».

— «Στρατηγέ, αυτό είναι προδοσία προς τη Γη», διαμαρτυρήθηκε ο αντιπρόσωπος.

— «Όχι», απάντησα εγώ, μπαίνοντας ανάμεσά τους. «Είναι προστασία της Γης από την ίδια της την απληστία. Peter, σβήσε την αποτύπωση από το κοινό δίκτυο. Κράτα τη μόνο στο δικό μας».

Ο Peter χαμογέλασε, τα δάχτυλά του χόρεψαν πάνω στην οθόνη.

— «Έγινε, Όσιε. Για τους υπόλοιπους, το σιλό μόλις έπαθε μια μικρή "τεχνική βλάβη" στον φωτισμό. Κρίμα, ήταν τόσο όμορφο».

Η Μαρί με κοίταξε με ένα μείγμα θαυμασμού και τρόμου.

— «Μόλις κηρύξαμε την ανεξαρτησία της Σελήνης;»

— «Όχι ακόμα, Μαρί.

Απλώς αποφασίσαμε να μην παραδώσουμε τα κλειδιά του σπιτιού πριν μάθουμε ποιος είναι ο ιδιοκτήτης».

Ο εξώστης έκοβε το σιλό στα δύο. Κύκλος μέσα σε κύκλο. Διαμερίσματα γύρω-γύρω, πόρτες, σιωπή, φωτισμός που έμπαινε κάθετα, λες και κάποιος είχε βάλει κανόνα στο φως.

Οι δεκαέξι αντιπρόσωποι είχαν ήδη αρχίσει να μετράνε.

Όχι σε μέτρα. Σε ανθρώπους.

— «Αν βάλουμε είκοσι οικογένειες ανά επίπεδο...» είπε ένας, και το είπε με τόνο οικονομολόγου, όχι εξερευνητή.

Η Emily τον κοίταξε.

— «Να γράψω και “με θέα”;»

Ο Στρατηγός δεν σχολίασε. Κρατούσε τα χέρια πίσω από τη μέση. Το βλέμμα του είχε εκείνη τη γνωστή ποιότητα: αν κάτι χαλάσει, θα βρει ποιος φταίει ...

Ο Peter είχε αφήσει το drone του στον αέρα. Το άφησε να κατέβει στον κεντρικό άξονα.

— «Έχουμε κατακόρυφη διαδρομή. Αρκετή ... αλήθεια», είπε.

— «Πόσα επίπεδα;» ρώτησε η Χλόη.

— «Τα όργανα λένε είκοσι μέχρι τώρα. Άρα μπορεί και περισσότερα.»

Η Μαρί είχε ήδη αρχίσει να κάνει αυτό που κάνουν τα ΙQ όταν δεν θέλουν να παραδεχτούν ότι κάτι τους φοβίζει: μετρούσε.

— «Η κατασκευή έχει κεντρικό μηχανισμό. Εξώστης που μετακινείται. Δεν έχει καλώδια. Δεν έχει υδραυλικά. Δεν έχει τίποτα που να μας καθησυχάζει.»

Ο Στρατηγός έσφιξε τα χείλη.

— «Επιτέλους, κάτι που δεν έχει “τίποτα” και όμως λειτουργεί. Θα ήθελα να το βάλω στο γραφείο μου.»

— «Θα σπάσει το γραφείο σας», είπα.

— «Τότε ... να ... σπάσει το γραφείο», απάντησε.

— «Όσιε. Μην το κάνεις θέαμα.»

— «Έχετε δει ποτέ εμένα να κάνω θέαμα;»

Η Χλόη γέλασε.

— «Εσύ δεν κάνεις θέαμα. Εσύ είσαι θέαμα.»

Καμία αντίρρηση.

Πλησίασα στο κέντρο. Το δάπεδο εκεί δεν ήταν δάπεδο. Ήταν πλατφόρμα. Εξώστης με κρυμμένη αξιοπρέπεια. Δίπλα του, ένα μικρό σχήμα, τρίγωνο και αποτύπωμα χεριού.

Ο Στρατηγός πλησίασε, με εκείνο το ύφος που έχει όταν ακουμπάει πρώτος κάτι που μπορεί να σκοτώσει τον δεύτερο.

— «Δικό σου», είπε. «Το σύστημα σε ξέρει.»

— «Μου πάει. Επιτέλους ένα σύστημα που με ξέρει πριν με κρίνει.»

Άγγιξα.

Η επιφάνεια ζέστανε κάτω από την παλάμη μου. Μια γραμμή φωτός κύκλωσε τον εξώστη. Έπειτα όλα έμειναν ακίνητα για δύο δευτερόλεπτα.

— «Ωραία», είπα. «Τώρα περιμένουμε να αποφασίσει αν μας συμπαθεί.»

Η Emily έσκυψε στο αυτί μου.

— «Αν μας συμπαθεί, θα κατέβουμε. Αν όχι, θα κατέβουμε πάλι.»

— «Η αισιοδοξία σου με συγκινεί», της είπα.

Ο εξώστης ξεκίνησε.

Χωρίς θόρυβο.

Χωρίς τράνταγμα.

Η βαρύτητα έκανε το υπόλοιπο. Η κάθοδος ήταν ήρεμη, με ρυθμό που σε ανάγκαζε να συνειδητοποιήσεις πού βρίσκεσαι.

Κανείς δεν μιλούσε.

Όχι από δέος.

Από υπολογισμό.

Ο Στρατηγός έσπασε πρώτος τη σιωπή.

— «Αν αυτό είναι παγίδα, έχει πολύ καλή αισθητική.»

Ο Peter σήκωσε το tablet του.

— «Έχουμε μετατόπιση πίεσης αέρα. Δεν είμαστε μόνοι σε ύψος. Υπάρχουν επίπεδα που αναπνέουν.»

Η Χλόη έπιασε το κιγκλίδωμα.

— «Δεν το λες κιγκλίδωμα. Το λες υπόσχεση ότι δεν θα πέσεις. Οι υποσχέσεις εδώ δεν με ηρεμούν.»

Η Emily γύρισε προς εμένα.

— «Πόσο βαθιά;»

— «Όσο χρειάζεται για να μετανιώσω», της είπα.

Ο εξώστης πέρασε ένα όριο. Ο φωτισμός άλλαξε. Δεν έσβησε. Άλλαξε.

Και τότε είδαμε το άνοιγμα.

Το επίπεδο αυτό δεν είχε πόρτες με την ίδια λογική. Είχε μια μεγάλη είσοδο. Πλάτος που έκοβε την ανάσα. Διάδρομος που οδηγούσε σε χώρο συγκέντρωσης.

Ο εξώστης σταμάτησε ακριβώς εκεί.

— «Εδώ», είπε ο Στρατηγός.

— «Εδώ τι;» ρώτησε ένας αντιπρόσωπος.

Ο Στρατηγός τον κοίταξε.

— «Εδώ θα σταματήσουμε να κάνουμε ότι ... καταλαβαίνουμε.»

Περάσαμε μέσα.

Ο χώρος ήταν τεράστιος. Θέσεις σε επίπεδα. Κλίση. Κέντρο που ζητούσε ομιλητή. Οι τοίχοι είχαν επιφάνειες για προβολές. Τα IQ άρχισαν να δείχνουν με δάχτυλα, να ψιθυρίζουν, να ανταλλάσσουν λέξεις που άκουγες μόνο ως ήχο, όχι ως έννοια.

Η Χλόη γύρισε.

— «Εδώ μιλούσαν σε πολλούς.»

Ο Στρατηγός έδειξε την απέναντι πλευρά.

— «Και εκεί;»

Στην απέναντι πλευρά υπήρχε μια ζώνη διαφορετική. Όχι θύρες κατοικιών. Όχι διάδρομος προς διαμερίσματα. Είχε είσοδο που δήλωνε κάτι.

Ο Peter πλησίασε.

— «Πρόσβαση ελεγχόμενη. Θέλει βιομετρικό. Θέλει...»

Η Emily τον διέκοψε.

— «Θέλει τον Όσιο.»

Όλοι γύρισαν προς εμένα.

— «Να το ξέρετε», είπα, «αρχίζω να νιώθω χρήσιμος. Αν συνεχίσει έτσι, θα ζητήσω μισθό.»

Ο Στρατηγός έγειρε το κεφάλι.

— «Θα σε πληρώσω με το δικαίωμα να μη πατάς

κουμπιά.»

— «Δεν έχω κέρδος από αυτό.»

Πλησίασα την είσοδο. Άγγιξα.

Η πόρτα υποχώρησε.

Από μέσα, φως.

Όχι γενικό.

Φως εργασίας.

Ο χώρος πίσω από την πόρτα είχε καθαριότητα. Είχε διάδρομο. Είχε πλαϊνά που οδηγούσαν σε δωμάτια. Είχε σημεία όπου περίμενες να δεις ανθρώπους με στολές.

Η Emily μπήκε δίπλα μου.

— «Αυτό είναι ιατρικό.»

Η Μαρί έφερε το tablet μπροστά.

— «Το επιβεβαιώνω. Υπάρχουν δείκτες για αποστείρωση. Υπάρχει κυκλοφορία αέρα διακριτή. Υπάρχει... οργανωμένη ροή.»

Ο Στρατηγός γύρισε.

— «Φωνάξτε την ιατρική ομάδα. Τα IQ. Τώρα.»

Μίλησε στον ασύρματο χωρίς να φωνάξει. Δεν χρειαζόταν.

— «Ιατρική ομάδα στο επίπεδο εξώστη. Το νέο. Άμεση παρουσία.»

Η Χλόη με κοίταξε.

— «Μην εξαφανιστείς.»

— «Εγώ; Ποτέ.»

— «Εσύ είσαι το μόνο άτομο που μπορεί να εξαφανιστεί ενώ το βλέπεις.»

— «Θα προσπαθήσω να το κάνω με αξιοπρέπεια.»

Προχώρησα πιο μέσα, μόνος.

Όχι επειδή έπρεπε.

Επειδή ήθελα.

Τα δωμάτια δεξιά και αριστερά ήταν ήσυχα. Κάθε πόρτα είχε μικρό σημάδι. Όχι λέξεις. Σχήματα. Σειρά.

Ένα από αυτά ήταν πιο “καθαρό” από τα άλλα. Ήταν πρόσκληση.

Άνοιξα.

Μέσα υπήρχαν κρεβάτια. Σειρά. Σκελετός που δεν ήταν μέταλλο. Επιφάνειες που δεν ήταν ύφασμα. Κάτι ανάμεσα σε εργαλείο και φροντίδα.

Τότε θυμήθηκα.

Το κρεβάτι στο σκάφος. Το πρώτο άγγιγμα. Τις ίνες. Την αίσθηση που δεν είχα βάλει ποτέ σε αναφορά, γιατί θα με έβαζαν να περάσω από ψυχολόγο, και δεν είχα χρόνο για άλλες δοκιμές.

— «Αυτό δεν είναι καλή ιδέα», είπα δυνατά, για να ακούσω τη φωνή μου.

Κανείς δεν απάντησε.

Και αυτό ήταν χειρότερο.

Πλησίασα ένα κρεβάτι. Έβαλα το χέρι μου πάνω στην επιφάνεια.

Οι ίνες πετάχτηκαν αμέσως. Διαφανείς. Κρύες στην αρχή. Μετά ζεστές. Άρχισαν από τα δάχτυλα. Πήγαν στους καρπούς.

— «Ωραία. Μπράβο. Πάλι πρώτος», είπα.

Τράβηξα το χέρι μου.

Οι ίνες υποχώρησαν.

— «Μάλιστα. Έχει και τρόπους.»

Κοίταξα γύρω μου.

— «Εντάξει. Θα το πω εγώ. Είμαι ηλίθιος.»

Καμία αντίρρηση από το σύμπαν.

Κάθισα.

Αναπαυτικό. Αυτό το είπα χωρίς ντροπή. Αν ήταν παγίδα, ήταν παγίδα με εργονομία.

Ξάπλωσα.

Οι ίνες επέστρεψαν. Πιο γρήγορες. Πήραν χέρια, ώμους, πλευρά. Έφτασαν στο στήθος.

Φωνή ακούστηκε στον χώρο. Καθαρή. Χωρίς συναίσθημα.

«Επίλεξον.»

Και έπειτα, ελληνικά σύγχρονα. Σαν να άλλαξε κανάλι το σύστημα για να μη κουράζεται.

«Επιλέξτε:

Χαλάρωση.

Ανακούφιση μυϊκών πόνων.

Επαναφορά σκελετού-αναδόμηση.»

Πάγωσα.

Δεν είπα “φοβάμαι”. Το είπα αλλιώς.

— «Παιδιά, αν κάποιος κάνει πλάκα, να ξέρετε ότι θα σας βρω.»

Και τότε θυμήθηκα την κουβέντα του “Καθ’ομοίωσιν”. Εκείνη στη Δροσιά. Την υπόσχεση ότι υπάρχει τρόπος το σώμα να ξαναθυμάται.

— «Επαναφορά σκελετού-αναδόμηση», είπα.

Η φωνή απάντησε αμέσως.

«Έναρξη διαδικασίας.

Απαιτούμενος χρόνος: 36 ώρες.»

— «Τριάντα έξι...» ψιθύρισα. «Ούτε συνεργείο σε δημόσιο έργο.»

Άκουσα βήματα στον διάδρομο.

Η Emily φώναξε από έξω.

— «Όσιε; Πού είσαι;»

— «Κάπου που δεν πρέπει», φώναξα.

Η Χλόη ακούστηκε από πιο πίσω.

— «Βγες τώρα.»

— «Δεν το διαπραγματεύομαι πλέον. Το σύστημα με έχειβάλει σε πρόγραμμα.»

Η πόρτα έκλεισε.

Η Emily χτύπησε το πλαίσιο.

— «Σταμάτα!»

Δεν σταμάτησε.

Ο Στρατηγός ακούστηκε, κοφτός.

— «Όσιε, δώσε μου λόγο.»

— «Ο λόγος είναι "είμαι εγώ". Δεν σας αρκεί;»

— «Δεν μου αρκεί.»

Η φωνή του συστήματος μίλησε ξανά, ήρεμα:

«Μη παρέμβαση.»

Η Emily ούρλιαξε:

— «Αν βγεις από εκεί με καινούριο σώμα, θα σε σκοτώσω με το παλιό σου χιούμορ.»

— «Δίκαιο», είπα. «Αν δεν βγω, κρατάς τα βιβλία μου.»

Η ατμόσφαιρα θόλωσε. Ο φωτισμός έπεσε. Οι ίνες σκέπασαν το πρόσωπό μου.

Το τελευταίο που είδα ήταν η πόρτα που έκλεινε.
Το τελευταίο που άκουσα ήταν η φωνή της Χλόης.
— «Όσιε... αυτή τη φορά, κράτα το στόμα σου κλειστό και τα μάτια σου ανοιχτά.»

Και μετά τίποτα.

Τριάντα έξι ώρες

Άνοιξα τα μάτια.
Δεν πετάχτηκα.
Δεν πανικοβλήθηκα.
Δεν είπα αστείο.

Αυτό έπρεπε να ανησυχήσει τους πάντες, αλλά δεν ήταν εκεί κανείς να το καταγράψει.

Σηκώθηκα.

Το σώμα μου έκανε υπακοή. Χωρίς παράπονο. Χωρίς εκείνη την μικρή καθυστέρηση που είχα μάθει να θεωρώ φυσιολογική.

Κοίταξα τα χέρια μου.

— «Ωραία», είπα. «Αν αυτό είναι όνειρο, να μην με ξυπνήσει κανείς.»

Η πόρτα άνοιξε μόνη της.

Ο φωτισμός ανέβηκε.

Βγήκα.

Ο διάδρομος ήταν άδειος.

Ο χώρος της ιατρικής πτέρυγας άδειος.

Όχι εγκατάλειψη. Απουσία.

Προχώρησα. Τα βήματά μου δεν είχαν τη γνωστή αδυναμία στο ένα πόδι. Στάθηκα. Έκανα δύο βήματα

ακόμη, επίτηδες. Έκανα στροφή.

— «Εντάξει», είπα. «Αυτό δεν θα το πω στον Στρατηγό. Θα με βάλει να τρέχω.»

Κοίταξα το σώμα μου. Τα ρούχα μου κρέμονταν. Είχα χάσει βάρος. Είχα γραμμή που δεν είχα ούτε στα είκοσι.

Βγήκα στο εξωτερικό διάζωμα της μεγάλης αίθουσας.

Και εκεί η εικόνα άλλαξε.

Τα πάνω διαζώματα είχαν κίνηση. Άνθρωποι περπατούσαν. Φώτα αναβόσβηναν σε σημεία. Φωνές ακούγονταν μακριά. Η βάση δούλευε. Η ομάδα δούλευε.

Και εγώ ήμουν ο μόνος που έλειπε από το πρόγραμμα.

— «Καλά πήγε αυτό», είπα. «Έλειψα τριάντα έξι ώρες και δεν έπεσε η Σελήνη. Έχω απογοητευτεί.»

Πήρα βαθιά ανάσα.

— «Πάμε να δω τι έγινε εν τη απουσία μου.»

Και ξεκίνησα.

Το ρομποτάκι με πρόλαβε.

Δεν έκανε θόρυβο. Δεν χρειάστηκε. Το είδα πρώτα από τον φωτισμό που άνοιξε μπροστά του, μετά από τη σκιά του που έπεσε στο διάζωμα, μετά από την κίνηση που είχε την αυτοπεποίθηση υπαλλήλου που δουλεύει σε υπηρεσία όπου οι πολίτες δεν έχουν δικαίωμα ένστασης.

Ήταν ανθρωπόμορφο. Όχι για να μοιάζει με εμάς. Για να μας επιβάλει ρυθμό.

Στάθηκε μπροστά μου, σε απόσταση ευγενική.

Η φωνή του βγήκε θηλυκή, καθαρή, με εκείνη τη

σταθερότητα που έχουν οι ανακοινώσεις όταν δεν σηκώνουν παρερμηνείες.

— «Παρακαλώ επιβιβαστείτε. Οι Κύριοι της Βάσης και ο Επιμελητής σας περιμένουν στον χώρο του Κυβερνείου.»

Έμεινα ακίνητος.

Δεν είπα “τι;”.

Το είπα αλλιώς.

— «Επιβιβαστώ πού;»

Το ρομποτάκι έδειξε με το χέρι του. Όχι με δάχτυλο. Με ολόκληρη κίνηση, για να μη μοιάζει αγενές.

Στην άκρη του διαζώματος υπήρχε ένα μικρό όχημα. Όχι ρόβερ. Όχι καρότσι. Κάτι που έμοιαζε με κάθισμα πάνω σε ράγα, με ασπίδες πλευρικές και ένα άνοιγμα μπροστά που σου έλεγε «κάτσε, μη σκέφτεσαι!».

— «Δεν έχω ζώνη», είπα.

— «Δεν απαιτείται», απάντησε το ρομποτάκι.

Κοίταξα πάνω. Στα διαζώματα υπήρχε κίνηση. Κάποιοι σταμάτησαν για μισό δευτερόλεπτο. Κάποιοι έστρεψαν το κεφάλι. Κάποιοι έκαναν ότι δεν με είδαν.

Η βάση είχε βάλει πρόγραμμα.

Και εγώ ήμουν σημείο στο πρόγραμμα.

Κάθισα.

Το κάθισμα έκλεισε γύρω μου. Όχι σφιχτά. Ακριβώς.

Το ρομποτάκι ανέβηκε μπροστά, στο “σταθμό” του, και η ράγα άρχισε να τρέχει.

Ο διάδρομος άνοιξε μπροστά μας. Φώτα άναβαν, σήματα άλλαζαν, πόρτες υποχωρούσαν.

Και επειδή ήμουν ο Όσιος, έκανα αυτό που πάντα κάνω όταν κάτι δεν πρέπει να ακούγεται.

Μίλησα.

— «Ποιοι είναι οι Κύριοι της Βάσης;»

— «Ορίζονται ως οι αρμόδιοι», απάντησε.

— «Οι αρμόδιοι δεν είναι απάντηση. Είναι δικαιολογία.»

— «Είναι ορισμός.»

— «Και ο Επιμελητής;»

— «Επιμελητής: Καθ'ομοίωσιν.»

— «Άρα επέστρεψε.»

— «Άρα είναι παρών», απάντησε το ρομποτάκι.

— «Πού ήταν;»

— «Σε διαδρομή.»

— «Προς πού;»

— «Προς σκοπό.»

— «Δεν βοηθάς.»

— «Δεν απαιτείται να βοηθώ. Απαιτείται να μεταφέρω.»

Έκλεισα τα μάτια για μισό δευτερόλεπτο.

— «Το Κυβερνείο πού είναι;»

— «Κεντρικό επίπεδο διοίκησης. Κάτω από το αμφιθέατρο. Πίσω από την ιατρική πτέρυγα. Εντός των ζωνών πρόσβασης.»

— «Και γιατί λέγεται Κυβερνείο;»

— «Διότι κυβερνά.»

— «Τι;»

— «Τη λειτουργία. Την ιεραρχία. Την πρόσβαση.»

Η ράγα έστριψε. Η αίσθηση της κατεύθυνσης χάθηκε.
Ο φωτισμός άλλαξε.

Ο χώρος δεν έμοιαζε με αίθουσα.

Γιατί τότε μίλησε η φωνή.

Η ίδια ευγενική θηλυκή φωνή, αλλά τώρα δεν
έβγαινε από ρομποτάκι.

Έβγαινε από το Κυβερνείο.

— «Ο Επιμελητής επέστρεψε.

Ο Αντεπιμελητής επιβεβαιώθηκε.

Η διαδικασία μπορεί να ολοκληρωθεί.»

Ο «Καθ'ομοίωσιν» γύρισε προς εμένα.

Το βλέμμα του είχε εκείνο το γνώριμο βάρος. Το
βάρος ανθρώπου που ξέρει ήδη το τέλος μιας
σκηνής.

Οι Κύριοι της Βάσης, είπε.

Δεν τους περιγράφω.

Όχι ακόμη.

— «Μην μιλήσεις πρώτος. Άκου.

Και ό,τι κι αν σου ζητήσουν... θυμήσου ότι δεν
ρωτάνε. Δοκιμάζουν.»

Η πόρτα έκλεισε.

Η προσέγγιση των κόσμων είχε μόλις αρχίσει.

Ο δρόμος μπροστά μας φαινόταν μακρύς και δύσβατος.

Οι διαφορές δεν γεφυρώνονται σε μια συνάντηση, ούτε σε μια γενιά.

Χρειάζεται χρόνος, υπομονή και κυρίως η διάθεση να καταλάβεις τον άλλον πριν προσπαθήσεις να τον αλλάξεις.

Κι όμως, έγινε το πρώτο βήμα.

Έγινε η αρχή.